

Dokument nr. 15:6

(2014–2015)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 751 – 900
13. mars – 23. april 2015

Innhold

Spørsmål	Side
751. Fra stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan, vedr. fri ved religiøsehøytidsdager for ansatte i offentlig sektor, besvart av kulturministeren	13
752. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. samlokalisere av regionkontorene, besvart av fiskeriministerens	14
753. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. arbeidet med etablering av NIBIO, besvart av landbruks- og matministeren	14
754. Fra stortingsrepresentant Terje Breivik, vedr. behandlingsinstitusjoner til barn med seksuelt overskridende atferd, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	15
755. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. bevilgningene til fylkesveg, besvart av samferdselsministeren	16
756. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. vedlikeholdsetterslepet for riksveg og jernbane, besvart av samferdselsministeren	19
757. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. politireformen, besvart av justis- og beredskapsministeren	21
758. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. opplæringsloven, besvart av kunnskapsministeren	22
759. Fra stortingsrepresentant Kari Henriksen, vedr. omorganiseringen av kriminalomsorgen, besvart av justis- og beredskapsministeren	22
760. Fra stortingsrepresentant Karianne O. Tung, vedr. helsekort for gravide, besvart av helse- og omsorgsministeren	23
761. Fra stortingsrepresentant Karianne O. Tung, vedr. akuttmottaket ved Orkdal sykehus, besvart av helse- og omsorgsministeren	24
762. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. utbygging av vannkraft i Nedre Otta, besvart av olje- og energiministerens	25
763. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos, vedr. brukerstyrt personlig assistent (BPA) i barnehagen, besvart av helse- og omsorgsministeren	26
764. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. sosial dumping i luftfarten, besvart av samferdselsministeren	28
765. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. Hafast – E39, besvart av samferdselsministeren	29
766. Fra stortingsrepresentant Sonja Mandt, vedr. adopsjon som barnevernstiltak, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	30
767. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. reisestøtte for kunstnere i 2015, besvart av utenriksministeren	31
768. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. politiet, besvart av justis- og beredskapsministeren	31
769. Fra stortingsrepresentant Freddy de Ruyter, vedr. behandlingstilbud til pasienter med alvorlig kjeveleddsdysfunksjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	32
770. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. Nord-Gudbrandsdal tingrett, besvart av justis- og beredskapsministeren	33
771. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. hurtigbåtforbindelser langs kysten, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	34

	Side
772. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. at ansatte i oljedirektoratet, petroleumstilsynet og Petoro eier aksjer i Statoil, besvart av olje- og energiministeren	36
773. Fra stortingsrepresentant André N. Skjelstad, vedr. fjernvarmenettet i Levanger sentrum, besvart av olje- og energiministeren	37
774. Fra stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal, vedr. sosial dumping, besvart av næringsministeren	37
775. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. Spikkestadbanen, besvart av samferdselsministeren	38
776. Fra stortingsrepresentant Abid Q. Raja, vedr. passasjertall per jernbanestrekning med persontrafikk fordelt på de siste fem år, besvart av samferdselsministeren	38
777. Fra stortingsrepresentant Gunhild Berge Stang, vedr. kostnadsauken i ferjedrifta, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	39
778. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. forsyningssystemet og beredskapssystemet for legemidler i Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	40
779. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. norske fanger som har fått soningsoverføring hjem til Norge, besvart av justis- og beredskapsministeren	41
780. Fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen, vedr. uførestønad, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	42
781. Fra stortingsrepresentant Arild Grande, vedr. arbeidstakeres yringsfrihet, besvart av arbeids- og sosialministeren	43
782. Fra stortingsrepresentant Arild Grande, vedr. andel av støtte til barne- og ungdomsorganisasjoner, besvart av kulturministeren	44
783. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. kultursamarbeidet mellom Norge og Russland, besvart av utenriksministeren	45
784. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. barnehageplasser, besvart av kunnskapsministeren	46
785. Fra stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold, vedr. kapasiteten ved familievernkontorene, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	46
786. Fra stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete, vedr. forskning på vestnorsk landbruk, besvart av landbruks- og matministeren	47
787. Fra stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete, vedr. mandat for TISA-forhandlingane, besvart av utenriksministeren	48
788. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. kommuneøkonomien, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	49
789. Fra stortingsrepresentant Kari Henriksen, vedr. soningsoverføring, besvart av justis- og beredskapsministeren	49
790. Fra stortingsrepresentant Åsmund Aukrust, vedr. dekommisjoneringen av atomreaktorene, besvart av næringsministeren	50
791. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. kommunikasjonen mellom foresatte og skole/SFO, besvart av kunnskapsministeren	51
792. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. feiring ved norske ambassader, besvart av utenriksministeren	52
793. Fra stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide, vedr. transportmandatet til ENOVA, besvart av olje- og energiministeren	53
794. Fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen, vedr. radikalisering, besvart av justis- og beredskapsministeren	54
795. Fra stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes, vedr. Høgskolen i Nesna, besvart av kunnskapsministeren	54
796. Fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik, vedr. gjennomsnittsfarts fotomåling (strekning ATK), besvart av samferdselsministeren	55
797. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. FNs tusenårsmål, besvart av utenriksministeren	56

	Side
798. Fra stortingsrepresentant Ingrid Heggø, vedr. omorganisering av Fiskeridepartementet, besvart av fiskeriministeren	56
799. Fra stortingsrepresentant Trond Giske, vedr. karakterkrav for søkere til lærerutdanning, besvart av kunnskapsministeren	58
800. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. assistentressurs i skolefritidsordningen, besvart av kunnskapsministeren	58
801. Fra stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol, vedr. Avinor, besvart av samferdselsministeren	59
802. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. samme saksbehandlere ved behandling av asylsaker, besvart av justis- og beredskapsministeren	60
803. Fra stortingsrepresentant Freddy de Ruiten, vedr. tilfredsstillende behandlingstilbud av lymfeødem, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
804. Fra stortingsrepresentant Stein Erik Lauvås, vedr. samiske bokstaver i offentlig register, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	62
805. Fra stortingsrepresentant Marit Arnstad, vedr. blyhaglreguleringen, besvart av klima- og miljøministeren	62
806. Fra stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan, vedr. kunnskap om våre kristne høytider i tråd med Rammeplan for barnehager, besvart av kunnskapsministeren	63
807. Fra stortingsrepresentant Wenche Olsen, vedr. Erlandsens Conditori i Halden, besvart av arbeids- og sosialministeren	64
808. Fra stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell, vedr. gruvedrift og sjømattryggleik frå Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning, besvart av fiskeriministeren	66
809. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. bruken av konkurranseklausular i tilsetjingskontraktar, besvart av arbeids- og sosialministeren	67
810. Fra stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn, vedr. regelverket for dagpengar, besvart av arbeids- og sosialministeren	67
811. Fra stortingsrepresentant Rigmor Aasrud, vedr. ladestasjoner, besvart av olje- og energiministeren	68
812. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. rentefrådraget fordelt mellom norske hushald, besvart av finansministeren	69
813. Fra stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien, vedr. forbud mot laftebygg, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	71
814. Fra stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum, vedr. Den norske kirke, besvart av kulturministeren	71
815. Fra stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås, vedr. bom for beboerne på Galterud ved Kongsvinger, besvart av samferdselsministeren	73
816. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. avfallsdeponi ved Brevik, besvart av klima- og miljøministeren	74
817. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. Sentral Godkjenning (nSg), besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	74
818. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. konsekvensutrede omorganiseringen av Bioforsk, besvart av landbruks- og matministeren	75
819. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. akuttberedskapen i Nord Norge, besvart av helse- og omsorgsministeren	76
820. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. skolefruktsordningen, besvart av helse- og omsorgsministeren	77
821. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. boplikten, besvart av landbruks- og matministeren	78

	Side
822. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. Rogfast, besvart av samferdselsministeren	79
823. Fra stortingsrepresentant Rigmor Aasrud, vedr. driften av Skibladner, besvart av klima- og miljøministeren	80
824. Fra stortingsrepresentant Ingunn Gjerstad, vedr. naturområdet Arendal Bymark Øst, besvart av klima- og miljøministeren	81
825. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. økning i antall snøscooterløyper, besvart av klima- og miljøministeren	81
826. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. sysselsetting av innvandrere, besvart av arbeids- og sosialministeren	82
827. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. riktig kompetanse i ulike fagstillinger, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	84
828. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. behandling og oppfølging av personer ved psykoselidelse, besvart av arbeids- og sosialministeren	85
829. Fra stortingsrepresentant Lene Vågslid, vedr. Domstolsadministrasjonen i Telemark, besvart av justis- og beredskapsministeren	86
830. Fra stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete, vedr. Noregs gjennomsnittlige gjennomføringsunderskot for EU-direktiv, besvart av ministeren ved Statsministerens kontor for samordning av EØS-saker og forholdet til EU	86
831. Fra stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete, vedr. utenlandske byggefirma, besvart av utenriksministeren	89
832. Fra stortingsrepresentant Arild Grande, vedr. sikkerheten til en palestisk – norsk journalist, besvart av utenriksministeren	90
833. Fra stortingsrepresentant Arild Grande, vedr. etterhåndstilskudd kinobilletter, besvart av kulturministeren	90
834. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. streknings-ATK, besvart av samferdselsministeren	91
835. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. tilrettelegging for batterifergeløsninger på kaier, besvart av samferdselsministeren	91
836. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. aksjonen Operasjon Share, besvart av justis- og beredskapsministeren	92
837. Fra stortingsrepresentant Tove Karoline Knutsen, vedr. forsinkelser på Gardermoen, besvart av samferdselsministeren	93
838. Fra stortingsrepresentant Freddy de Ruiten, vedr. kjeveleddsdysfunksjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	94
839. Fra stortingsrepresentant Odd Omland, vedr. forslag til grensejustering av tjenestesteder i Agder Politidistrikt, besvart av justis- og beredskapsministeren	95
840. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. kamptolker i Forsvaret, besvart av justis- og beredskapsministeren	95
841. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. medlemsjuks fra den katolske kirke, besvart av kulturministeren	96
842. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. bostøtte, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	97
843. Fra stortingsrepresentant Stine Renate Håheim, vedr. bostøtte, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	98
844. Fra stortingsrepresentant Svein Roald Hansen, vedr. direktiv om enkeltpersonselskapet med begrenset ansvar, besvart av næringsministeren	98
845. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. PET-scanning, besvart av helse- og omsorgsministeren	99
846. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. PET-skanning, besvart av helse- og omsorgsministeren	100
847. Fra stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen, vedr. flyanbudet Røros-Oslo, besvart av samferdselsministeren	101

	Side
848. Fra stortingsrepresentant Trond Giske, vedr. oppdrettsselskapet SalMar, besvart av fiskeriministeren	101
849. Fra stortingsrepresentant Ingunn Gjerstad, vedr. revurdering av tros- og livssynssamfunnenes tilgang til folkeregistrene, besvart av finansministeren	102
850. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. VTA-plassar, besvart av arbeids- og sosialministeren	103
851. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. stoffet Narasin, besvart av landbruks- og matministeren	104
852. Fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik, vedr. utenlandsstudier, besvart av kunnskapsministeren	104
853. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. hjemmedialyse, besvart av helse- og omsorgsministeren	105
854. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. akuttovernattingstilbud for fattige tilreisende, besvart av justis- og beredskapsministeren	106
855. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. den lovpålagte plikten til å tilby alle pasienter med lovfestet rett en pasientkoordinator, besvart av helse- og omsorgsministeren	107
856. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. anbudet på ferjestrekningen E39 Mortavika – Arsvågen og E39 Halhjem – Sandvikvåg, besvart av samferdselsministeren	108
857. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. engangsavgifter på personbiler, besvart av finansministeren	109
858. Fra stortingsrepresentant Jorodd Asphjell, vedr. oppbygging av fag- og spesialistmiljøer, besvart av justis- og beredskapsministeren	109
859. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. forskning gjennom Bioforsk, besvart av landbruks- og matministeren	110
860. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. en oversikt over utbetalte frakttilskudd, besvart av landbruks- og matministeren	111
861. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. sjukepengar, besvart av arbeids- og sosialministeren	112
862. Fra stortingsrepresentant Heidi Greni, vedr. kamptolker, besvart av justis- og beredskapsministeren	113
863. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. asylavtalen, besvart av justis- og beredskapsministeren	114
864. Fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken, vedr. menneskerettighetsbrudd fra Norges allierte i krigen i Irak, besvart av forsvarsministeren	114
865. Fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik, vedr. E6 over Skjellesvikskaret i Nordland, besvart av samferdselsministeren	115
866. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. kjønnsdeling i svømmeundervisningen, besvart av kunnskapsministeren	116
867. Fra stortingsrepresentant Kari Kjønnaas Kjos, vedr. pasientreiser, besvart av helse- og omsorgsministeren	117
868. Fra stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås, vedr. årsavgift fra utenlandskregistrerte kjøretøy, besvart av finansministeren	118
869. Fra stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås, vedr. nytt norsk veiselskap, besvart av samferdselsministeren	119
870. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. midlertidig væpning av politiet, besvart av justis- og beredskapsministeren	119
871. Fra stortingsrepresentant Hadia Tajik, vedr. midlertidige væpninga av politiet, besvart av justis- og beredskapsministeren	120
872. Fra stortingsrepresentant Helga Pedersen, vedr. nærpolitiet i Øst-Finnmark, besvart av justis- og beredskapsministeren	121
873. Fra stortingsrepresentant Eirik Sivertsen, vedr. menneskehandel, besvart av justis- og beredskapsministeren	122
874. Fra stortingsrepresentant Ola Elvestuen, vedr. identitetspapirer, besvart av justis- og beredskapsministeren	122

	Side
875. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. istandsetting av Tinnosbanen, besvart av samferdselsministeren	124
876. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. bompenger, besvart av samferdselsministeren	125
877. Fra stortingsrepresentant Åsmund Aukrust, vedr. oppdatert forvaltningsplan for Norskehavet, besvart av klima- og miljøministeren	126
878. Fra stortingsrepresentant Åsmund Aukrust, vedr. iskanten, besvart av klima- og miljøministeren	126
879. Fra stortingsrepresentant Rasmus Hansson, vedr. reguleringsplan for ny E 18 Tvedestrand-Arendal med tilførselsvei, besvart av kommunal- og moderniseringsministeren	127
880. Fra stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad, vedr. journaler til pasienter ved privat behandling, besvart av helse- og omsorgsministeren	128
881. Fra stortingsrepresentant Kirsti Bergstø, vedr. seksuell trakassering, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	129
882. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. skattlegging av sekundærbolig, besvart av finansministeren	131
883. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. gavefradrag til stiftelser, besvart av finansministeren	132
884. Fra stortingsrepresentant Geir Pollestad, vedr. finansieringa av E39 Rogfast, besvart av samferdselsministeren	132
885. Fra stortingsrepresentant Knut Arild Hareide, vedr. båtflyktninger, besvart av statsministeren	133
886. Fra stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes, vedr. petroleumsvirksomhet, besvart av finansministeren	134
887. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. akutt- og mottaksmedisin, besvart av helse- og omsorgsministeren	135
888. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. frukt og grønt i grunnskolen, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
889. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. Singapore og menneskerettigheter, besvart av utenriksministeren	137
890. Fra stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås, vedr. Goliat, besvart av olje- og energiministeren	138
891. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. pasientsikkerheten ved Stavanger Universitetssykehus (SUS), besvart av helse- og omsorgsministeren	138
892. Fra stortingsrepresentant Martin Henriksen, vedr. oppfølging av St.meld 20 «På rett vei», besvart av kunnskapsministeren	139
893. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. streknings-ATK, besvart av samferdselsministeren	140
894. Fra stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen, vedr. grunnskular som er lagt ned i tjuårsperioden frå 1986 til 2015, besvart av kunnskapsministeren	141
895. Fra stortingsrepresentant Kjersti Toppe, vedr. utdanning for ernæringsfysiologer, besvart av kunnskapsministeren	142
896. Fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt, vedr. NATO-toppmøtet i Cardiff, besvart av forsvarsministeren	143
897. Fra stortingsrepresentant Terje Aasland, vedr. nasjonalparkplanen, besvart av klima- og miljøministeren	144
898. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. endring av trafikkregel, besvart av samferdselsministeren	145
899. Fra stortingsrepresentant Jenny Klinge, vedr. prosjekt Svartmaling, besvart av justis- og beredskapsministeren	145
900. Fra stortingsrepresentant Marit Arnstad, vedr. eiendomsskatt på fast eiendom, besvart av finansministeren	146

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (751 - 900) for sesjonen 2014-2015.*

Partibetegnelser:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre
MDG Miljøpartiet De Grønne*

Andersen, Karin (SV)	788, 827, 828, 840, 859
Arnstad, Marit (Sp)	805, 900
Asphjell, Jorodd (A)	858
Aukrust, Åsmund (A)	790, 877, 878
Bekkevold, Geir Jørgen (KrF)	784, 785
Bergstø, Kirsti (SV)	881
Bjørdal, Fredric Holen (A)	765, 774
Bollestad, Olaug V. (KrF)	778, 845, 846, 880
Breivik, Terje (V)	754
Christoffersen, Lise (A)	764, 780
de Ruiten, Freddy (A)	769, 803, 838
Eide, Rigmor Andersen (KrF)	793
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	757, 758, 791, 841
Elvestuen, Ola (V)	762, 835, 874
Fylkesnes, Torgeir Knag (SV)	795, 886
Giske, Trond (A)	799, 848
Gjerstad, Ingunn (SV)	824, 849
Grande, Arild (A)	781, 782, 832, 833
Greni, Heidi (Sp)	862
Grøvan, Hans Fredrik (KrF)	751, 806
Hansen, Svein Roald (A)	844
Hansson, Rasmus (MDG)	816, 825, 879
Hareide, Knut Arild (KrF)	885
Heggø, Ingrid (A)	798
Henriksen, Kari (A)	759, 789
Henriksen, Martin (A)	892
Holmås, Heikki Eidsvoll (SV)	875, 890
Huitfeldt, Anniken (A)	767, 783, 792, 797, 896
Håheim, Stine Renate (A)	817, 818, 842, 843
Juvik, Kjell-Idar (A)	796, 852, 865
Kjerkol, Ingvild (A)	801
Kjos, Kari Kjønås (FrP)	763, 867
Klinge, Jenny (Sp)	899
Knutsen, Tove Karoline (A)	837
Lauvås, Stein Erik (A)	804
Lundteigen, Per Olaf (Sp)	812, 826, 850, 851, 860, 861, 894
Lysbakken, Audun (SV)	854, 863, 864
Mandt, Sonja (A)	766
Myrli, Sverre (A)	834, 893
Navarsete, Liv Signe (Sp)	786, 787, 830, 831
Nordås, Janne Sjelmo (Sp)	815, 868, 869

Olsen, Wenche (A)	807
Omland, Odd (A)	839
Pedersen, Helga (A)	872
Pollestad, Geir (Sp)	752, 753, 755, 756, 821, 822, 856, 857, 876,
Raja, Abid Q. (V)	775, 776
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	768, 779, 836, 898
Rotevatn, Sveinung (V)	809, 810
Sivertsen, Eirik (A)	794, 873
Skjelstad, André N. (V)	773
Solhjell, Bård Vegar (SV)	808
Stang, Gunhild Berge (V)	777
Svendsen, Kenneth (FrP)	771
Syversen, Hans Olav (KrF)	882, 883, 889
Tajik, Hadia (A)	870, 871
Thorsen, Bente (FrP)	866
Toppe, Kjersti (Sp)	819, 820, 853, 855, 887, 888, 891, 895
Tung, Karianne O. (A)	760, 761
Valen, Snorre Serigstad (SV)	847
Vedum, Trygve Slagsvold (Sp)	814
Vågslid, Lene (A)	829
Wøien, Anne Tingelstad (Sp)	770, 800, 802, 813
Aasland, Terje (A)	772, 897
Aasrud, Rigmor (A)	811, 823

Dokument nr. 15:6

(2014-2015)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 751

Innlevert 13. mars 2015 av stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan

Besvart 20. mars 2015 av kulturminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«På hvilken måte vil statsråden legge til rette for at religiøse minoriteter, som er ansatt i offentlig sektor, kan praktisere sin tro på helligdager som ikke er offentlige fridager i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det tjener storsamfunnet, og er en konsekvens av religionsfrihetsprinsippet, at også religiøse minoriteter får god anledning til å bruke sine religiøse helligdager. Samfunnet bør bestrebe seg på å ivareta både jødiske, hinduistiske, buddhistiske og andre religiøse høytider på en god måte som sikrer den enkeltes mulighet til å praktisere sin tro.

Religiøse minoriteter bør så langt det er mulig kunne ha anledning til å praktisere sine religiøse helligdager. Tilbakemeldinger fra yrkeslivet tyder på at enkelte som er ansatt i offentlig sektor kan møte utfordringer knyttet til dette, ettersom det kan synes vanskeligere å få fri på slike helligdager i det private enn i det offentlige arbeidslivet. Det bør vurderes om man fra det offentliges side kan vise større grad av fleksibilitet, og at dette nedfelles for eksempel i statens personalhåndbok, slik at religiøse minoriteter kan få praktisere sin tro på de dager som for dem er helligdager, men som ikke er offentlige fridager i Norge.

Det vil i denne sammenheng ikke nødvendigvis være aktuelt med ekstra fridager totalt sett, men at man fra arbeidsgivers side i større grad gir fri på den aktuelle helligdagen gitt at det totale antallet arbeidsdager blir likt.

Svar:

Helligdager i Norge har, på samme måte som i en rekke andre europeiske land, bakgrunn i kristen tradisjon. Både lov om trdomssamfunn og ymist anna (trossamfunnsloven) og lov om arbeidsmiljø, arbeidstid og stillingsvern mv. (arbeidsmiljøloven) regulerer retten til fri ved religiøse høytider og helligdager for arbeidstakere med annen religiøs bakgrunn og tilhørighet.

Trossamfunnsloven § 27a gir rett til fri i to dager for alle som ikke tilhører Den norske kirke. De to fridagene kan benyttes til å feire helligdager eller andre religiøse høytider innen egen religion. Rettigheten gjelder i forhold til arbeid, skolegang, tjenesteplikt og liknende.

Arbeidsmiljøloven § 10-10 gir arbeidsgivere adgang til å slutte skriftlig avtale med arbeidstakere om arbeid på søn- og helligdager mot tilsvarende fri andre dager, som etter arbeidstakerens religion er helge- og fridager. Dette er også omtalt i Statens personalhåndbok, jf. 10.8.2.2. Det er lagt til rette for at ordningen kan praktiseres på en fleksibel måte.

Det er ikke aktuelt for regjeringen å utvide retten til fridager for å markere religiøse helligdager.

I NOU 2013:1 Det livssyns åpne samfunn gjenomgås helligdagsregler og annen fri til utøvelse av tro og livssyn. Det framgår at retten til to dagers selvvalgt fri for å ivareta religiøse plikter er en reell imøtekomme av behovet for tilpasning av individuelle religiøse behov. Utvalget tilrår ikke å utvide retten til antall fridager for å markere religiøse høytider og helligdager. Utvalget viser videre til at det er en samfunnsverdi at det finnes en del felles fridager, selv om ikke alle borgere deler den religiøse begrunnelsen for fridagene.

SPØRSMÅL NR. 752**Innlevert 13. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 18. mars 2015 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«Fiskeridirektøren har foreslått en betydelig omorganisering og sentralisering av Fiskeridirektoratet. Et av de nye regionskontorene er foreslått lagt til Bergen.

Ser statsråden noen betenkeligheter ved å samlokalisere et av regionskontorene med hovedkontoret i Bergen fremfor å legge regionskontoret til for eksempel Egersund?»

Svar:

Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) gjennomførte i 2014 en evaluering av Fiskeridirektoratet på oppdrag fra Nærings- og fiskeridepartementet. Difi sitt oppdrag var å vurdere Fiskeridirektoratets organisering, styring, og mål- og resultatoppnåelse. Parallelt med dette hadde Fiskeridirektoratet en åpen og inkluderende intern prosess med sikte på å gjennomgå og foreslå endringer i Fiskeridirektoratets organisering sentralt og regionalt.

Difi sine konklusjoner er at Fiskeridirektoratet er en faglig solid virksomhet som i all hovedsak leverer gode resultater. Difi foreslår imidlertid at Fiskeridirektoratet gjør noen organisatoriske grep med sikte på å etablere større og mer slagkraftige enheter, og frigjøre mer ressurser til tilsyn og forvaltning.

Fiskeridirektøren har med basis i de to ovennevnte rapportene gjort sine vurderinger, og overleverte sine anbefalinger om fremtidig organisering til Nærings- og fiskeridepartementet 2. mars.

For meg er det helt avgjørende å få en organisering som sikrer kompetansen og gode fagmiljøer i Fiskeridirektoratet, og som sikrer en rasjonell og fleksibel bruk av direktoratets ressurser. I tillegg er det viktig å sikre kvalitet og effektivitet i saksbehandlingen for å yte god service til næringsaktører og andre som er avhengig av de tjenestene direktoratet utfører.

Opgavene til direktoratet er under endring og havbruksnæringen har hatt stor vekst de siste tiårene. Det blir nå viktig å finne en organisasjonsstruktur som bidrar til effektivisering av Fiskeridirektoratet, og frigjør ressurser som kan gi direktoratet større evne og fleksibilitet til fortsatt å ha fokus på fiskeri og samtidig styrke seg på havbruksområdet.

Nærings- og fiskeridepartement vil nå gjøre en grundig vurdering av forslaget fra fiskeridirektøren før jeg tar stilling til saken. Antall regioner og lokalisering av region- og fiskerikontorer vil være en del av de vurderingene som skal gjøres. Statens retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og statlig tjenesteproduksjon vil ligge til grunn ved vurderingen.

SPØRSMÅL NR. 753**Innlevert 13. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 19. mars 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Hva er status for arbeidet med etablering av NIBIO, og vil saken, herunder endringer i den regionale organiseringen og lokaliseringen, bli lagt frem for Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

Det er stor uro flere steder i landet knyttet til denne prosessen. Innenfor Bioforsk har styret nå anbefalt betydelige omstruktureringer.

Det er videre blitt hevdet at prosessen med etablering av NIBIO ikke er fullfinansiert over statsbudsjettet og at det derfor vil gå ut over aktiviteten som i

dag drives av Bioforsk, Norsk institutt for skog og landskap og Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning.

Svar:

Arbeidet med å forberede etablering av Norsk institutt for bioøkonomi (NIBIO) er lagt til et interimsstyre. Det overordnede oppdraget for interimsstyrets arbeid er at det nye instituttet skal være etablert og styringsdyktig fra og med 1. juli 2015.

I dette ligger blant annet å vedta faglige strategier for NIBIO med utgangspunkt i LMDs samfunnsopp-

drag for instituttet, samt vedta modell for styring, ledelse, organisering og drift. Interimsstyret skal lage en plan for mulig samlokalisering av NIBIOs ansatte som skal arbeide på Ås basert på en effektiv bygningsmessig utnyttelse.

Videre skal interimsstyret foreslå regional struktur for det nye instituttet med utgangspunkt i faglige

behov, samtidig som retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og tjenesteproduksjon forutsettes fulgt.

Jeg ønsker å høre interimsstyrets vurderinger og tilrådinger før regjeringen skal fatte endelige beslutninger. Stortinget vil bli forelagt aktuelle problemstillinger vedrørende NIBIO på egnet måte.

SPØRSMÅL NR. 754

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Terje Breivik

Besvart 20. mars 2015 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Vil statsråden vurdere å opprette egne behandlingstilbud til barn med seksuelt overskridende atferd, og på hvilke andre måter vil statsråden sørge for at behandlingstilbudet til denne gruppen barn styrkes?»

BEGRUNNELSE:

Når det gjelder barn med seksuelt overskridende atferd arbeides det lite systematisk for å utvikle utrednings- og behandlingstilbud i Norge. Dette til tross for at omfanget av problemet er stort.

Tallene er usikre, men det antas at opptil halvparten av alle seksuelle overgrep mot barn begås av andre barn. Forskning tyder på at overgrep mot søsken er den mest utbredte formen for seksuelle overgrep begått innen familien. Statistikken i overgrepssaker er dyster, og risikoen for å gjenta overgrep anses som høy. Barna trenger tett oppfølging for å unngå tilbakefall og søsken i en familie har behov for beskyttelse mot overgriper.

Norge ligger langt etter land vi liker å sammenligne oss med når det gjelder arbeid med unge overgripere. F.eks. har de egne behandlingstilbud i Sverige med godt utdannede fagfolk.

De mest traumatiserte barna er dårlig fungerende og trenger ofte omfattende terapi, både i grupper og individuelt. De trenger også å trene på å regulere følelser og å «normalisere» sosiale relasjoner. Mange av barna må lære om normalt samliv og seksualitet. Dette er ofte behandling som er tidkrevende og som krever tett oppfølging. Noen av barna vil kanskje ha behov for intensiv behandling og opphold på institusjon hvor målet er å gjøre dem i stand til å leve et normalt liv, sosialt, relasjonelt og seksuelt. Med tett og riktig behandling reduseres faren drastisk for at de forgriper seg igjen. Anslag tyder på at minst 1 av 10 trenger langvarig behandling.

Forskning tyder på at der er gode prognoser for de som får behandling, men det er usikkerhet rundt de langtidseffektene av nyere behandlingstilbud ikke er kjent.

Barn som seksuelle overgripere er et tabuisert område i Norge og møtes ofte med maktesløshet og fragmentert hjelp. Barna har ofte selv erfaring med overgrep, vold og annen omsorgssvikt, men uavhengig av årsak er det viktig at barna får hjelp, både til å bearbeide egne opplevelser og for å forhindre nye overgrep på andre barn.

Svar:

Jeg vil først takke representanten Breivik for å løfte opp et viktig tema som vi har lite kunnskap om i dag. Dette er et spørsmål som ligger i skjæringspunktet mellom mitt og helse- og omsorgsministerens ansvarsområde, svaret er derfor utformet i samråd med Helse- og omsorgsdepartementet. Ifølge Helsedirektoratet har vi i dag ikke tilstrekkelig kunnskap i Norge om den behandling som tilbys barn med seksuelt overskridende atferd. Det er derfor behov for en gjennomgang av hvilke behandlingstilbud som finnes, herunder kvaliteten på tilbudet. Blant annet vil erfaringene fra Betanien BUP i Bergen, som gir behandling til denne gruppen i dag, vurderes nærmere. Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet har i samarbeid med Helse- og omsorgsdepartementet gitt Nasjonalt kunnskapssenter om vold og traumatisk stress (NKVTS) i oppdrag å lage en oversikt over, og gi en vurdering av, dagens behandlingstilbud til barn og ungdom som er utsatt for vold og seksuelle overgrep, samt for unge voldsutøvere og overgripere. Denne skal etter planen ferdigstilles innen utgangen av 2015. Rapporten vil inngå i helsemyndighetenes grunnlag for å vurdere hvordan behandlingstilbudet til unge overgripere bør utformes videre. Helsedirektoratet avleverte en rapport om kompetansesvake områder innen psykisk helsevern i desem-

ber i fjor. Rapporten er utarbeidet av en arbeidsgruppe bestående av representanter for de regionale helseforetak, universitetssektoren og brukerorganisasjoner i tillegg til direktoratet. Når det gjelder tilbudet for unge overgripere konkluderer arbeidsgruppen som følger:

«Arbeidsgruppa er enig om at psykisk helsevern mangler kompetanse i utredning og behandling av disse pasientene. Samtidig er det et behov for å avklare ansvarslinjene opp mot andre etater. Det er ikke en entydig anbefaling at det bør opprettes en nasjonal tjeneste på dette område innenfor psykisk helsevern. Det bør vurderes om de tre regionale kompetansesentrene innen sikkerhets-, fengsels- og rettspsykiatri skal ha et større ansvar for kompetansespredning av utredning og behandling for gruppen.»

Helse- og omsorgsdepartementet vil vurdere rapporten og videre oppfølging på området i dialog med berørte departementer og Helsedirektoratet jf. også den

kommende rapporten fra NKVTS. Regjeringen prioriterer arbeidet mot vold og seksuelle overgrep mot barn og ungdom høyt. Den 20. november 2014 la regjeringen frem tiltaksplanen En god barndom varer livet ut, som inneholder 43 tiltak for å bekjempe vold og seksuelle overgrep mot barn og ungdom. Denne planen følges nå opp av alle ansvarlige departementer. Jeg vil også vise til at familievernet nå er i ferd med å bygge opp tilbud som inkluderer barn og unge som utøver vold i samarbeid med ATV. Hos noen barn er det sammenheng mellom utøvelse av vold og overgrepssatferd. Regjeringen har i budsjettet for 2015 styrket familievernet med 50 mill. kroner. Tidlig hjelp og forebygging er viktig for familiene. Styrkingen av familievernet vil gjøre det mulig å forsterke det forebyggende arbeidet, og gi hjelp til flere voldsutsatte familier og familier som lever med høyt konfliktnivå.

SPØRSMÅL NR. 755

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 19. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hvor mye er de faktiske bevilgningene til fylkesveg til hvert enkelt fylke i Norge økt fra Stoltenberg II-regjeringens siste budsjettforslag til statsbudsjettet for 2015?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden skriver på sin blogg:

«Bevilgningene til fylkesveier øker 67 %. Det er forskjellen på H/FrP regjeringens budsjett for Stoltenbergs siste budsjettforslag.»

Jeg opplever i liten grad at fylkene har fått en økning på 67 % og finner ikke denne aktivitetsveksten igjen i fylkenes egne budsjetter. Det bes om at verdien for rentekompensasjonsordningen settes til faktisk kompensasjonsbeløp av tildelt låneramme. Det er det som er den reelle verdien av ordningen for fylkene. Det bes også om at det oppgis hvor mye som er brukt til drift, vedlikehold og investering på fylkesveg i hvert fylke i 2013, 2014 og hvor mye fylkene har planlagt å bruke i 2015.

Svar:

Gjennom forvaltningsreformen fra 2010 overtok fylkene ansvaret for om lag 17 000 km tidligere riksveg,

og har i dag ansvar for vel 46 000 km veg totalt sett. I tillegg kommer ansvar for i overkant av 100 fylkesvegferjesamband.

Statens bidrag til finansieringen av fylkesveger og fylkesvegferjer skjer i hovedsak gjennom inntektssystemet (skatt og rammetilskudd) til fylkeskommunene. I inntektssystemet for fylkeskommunene er det fra budsjettåret 2015 innlemmet relativt store midler som etter forvaltningsreformen ble gitt en særskilt fordeling i inntektssystemet; drift og vedlikehold av nye fylkesveger, investeringer, styrking frie inntekter og nye fylkesvegferjer.

Veksten på 67 pst., som jeg har vist til, er på poster fra Nasjonal transportplan 2014-2023. Dete gjelder øremerkede poster og midler som er lagt til særskilt fordeling i inntektssystemet til fylkeskommuner. Øremerkede poster er rentekompensasjon for transporttiltak i fylkene og tilskudd til skredsikring fylkesvegnettet. Begge bevilges over SDs budsjett. I tillegg kommer midler til opprusting og fornying av fylkesveg og til iverksetting av tunnelsikkerhetsforskrift for fylkesveg. Disse midlene ligger til særskilt fordeling i inntektssystemet, som bevilges over budsjettet til KMD.

Tabellen under viser ovenstående fire formål sammenstilt med Regjeringen Stoltenberg II sitt budsjettforslag for 2014, og det vedtatte budsjettet for 2015:

Betegnelse	Budsjettforslag Stoltenberg 2014. (Mill. 2014-kr)	Vedtatt budsjett 2015. (Mill. 2015-kr)
Rentekompensasjon for transportiltak i fylkene (kap 1320, post 61)	176,7	221,5
Tilskudd til skredsikring fylkesvegnettet (kap 1320, post 62)	564,0	580,4
Opprusting og fornying av fylkesveg (kap 572, post 60)	500,0	1 003,4
Kompensasjon for merutgifter ifm. Tunnelsikkerhetsforskrift (kap 572, post 60)	-	272,0
Sum	1 240,7	2 077,3
<i>Økning i pst.</i>		67,4

Statlige midler til skredsikringstiltak på fylkesvegnettet tildeles som tilskudd til fylkeskommunene. Dette innebærer at fylkeskommunene vil være ansvarlig for å finansiere de prosjektene som tilskuddet bidrar til å finansiere, inkl. dekning av ev. kostnads-økninger. I 2014 er det fastsatt nytt tilskuddsprogram for planperioden 2014-2017 som grunnlag for fordeling av bevilgningen på posten. Det vil derfor ikke være naturlig å ta denne med i den fylkesvise fordelingen i tabellen under.

Jeg presiserer at det er fylkene som har budsjettansvaret, og selv prioriterer midler gitt som rammetilskudd.

(2014: mill. 2014-kr / 2015: mill. 2015-kr)

Fylke	Rente-kompensasjon		Rammetilskudd, opprustning og fornying av fylkesveger		Rammetilskudd, Iverksettelse av tunnelsikkerhets-forskrift, 2015		Sum	
	2014	2015	2014	2015	2014	2015	2014	2015
Østfold	7,7	9,7	11,2	22,5	-	-	18,9	32,2
Akershus	12,3	15,6	10,7	21,4	-	1,5	23,0	38,5
Oslo	9,9	12,6	1,8	3,7	-	-	11,7	16,3
Hedmark	9,2	11,7	17,3	34,7	-	-	26,5	46,4
Oppland	7,3	9,4	13,6	27,3	-	-	20,9	36,7
Buskerud	8,1	10,2	29,5	59,3	-	3,1	37,7	72,6
Vestfold	6,1	7,7	8,6	17,3	-	1,8	14,7	26,7
Telemark	7,3	9,1	27,3	54,7	-	1,9	34,6	65,7
Aust-Agder	4,6	5,8	13,5	27,1	-	1,4	18,1	34,3
Vest-Agder	6,1	7,8	23,1	46,3	-	4,2	29,2	58,3
Rogaland	11,6	14,7	21,9	44,0	-	14,2	33,5	72,9
Hordaland	15,6	19,4	58,6	117,6	-	39,3	74,2	176,3
Sogn og Fjordane	12,3	14,7	36,2	72,7	-	64,9	48,5	152,3
Møre og Romsdal	11,6	14,4	50,5	101,2	-	46,2	62,0	161,8
Sør-Trøndelag	10,4	13,2	21,3	42,7	-	12,4	31,7	68,3
Nord-Trøndelag	8,1	10,2	13,2	26,5	-	2,8	21,4	39,5
Nordland	14,1	17,4	70,9	142,3	-	52,6	85,0	212,3
Troms	8,8	11,0	53,0	106,3	-	25,9	61,8	143,2
Finnmark	5,6	6,8	17,8	35,6	-	-	23,3	42,4
Sum	176,7	221,4	500,0	1 003,4	-	272,0	676,7	1 496,8

Hvor mye som vil bli brukt for 2015 til drift, vedlikehold og investering på fylkesveg i hvert fylke er et spørsmål som må rettes til hver enkelt fylkeskommune, da dette gjelder fylkeskommunenes budsjetter. Fylkene rapporterer på den annen side regnskapstall til KOSTRA (Kommune-Stat-Rapportering, Statistisk sentralbyrå). Tabellen under viser regnskapstall for netto driftsutgifter og brutto investeringsutgifter for fylkesveger, som fylkene har rapportert inn til KOSTRA for 2013 og 2014. Statistikken er oppgitt i 1 000-kr, og er i tabellen under regnet om til millioner kroner.

L. Samferdsel – nivå 3 (F) etter region, statistikkvariabel og tid

	(mill. kr)	
<i>Netto driftsutgifter/brutto investeringsutgifter for fylkesveger</i>	2013	2014
<i>01 Østfold fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	215,1	267,6
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	134,1	150,3
<i>02 Akershus fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	441,0	510,5
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	447,8	683,1
<i>03 Oslo</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	91,6	210,3
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	0,1	283,6
<i>04 Hedmark fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	302,5	308,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	230,6	188,0
<i>05 Oppland fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	359,5	329,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	612,6	428,6
<i>06 Buskerud fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	339,5	359,6
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	365,2	315,3
<i>07 Vestfold fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	220,0	248,2
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	93,4	153,2
<i>08 Telemark fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	254,4	252,1
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	122,3	211,4
<i>09 Aust-Agder fylkeskommune</i>		

L. Samferdsel – nivå 3 (F) etter region, statistikkvariabel og tid

	(mill. kr)	
<i>Netto driftsutgifter/brutto investeringsutgifter for fylkesveger</i>	2013	2014
<i>Netto driftsutgift</i>	148,7	161,9
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	70,9	87,5
<i>10 Vest-Agder fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	255,1	263,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	360,2	263,7
<i>11 Rogaland fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	465,2	565,2
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	782,6	930,8
<i>12 Hordaland fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	537,5	603,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	1 443,6	1 514,5
<i>14 Sogn og Fjordane fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	416,7	497,1
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	610,7	400,3
<i>15 Møre og Romsdal fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	547,2	554,1
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	436,3	493,1
<i>16 Sør-Trøndelag fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	387,5	361,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	588,8	851,0
<i>17 Nord-Trøndelag fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	346,2	344,6
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	358,0	335,4
<i>18 Nordland fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	469,9	561,4
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	1 009,8	908,1
<i>19 Troms Romsa fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	472,8	521,5
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	280,1	168,8
<i>20 Finnmark Finnmark fylkeskommune</i>		
<i>Netto driftsutgift</i>	209,6	204,0
<i>Brutto investeringsutgifter</i>	189,5	131,1

SPØRSMÅL NR. 756**Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 23. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Hvordan har vedlikeholdsetterslepet utviklet seg for riksveg og jernbane siden 01.01.2010?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om en oversikt over hvordan vedlikeholdsetterslepet for riksveg og jernbane har utviklet seg siden 01.01.2010. Det bes også om en beskrivelse av hvilken beregningsmodell som er benyttet for det enkelte år. Det er vesentlig å vite om endringen utelukkende skyldes vedlikehold eller om det også påvirkes av hvordan beregningen foretas. Det bes også om at det oppgis hvor mye som er bevilget til henholdsvis

vedlikehold og investering for riksveg og jernbane det enkelte år. (korrigert for mva.-endring og med sammenlignbare tall)

Svar:*Jernbane*

Tabell 1 nedenfor viser det estimerte vedlikeholdsetterslepet per 01.01.2010, bevilgninger til investeringer i (kap. 1350, postene 30 og 31) og drift og vedlikehold av (kap. 1350, post 23) jernbane for årene 2010–2015, og den tilhørende utviklingen i vedlikeholdsetterslepet på jernbaneinfrastrukturen ved utgangen av det enkelte år. Tallene er i faste 2015-kr.

Tabell 1: Bevilgninger og vedlikeholdsetterslep 2010-2015, jernbane

Jernbane	(i mill. 2015-kr)							
	Investeringer		Drift og vedlikehold				Vedlikeholdsetterslep	
	Bevilgning (kap./post 1350/30+31)	Pst. endring fra året før	Bevilgning (kap./post 1350/23)	Pst. endring fra året før	Avsatt til fornyng	Pst. endring fra året før	Estimert etterslep	Pst. endring fra året før
01.01.2010							13 900	
31.12.2010	4 404		5 514		1 602		14 500	4,3 %
31.12.2011	4 677	6,2 %	5 761	4,5 %	1 380	-14 %	15 400	6,2 %
31.12.2012	5 185	10,9 %	6 003	4,2 %	1 524	10 %	16 200	5,2 %
31.12.2013	6 762	30,4 %	5 706	-5,0 %	1 123	-26 %	17 300	6,8 %
31.12.2014	10 028	48,3 %	6 539	14,6 %	1 672	49 %	17 700	2,3 %
31.12.2015	11 275	12,4 %	6 753	3,3 %	2 265	35 %	17 500	-1,1 %

Som det fremgår av tabellen over har det estimerte vedlikeholdsetterslepet på det norske jernbanenettet økt med om lag 3 600 mill. kr (26 pst.) fra inngangen til 2010 til utgangen av 2015. Tabellen illustrerer samtidig at regjeringen, gjennom økt satsing på vedlikehold av jernbaneinfrastrukturen, har snudd den negative utviklingen i etterslepet. Fra å ha steget kontinuerlig i perioden 2010-2013, samt i en årrekke før det igjen, bidro regjeringen, V og KrF gjennom sitt budsjett samarbeid for 2014 som ga en økning på 500 mill. kr til fornying av jernbane ift. saldert budsjett 2013, til å bremse veksten i vedlikeholdsetterslepet. Med Stoltenberg II-regjeringens budsjettforslag for 2014 ville vedlikeholdsetterslepet økt til om lag 18,2 mrd. kr ved utgangen av 2014. Den nye regjeringen og samarbeidspartiene sørget for at veksten stanset på 17,7 mrd. kr. Med budsjettavtalen for 2015, som ga en ytterligere økning på nær 600 mill. kr til fornying, vil regjeringen og samarbeidspartiene for første gang på flere tiår bidra til å redusere vedlikeholdsetterslepet; fra om lag 17,7 til 17,5 mrd. kr. Denne bevilgningsøkningen sørget også for at bevilgningene

til drift og vedlikehold av jernbane kom på rute mht. oppfølging av NTP 2014-2023 etter to av fire år, med 50 prosent oppfølging ift. gjennomsnittlig årlig planramme.

Vedlikeholdsetterslepet på jernbanen for årene 2010-2011 er basert på utregninger gjort av det tyske konsulentselskapet Civity. Utviklingen av etterslepet de etterfølgende år er basert på Jernbaneverkets estimerte årlige fornyelsesbehov på om lag 2 100 mill. kr for å holde standarden på jernbaneanleggene uendret. Dvs. at vedlikeholdsetterslepet er antatt å øke/ redusere med det som bevilges under/over 2 100 mill. kr til «fornyng» på kap./post 1350/23 Drift og vedlikehold. Fornyelse av signalanlegg med ERTMS holdes utenfor i beregningene av likevektsnivået og kommer i tillegg.

Som nevnt under omtalen av jernbanevedlikehold i Prop. 1 S (2014-2015), side 137-142, er det også viktig å merke seg at beregningene av vedlikeholdsetterslepet på jernbanen er basert på historiske standarder og teknologiløsninger. Beregningene tar ikke hensyn til økte fornyingskostnader som følge av nye krav, standarder og teknologisk utvikling knyttet

til anleggene. Samferdselsdepartementet har derfor i retningslinjene til neste Nasjonal transportplan gitt alle samferdselsetatene i oppdrag å utrede hvilken standard som skal legges til grunn ved beregning av vedlikeholdsetterslepet i de ulike transportsektorene.

Riksveger

En overordnet sammenligning av bevilgede midler sammenlignet med vurdert behov for at etterslepet ikke skal øke, tilsier at vedlikeholdsetterslepet har økt hvert år siden 2010 og fram til 2014. Det foreligger imidlertid ikke sammenlignbare tall for utvikling i vedlikeholdsetterslepet i perioden som etterspørres. På grunn av endringer i metodikk for beregning vil det ikke være hensiktsmessig å presentere tall for perioden 2010-2015. Statens vegvesen har heller ikke lagt opp til å gjøre nye beregninger av vedlikeholdsetterslepet for hvert budsjettår i denne NTP-perioden.

Til Nasjonal transportplan 2014-2023 ble forfallet på riksveger estimert å være i størrelsesorden 30-45 mrd. 2012-kr ved inngangen til planperioden. Videre vekst, stans i veksten eller reduksjon av forfallet avhenger først og fremst av midlene satt av til vedlikehold på Statens vegvesens budsjett. Midler til å ta igjen etterslep er finansiert som investering over underposten Fornyng. I tillegg blir det gjennomført tiltak som kan defineres som fornyng over programområdet utbedringstiltak.

Etter oppstarten av planperioden i Nasjonal transportplan 2014-2023 er utviklingen i vedlikeholdsetterslepet på riksveg som følger:

- I 2014 medfører manglende bevilgninger til vedlikehold en økning i forfallet, mens bevilgning på om lag 400 mill. kr til underposten Fornyng medfører totalt at forfallet ikke øker. I tillegg ble det gjennomført tiltak som kan defineres som fornyng over programområdet utbedringstiltak med 155 mill. kr. Vedlikeholdsetterslepet var dermed noe lavere ved utgangen enn ved inngangen til 2014. For ordens skyld nevnes at etter tilleggsproposisjon, budsjettforliket og RNB er bevilgning til vedlikehold og fornyng økt med 400 mill. kr sammenlignet med Stoltenberg II regjeringens forslag til statsbudsjett for 2014.
- I 2015 er det budsjettetert med tilstrekkelig midler til vedlikehold til at videre vekst i forfallet stanses, og 797 mill. kr til å ta igjen forfall over post 30.6 Fornyng. I tillegg vil det bli gjennomført tiltak som kan defineres som fornyng over programområdet utbedringstiltak med 280 mill. kr. Bevilgningen i 2015 vil dermed isolert sett innebære at forfallet på riksvegnettet blir redusert med i underkant av 1,1 mrd. kr i 2015.

Vedlikeholdsetterslepet på det statlige vegnettet ble definert og beregnet i prosjektet Vegkapital i 2003. Metodikken som ble benyttet ble aldri implementert i noe beregningsverktøy, men ble gjennomført som en manuell beregning som er dokumentert i rapportene Beregning av vedlikeholdsetterslep for riksvegnettet (2003) og Beregning av vedlikeholdsetterslep for fylkesvegnettet (2005). Etter prosjektet Vegkapital ble det ikke gjennomført detaljerte beregninger etter samme metodikk. I perioden 2004-2009 gjorde Statens vegvesen overordnede vurderinger på vegnettsnivå av utviklingen til etterslepet basert på sammenligning av vurdert behov for at etterslepet ikke skulle øke og faktisk tildelte/brukne midler til vedlikehold. Disse overordnede oppdateringene viste en økning i vedlikeholdsetterslepet for riksvegnettet hvert år i perioden 2003-2009.

I 2010 ble det i forbindelse med det innledende arbeidet med Nasjonal transportplan 2014-2023 besluttet å ikke videreføre metodikken for å beregne vedlikeholdsetterslepet som var brukt i Vegkapitalprosjektet. Vedlikeholdsetterslepet slik det ble definert og beregnet i Vegkapitalprosjektet i 2003 innebar at kostnaden for å fjerne forfallet ble beregnet ut fra en strategi som kun omfatter ordinære vedlikeholdstiltak. I praksis vil det i mange tilfeller være rasjonelt og økonomisk optimalt å foreta større utskiftninger, og ikke kun rette opp forfallet på enkeltobjekter. I andre tilfeller vil det også være nødvendig å foreta oppgraderinger når det først gjennomføres tiltak for å oppfylle krav som gjelder i dag, men som ikke var gjeldende på det tidspunktet vegkonstruksjonen ble bygget.

Statens vegvesen vurderte i forbindelse med Nasjonal transportplan 2014-2023 vedlikeholdsetterslepet og tilhørende oppgraderinger med bakgrunn i foreliggende tilstandsinformasjon i Nasjonal vegdatabank og andre fagspesifikke forvaltningssystemer, supplert med lokal kunnskap og faglige vurderinger av tilstand, tiltak og kostnader. Vurdering av vedlikeholdsetterslepet og tilhørende oppgraderinger for riks- og fylkesveger ble gjort av hver av Statens vegvesens fem regioner etter retningslinjer gitt av Vegdirektoratet. For de viktigste og mest omfangsrike vegobjektene har Statens vegvesen god tilstandsinformasjon og dermed godt grunnlag for å gjøre slike vurderinger.

Tabellen under viser midler til drift og vedlikehold av riksveg (hele post 23), samt vedlikehold (deler av post 23) og summen av investeringspostene på Statens vegvesens budsjett, justert for økt merverdiavgift etter 1.1.2013, og hvor endringer i revidert nasjonalbudsjett og nysalderingen er hensyntatt.

Tabell 2: Bevilgninger drift og vedlikehold, og investeringer 2010-2015, riksveger

(Mill. 2015-kr)

År	Drift og vedlikehold av riksveg m.m. (hele post 23 på kap. 1320)	Vedlikeholds- midler riksveg	Investerings- midler riksveg (postene 30, 31, 35, 36 og 37 på kap. 1320)
2010	7 990	1 600	10 200
2011	9 230	2 470	9 640
2012	9 030	2 200	10 660
2013	9 610	2 160	11 940
2014	10 138	2 430	12 937
2015	10 485	2 860	13 721

SPØRSMÅL NR. 757

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 24. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Som en konsekvens av den nye politireformen, vil jeg på det sterkeste gå ut fra at Midtre Hålogaland PD forsvinner. Jeg vil videre anta at de ressursene som er tilført må tilbakeføres til henholdsvis det nye Nordland PD og Troms og Vest-Finnmark PD.

Siden jeg ikke ser at dette er berørt i meldingen, vil jeg gjerne vite hvordan statsråden ser for seg at dette skal skje på en fornuftig og rimelig måte?»

Svar:

Jeg viser til Prop. 61 LS (2014-2015) Endringer i politiloven mv. (trygghet i hverdagen – nærpolitireformen) hvor bl.a. de nye politidistriktene er beskrevet. Midtre Hålogaland politidistrikt dekker i dag den nordlige delen av Nordland fylke og den sørlige

delen av Troms fylke. Forslaget til ny politidistriktstruktur innebærer at kommunene som er i Nordland fylke skal inngå i Nordland politidistrikt og kommunene som er i Troms fylke skal inngå i Nord politidistrikt.

Det er Politidirektoratet som har ansvar for å fordele ressursene mellom de enkelte politidistriktene. Ressursene som er i Midtre Hålogaland politidistrikt må fordeles mellom de nye politidistriktene. Dagens ressursfordelingsmodell legger til grunn en rekke kriterier relatert til politiets oppgaveløsning, og hvor kriminalitetsbekjempelse og trygghet representerer de viktigste områdene.

Politidirektoratet må foreta en gjennomgang for å tilpasse modellen til den nye politidistrikt-strukturen.

SPØRSMÅL NR. 758**Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 24. mars 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Opplæringsloven gir klare krav til skolen om elevenes trygghet. Det må bety at skolen har et klart ansvar for all aktivitet i skolens regi. Dette kan kun forstås som at skolen også er ansvarlig for å vite hvor elevene er – og skal være – i løpet av en skoledag.

Dersom en elev i 1. klasse forsvinner fra skolen i løpet av en skoledag, hva slags ansvar har da skolen for å holde oversikt over hvor eleven befinner seg jf. kravet til trygghet som er stadfestet i opplæringsloven?»

Svar:

Elever i norsk skole har rett til en trygg skolehverdag. Alle skoler skal sørge for dette.

Gjennom flere regelverk er skolene pålagt å sørge for at elevene har det trygt og at skolene har tilsyn med elevene. Reglene finnes blant annet i opplæringsloven kapittel 9A, forskrift til opplæringsloven kapittel 12 og forskrift om miljørettet helsevern i barnehager og skoler. Skolene skal ha rutiner, planer ol. som sørger for at reglene oppfylles. Dette gjelder både i dagligdagse situasjoner i skolen og dersom noe spesielt skulle skje. Reglene gjelder også på SFO.

Hvilken grad av tilsyn og kontroll skolen skal ha med elevene vil baseres på en risikovurdering, der blant annet elevens alder er viktig.

Jeg forutsetter at alle skoler i Norge tar elevenes sikkerhet på alvor, og gjør sitt beste for at ingen elever skal komme bort eller skade seg.

SPØRSMÅL NR. 759**Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Kari Henriksen****Besvart 23. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Har arbeidet justisministeren initierte sommeren 2014 vedrørende omorganiseringen av kriminalomsorgen fulgt statens retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og statlig tjenesteproduksjon?»

BEGRUNNELSE:

I Kriminaldirektorates utredning av organisasjonsmodeller, Organisering av kriminalomsorgen, datert 1. desember 2014, står det på side 5 at dagens organisasjonsmodell ikke er utredet og vurdert. Det er i en fotnote henvist til andre arbeider gjort vedr organisering av kriminalomsorgen, der det også vises til at dagens organisering ikke er evaluert.

I Statens retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og statlig tenesteproduksjon, dat. 28.11.2014 stilles det forskjellige krav til vurdering ved lokalisering av statlige arbeidsplasser, kap 5.

Kap 5.1 omhandler formelle krav. Her står det:

«Ved omlokalisering av verksemder eller oppgaver som følge av strukturendringer og rasjonalisering, skal moglegheitene i eksisterande regionstruktur vurderast.»

Det står videre i kap 5.2 at det skal gjøres en vurdering av kostnadseffektivitet, formål og vilkår for lokaliseringa. Komiteen har stilt to spørsmål om dette i forbindelse med behandlingen av St Meld 12 (2014-2015) Spørsmål 3 omhandler frigjøring av resurser ved en tonivåmodell. Det oppgis at man kan spare mellom 19,5 og 23,4 årsverk. Spørsmål no. 4 fra komiteen i forbindelse med behandlingen av St Meld 12 (2014-2015) om hvilket kunnskapsbelegg som ligger til grunn for omorganiseringen, og hvilket dokumentert eller rapportert gap som finnes mellom målsetting, produktivitet og effektivitet.

Justisministerens svar er en beskrivelse av de forventede målsettinger for den valgte, nye organisasjonsmodell, uten å vise til hvilke, eller om det er gjort konkrete vurderinger av mulighetene for besparelse, effektoppnåelse ved nåværende organisasjonsform.

Svar:

Regjeringen ønsker mindre byråkrati, og jeg vil derfor slutføre en helhetlig vurdering av kriminalomsorgens organisering etter utskillelsen av Kriminalomsorgsdirektoratet (KDI) 25. juni 2013. Jeg ønsker å bygge en fremtidig organisering på målene om forenklet styring, tydelig etatsledelse, likhet i fangesaksbehandlingen, bedre sammenheng i straffesakskjeden og effektiv ressursutnyttelse med mer til tjenesteproduksjon og mindre til administrasjon

Med utgangspunkt i de målene som er satt for organiseringen, har jeg bedt KDI utrede to alternative

modeller for en organisering med to forvaltningsnivåer. Utredningen vil sammen med andre innspill være et nyttig utgangspunkt for mitt valg av modell.

Vi er tidlig i prosessen med organisering av kriminalomsorgen. På dette trinnet i prosessen er jeg først og fremst opptatt av valg av organisasjonsmodell for kriminalomsorgen. Jeg vil selvfølgelig ta hensyn til retningslinjer for lokalisering av «statlege arbeidsplassar og statleg tenesteproduksjon» av 28.11.2014 når vi skal vurdere lokalisering og geografisk beliggenhet.

SPØRSMÅL NR. 760

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Karianne O. Tung

Besvart 27. mars 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Videreføring av papirversjon av helsekort for gravide fremstår som umoderne og bidrar ikke til et nødvendig kvalitetsløft for svangerskapsomsorgen.

Hva vil helseministeren gjøre for å få fortgang i arbeidet med å prioritere et elektronisk helsekort for gravide?»

BEGRUNNELSE:

Høringsrunden om ny papirversjon av helsekort for gravide ble avsluttet 28. februar 2015. Blant de 43 høringsuttalelsene finner vi innspill fra NSF v/ Jordmorforbundet, Legeforeningen, Jordmorforeningen, FHI og Norsk Gynekologisk forening, og samtlige påpeker at den største mangelen ved ny versjon er at kortet ikke foreligger elektronisk. Helsekort for gravide er et viktig arbeidsdokument ved svangerskapskontroll. Dagens helsekort for gravide ble utarbeidet i 1985. Den løsningen innebærer at gravide må huske å ta med et A4-ark til ultralydundersøkelse, svangerskapskontroller, fødsel og annen prøvetaking. Retningslinjen fra 2005 foreslår å utvikle et elektronisk helsekort, og et prosjekt som skulle tilrettelegge for dette pågikk i perioden 2007-2011. At arbeidet med elektronisk helsekort nå er stilt i bero er urovekkende. Som FHI påpeker er det spesielt underlig at helseministeren prioriterer å bruke ressurser på en revidert versjon av helsekortet. Et elektronisk helsekort for gravide kan understøtte en evidensbasert svangerskapsomsorg, og samtidig sørge for hensiktsmessig kommunikasjon mellom tje-nestenivåene. I til-

legg sikrer en slik løsning datagrunnlag for kvalitetsutvikling av tjenestene, helseanalyser og forskning. Et viktig element som trekkes frem av forskere ved blant annet Haukeland Universitetssykehus er at opplysningene fra helsekortet lettere kan benyttes av Medisinsk fødselsregister, og slik kan sikre høyere kvalitet i forskningen. En elektronisk versjon vil forebygge feil overføringer av viktige data, samt spare personalressurser. I helsekomiteens innstilling 295 L (2013-2014) understreker flertallet behovet for at det utvikles elektronisk helsekort for gravide med tanke på å gi best mulig hjelp og oppfølging under svangerskapet.

Svar:

Jeg er glad for at representanten setter på dagsorden kvalitet i svangerskapsomsorgen. Jeg er enig med representanten i at en elektronisk versjon av helsekortet på en bedre måte vil kunne understøtte en evidensbasert svangerskapsomsorg og bedre kommunikasjonsflyt mellom tjenestenivåene. Et elektronisk helsekort vil også kunne gi bedre datagrunnlag for kvalitetsutvikling av tjenestene, helseanalyser og forskning.

Det er tretti år siden dagens papirbaserte helsekort ble tatt i bruk, og gjeldende retningslinjer for svangerskapsomsorgen kom i mai 2005. Det har skjedd mange endringer i løpet av disse årene. Jeg har derfor forståelse for at Helsedirektoratet nå har funnet det faglig nødvendig å gjøre noe med helsekortet

selv om det i første omgang er snakk om en ny papirversjon.

Intensjonen var at utvikling av et elektronisk helsekort skulle være en del av implementeringen av retningslinjene fra 2005. Som representanten påpeker, og som Folkehelseinstituttet peker på i sin høringsuttalelse, pågikk det prøveprosjekter i perioden 2007-2011, men utviklingen av en elektronisk svangerskapsjournal som kommuniserer med andre systemer, viste seg å være mer komplisert enn antatt. Fra 2012 anbefalte Helsedirektoratet å se prosessen med utvikling av et elektronisk helsekort i sammenheng med blant annet utvikling av en nasjonal kjernejournal. Regjeringen Stoltenberg II informerte Stortinget om denne beslutningen som førte til utsettelsen i Prop. 1 S (2011-2012) og Prop. 1 S (2012-2013) kapittel 762, post 70. Jeg kan derfor forstå at Legeforeningen og Jordmorforeningen med flere er skuffet over at en elektronisk versjon lar vente på seg. Det mest ønskelige ville selvfølgelig være at det nye helsekortet forelå elektronisk.

Det har imidlertid skjedd mye de siste årene, og jeg mener vi har bedre forutsetninger for å kunne realisere elektronisk helsekort for gravide. Blant annet gir den nye pasientjournalloven som trådte i kraft 1.

januar 2015 nye muligheter til å dele informasjon på. Loven åpner for at nødvendige opplysninger om en pasient kan gjøres tilgjengelige uavhengig av hvor pasienten har fått helsehjelp tidligere og hvordan helsesektoren er organisert. I tillegg arbeider Helsedirektoratet med utvikling av kjernejournal og utredning av én journal som beskrevet i Meld. St. 9 (2012-2013) Én innbygger – én journal. Helsedirektoratet har i samarbeid med sentrale IKT-organisasjoner og -utvalg for helse- og omsorgssektoren utarbeidet en nasjonal handlingsplan for e-helse (2014-2016). Utredning av elektronisk helsekort for gravide er en del av denne planen. Jeg vil ta opp, blant annet i etatsstyringsmøtet med Helsedirektoratet, behovet for å prioritere arbeidet med å utvikle et elektronisk helsekort for gravide.

Jeg vil også nevne at det er påbegynt et arbeid i Helsedirektoratet med gjennomgang av Retningslinjer for svangerskapsomsorgen fra 2005, et arbeid som forventes å være relativt omfattende. Et elektronisk helsekort bør ta høyde for innholdet i den nye retningslinjen som direktoratet har fått i oppdrag å ferdigstille så raskt det lar seg gjøre, jf. Prop. 1 S Tillegg 1 (2013-2014).

SPØRSMÅL NR. 761

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Karianne O. Tung

Besvart 25. mars 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Styret ved St. Olavs Hospital HF har vedtatt å utrede muligheten for å flytte akuttmottaket ved Orkdal sykehus til St. Olavs Hospital i Trondheim. Prosessen med konsekvensutredning er igangsatt, og forventes ferdig innen sommeren 2016.

Mener helseministeren en slik nedleggelse av akuttmottaket ved Orkdal Sykehus vil styrke tilbudet til pasientene i Orkdalsregionen og på Nordmøre, og hvilke nasjonale føringer er gitt fra ministeren om å se på lokalsykehusene sin rolle?»

BEGRUNNELSE:

Orkdal Sykehus har et bredt tilbud av somatiske tjenester og et godt kvalifisert personale som sørger for at pasientene får behandling, pleie og omsorg de har krav på. Sykehuset er også legevaktsentral for 17 kommuner med tilsammen nærmere 70 000 innbyg-

gere. Orkdal Sykehus har gjennom 100 års virksomhet fått en sterk forankring i lokalmiljøet. Sykehuset byr på et nært, hyggelig, kompetent og oversiktlig miljø både for pasienter og ansatte. Samtidig som samarbeidet internt ved sykehuset blir godt ivaretatt har sykehuset også utstrakt samarbeid med St. Olavs Hospital i Trondheim, primærhelsetjenesten i samarbeidskommuner og psykiatrien.

Nå har styret ved St. Olavs Hospital HF vedtatt å utrede muligheten for å flytte akuttmottaket ved Orkdal sykehus til St. Olavs Hospital, og dermed utvikle Orkdal til et rent elektivt behandlingssted med den konsekvens at befolkningen i regionen ikke lenger har like god tilgang på øyeblikkelig hjelp. dersom akuttmottaket fjernes, fjernes også flere viktige funksjoner som er en integrert del av sykehusets drift og organisering av akuttmottaket- noe som vil medføre en utrygghet og forringelse av kvaliteten i det øvrige pasienttilbudet ved sykehuset. Det lokale helsefore-

takets styreleder, Milian Myraunet, uttaler at noen av spørsmålene som reises rundt akuttfunksjoner henger sammen med nasjonale diskusjoner om hvilken funksjon lokalsykehusene skal ha fremover:

«- Det er viktig at vårt arbeid henger sammen med de føringer som skjer nasjonalt» sier Myraunet (<http://www.stolav.no/no/Nyheter/gar-videre-med-mulighetsstudien/131540/>)

Svar:

Jeg vil innledningsvis presisere at jeg ikke har gitt noen nasjonale føringer for å se på lokalsykehusene sin rolle nå. Til høsten vil regjeringen legge frem Nasjonal helse- og sykehusplan, hvor drøftingen av ulike modeller for fremtidens sykehus blir en viktig del. Det er naturlig at helseforetakene ser hen til dette arbeidet når de utreder utviklingen av sitt fremtidige pasienttilbud. I planleggingen av morgendagens akuttbereidskap må vi se hva pasientene trenger. Brukerutvalgene i alle helseforetakene sier at det viktigste er at pasientene møter kompetente fagfolk og at kvaliteten på behandlingen er god. Regjeringen ønsker å sette pasienten i sentrum i arbeidet med fremtidens helsetjeneste.

Når det gjelder spørsmålet om nedleggelse av akuttmottaket ved Orkdal sjukehus, baserer det seg på feil premisser. Styrets vedtak i styremøtet 26. februar, sak 5/15, handler om hvordan fremtidig driftsmodell for Orkdal sjukehus skal utredes, med den hovedføringen for utredningen at sykehuset skal være et senter for planlagt kirurgi for hele universitetssykehuset kombinert med å være et bredt og godt spesialisthelsetjenestetilbud til befolkningen i sykehusets tradisjonelle nedslagsfelt. Samtidig skal en foreslå konkrete løsninger for elektiv kirurgi, poliklinisk aktivitet, behov for senger innenfor fagområder som kreft og indremedisin, øyeblikkelig hjelp-fordeling mellom Orkdal og Øya og forslag til endring i fordeling av senger mellom disse lokasjonene, samt minimalisere dublering av vaktteam mellom Orkdal og Øya.

Resultatet av utredningene planlegges lagt fram for styret ved St. Olavs Hospital innen sommeren 2016 og det er ikke aktuelt for meg å gjøre noen vurderinger av denne saken nå. Helseforetakene har fått klar beskjed om at nedleggelser av akutt- og fødetilbud som ikke er begrunnet i pasientsikkerhet og kvalitet, skal stoppes før nasjonal helse og sykehusplan er behandlet, slik det er beskrevet i regjeringsplattformen.

SPØRSMÅL NR. 762

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen

Besvart 23. mars 2015 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Stortinget får anledning til å behandle søknaden om utbygging av vannkraft i Nedre Otta, i tråd med føringene i Vassdragsreguleringsloven?»

BEGRUNNELSE:

Selskapene A/S Eidefoss og Opplandskraft DA har søkt om å få bygge ut ny vannkraft i Nedre Otta. NVE anbefaler ovenfor Olje- og energidepartementet at søknaden innvilges. Vannkraftverk reguleres blant annet av Vassdragsreguleringsloven, hvor det i § 2 fremgår at:

«Vil en vassdragsregulering øke vannkraften i vassdraget med minst 20.000 naturhesterkrefter, eller står betydelige interesser mot hverandre, skal saken forelegges for Stortinget før konsesjon blir gitt, med mindre departementet finner det unødvendig.»

I Nedre Otta er det flere interesser som står i motstrid til vannkraftutbygging, herunder hensynet til biologisk mangfold og verdien av et sammenhengende elvesystem uten store inngrep. Lågen nord for Harpefoss er et av få store elvesystemer i Norge hvor det ikke er gjort store inngrep i form av vannkraftutbygging. Verdien av å bevare et slikt system illustreres blant annet ved at Fylkesmannen i Oppland tidligere har innstilt på fredning av hele dette systemet.

Når det gjelder naturmiljø og biologisk mangfold, peker NVE på viktigheten av dette elvesystemet i sitt instillingsbrev.

Systemet har store verneverdier, blant annet viktige naturtyper, nasjonalt truede rødlistearter, viktige rasteplasser for våtmarkstrekkfugl, hekkeplasser for rovfugl og overvintringsplasser for fossefall.

Svar:

Den omsøkte utbyggingen av Nedre Otta kraftverk består av et elvekraftverk som ikke innebærer nye reguleringer, damanlegg eller andre tiltak som krever konsesjon etter vassdragsreguleringsloven. En utbygging som dette krever tillatelse etter vannressursloven, og skal behandles i samsvar med denne lovens bestemmelser om store elvekraftverk. En eventuelt utbygging av Nedre Otta kraftverk gjør det nødvendig med erverv av fallrettigheter som er konsesjonspliktige etter industrikonsesjonsloven. Dersom ervervet gjelder vannfall som ved regulering antas å gi mer enn 20.000 naturhestekrefter, eller hvis betydelige interesser står mot hverandre, skal saken etter industrikonsesjonsloven forelegges for Stortinget før konsesjon blir gitt, med mindre departementet finner det unødvendig. Ved beregningen av kraftgrunnlaget for ervervet har det vært tatt utgangspunkt i hva vannfallet samlet kan bidra til for både eksisterende og eventuelle nye vassdragsreguleringer. Det er som det fremgår ovenfor, ikke omsøkt noen ny regulering i Nedre Otta. Uten bidraget fra allerede foretatte vassdragsreguleringer oppstrøms, har Nedre Otta et kraftgrunnlag under 20

000 naturhestekrefter. For denne utbyggingssaken er det derfor tvilsomt om dette kravet til antall naturhestekrefter i det hele tatt vil være oppfylt. Står betydelige interesser mot hverandre, skal saken også forelegges Stortinget med mindre departementet finner det unødvendig. Så langt i konsesjonsbehandlingen kan jeg ikke se at interessemotsetningene er av en slik art at foreleggelse for Stortinget vil være nødvendig. I den vurderingen må det tas utgangspunkt i prosjektet slik det fremstår med de tilpasninger og vilkår som fremgår av NVEs innstilling. Ytterligere tilpasninger kan også være aktuelle før saken tas opp til endelig behandling. Til grunn for min vurdering så langt bygger jeg på en omfattende behandling av konsesjonsmyndigheten der alle interessegrupperinger har fått anledning til å komme til orde og gi uttrykk for sitt syn det være seg på befaringer, og på møter i distriktet og i departementet. I den forbindelse har vi også mottatt mye relevant dokumentasjon som grunnlag for den avveining som til slutt skal foretas. Hovedregelen er at slike utbyggingssaker avgjøres av Kongen i statsråd på ordinært vis.

SPØRSMÅL NR. 763

Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 25. mars 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Kan foreldre med hjemmeboende barn med nedsatt funksjonsevne få benytte brukerstyrt personlig assistent (BPA) i barnehagen?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har blitt kontaktet av foreldre som blir nektet BPA for deres barn i barnehagen.

Et av barna har komplisert epilepsi og går på tilrettelagt avdeling i barnehagen. Der har barnet til daglig personell som jobber en-til-en med barnet. Barnet orker ikke å være i barnehagen mer enn maks fire timer, og det er fattet vedtak på at barnet skal ha BPA i to timer før barnehagetiden og 2,5 timer etter barnehagen. I barnehagetiden skal en ansatt i barnehagen være med barnet, og foreldrene skal hente og bringe.

Kommunen nekter å ha BPA i barnehagen blant annet fordi den personen som følger barnet bør være

ansatt i barnehagen og være en del av barnehagekulturen, og ikke en «utenforstående».

I tillegg til at det er en stor belastning for barnet å ha så mange mennesker å forholde seg til, byr dette også på betydelige praktiske utfordringer for familien. Det er vanskelig å kombinere en jobbsituasjon med å hente og bringe til barnehagen midt på dagen. Det er også vanskelig å finne en BPA som kan jobbe i to omganger i så få timer i løpet av en dag, for de fleste er dette ugunstig arbeidstid. Fridager og feriedager i barnehagen byr også på vanskeligheter, da timene han er i barnehagen er bundet opp til en ansatt i barnehagen og ikke en BPA.

Slik jeg har oppfattet intensjonen med BPA, så skal brukeren ha rollen som arbeidsleder og påta seg ansvar for organisering og innhold ut fra egne behov. Slik skal brukeren få mer innflytelse over egen livssituasjon. I dette tilfelle finner jeg at det motsatte har skjedd, gjennom å hindre barnet å få en BPA gjennom hele dagen, hjemme som i barnehagen, samtidig som man forhindrer foreldrene aktiv yrkesdeltakelse.

Svar:

I tillegg til at det er en stor belastning for barnet å ha så mange mennesker å forholde seg til, byr dette også på betydelige praktiske utfordringer for familien. Det er vanskelig å kombinere en jobbsituasjon med å hente og bringe til barnehagen midt på dagen. Det er også vanskelig å finne en BPA som kan jobbe i to omganger i så få timer i løpet av en dag, for de fleste er dette en ugunstig arbeidstid. Fridager og feriedager i barnehagen byr også på vanskeligheter, da time-ene han er i barnehagen er bundet opp til en ansatt i barnehagen og ikke en BPA.

Slik jeg oppfattet intensjonen med BPA, så skal brukeren ha rollen som arbeidsleder og påta seg ansvar for organisering og innhold ut fra egne behov. Slik skal brukeren får mer innflytelse over egen livssituasjon. I dette tilfelle finner jeg det motsatte har skjedd, gjennom å hindre barnet å få en BPA gjennom hele dagen, hjemme som i barnehagen, samtidig som man forhindrer foreldrene aktiv yrkesdeltakelse.

Innledningsvis må jeg få understreke at jeg ikke kjenner saken utover det som fremkommer av spørsmålet, og at jeg derfor ikke kan ta stilling til denne konkrete saken. Jeg må nøye meg med å komme med noen generelle vurderinger knyttet til BPA. For ordens skyld gjør jeg også oppmerksom på at regelverket knyttet til barnehager faller inn under Kunnskapsministerens ansvarsområde.

BPA er som kjent ikke noen egen tjeneste, men en måte å organisere tjenestene på. Fra 1. januar i år har alle med stort behov for personlig assistanse, herunder avlastningstiltak, rett til å få disse tjenestene organisert som BPA. Som representanten er inne på, er noe av intensjonen med BPA å gi brukeren rollen som arbeidsleder for å få mer innflytelse over egen livssituasjon. Dette gjøres ved at brukeren påtar seg ansvaret for organisering og innhold ut fra egne behov.

Når tjenesten skal organiseres som BPA, må kommunen ta stilling til i hvilket omfang tjenesten skal gis, altså hvor mange timer pr. uke, måned eller år brukeren skal kunne benytte seg av en BPA-assistent. Dette omfanget skal tilsvare tiden den ordinære kommunale helse- og omsorgstjeneste måtte brukt dersom tjenestene ikke organiseres som BPA.

Når et barn mottar et tilrettelagt tilbud i en barnehage med en-til-en bemanning, vil det – med mindre det foreligger særskilte forhold – i utgangspunktet være nærliggende å anta at barnet mottar tjenester av et slikt omfang i barnehagetiden at det ikke er behov for BPA i tillegg. I så fall vil kommunen holde barnehagetiden utenfor beregningen av hvor mange timer som skal tildeles i form av BPA.

Når omfanget av BPA er fastlagt, er det i prinsippet brukeren som avgjør når, hvor og hvordan BPA-assistenten skal arbeide. Det er følgelig ingen bestemmelser i pasient- og brukerrettighetsloven eller helse- og omsorgstjenesteloven som hindrer foreldre med hjemmeboende barn å benytte seg av BPA i barnehagen. Etter helse- og omsorgslovgivningen er dette altså fullt mulig.

I barnehagetiden har barnehagen i prinsippet det overordnede ansvaret for alle barna som er i barnehagen. Spørsmålet blir dermed om barnehagen, eller kommunen som eier av barnehagen, vil kunne nekte et barn å ta med seg sin BPA-assistent inn i barnehage-hverdagen. Fra Kunnskapsdepartementet har jeg fått opplyst at det er den enkelte barnehage som avgjør ut fra barnehagefaglige vurderinger hvilke personer som til enhver tid skal ha adgang til barnehagen.

Denne saken må altså finne sin løsning gjennom forståelsen av to ulike regelverk. Det er imidlertid verdt å legge merke til at både pasient- og brukerrettighetsloven, som hjemler rett til BPA, og barnehage-loven som regulerer barnehagene, skal i tilfeller som dette ivareta hensynet til barnet og barnets behov for livsutfoldelse, trygghet og omsorg. Kommunen er pliktsubjekt etter begge disse regelsettene. Jeg tillater meg derfor avslutningsvis å vise til kommunens ansvar for å se disse tjenestene i sammenheng. Jeg viser her særlig til pasient- og brukerrettighetsloven § 2-5 som gir pasient og bruker med behov for langvarige og koordinerte helse- og omsorgstjenester rett til å få utarbeidet en individuell plan. I arbeidet med en slik plan bør kommunen i dialog med familien kunne finne en hensiktsmessig måte å koordinere disse tjenestene på slik at en så langt som mulig kan ivareta familiens praktiske behov.

SPØRSMÅL NR. 764**Innlevert 16. mars 2015 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen****Besvart 20. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Transportministeren i Danmark tok 13. mars 2015 opp tiltak mot sosial dumping i luftfarten med EUs transportkommisær, herunder klargjøring av arbeidsgiverbegrepet, at ansatte skal sikre sosialt i ett land, definisjon av hjemmebase og innstramming i tilsynet med arbeidsmiljøet. Den danske regjeringen ser behov for å sikre den nordiske modellen med europeiske lønninger og arbeidsbetingelser i luftfarten i Europa.

Hvordan vil regjeringen i Norge følge opp initiativet fra Danmark i sin europapolitikk?»

BEGRUNNELSE:

Den danske transportministeren nedsatte et utvalg omtrent samtidig med at det tilsvarende utvalget ble nedsatt i Norge. Rapport forelå i april 2014. Nå foreligger en oppdatert status av den danske rapporten, datert mars 2015. Jeg viser til tidligere spørsmål dok. 15:742 (2013-2014) fra undertegnede og dok. 15:610 (2014-2015) fra representanten Geir Pollestad, der det av svarene fra statsråden framgår at den norske rapporten er ytterligere forsinket og først vil foreligge i løpet av denne våren. Det bør likevel ikke forhindre at den norske regjeringen følger opp og støtter initiativet fra den danske regjeringen.

Svar:

Som kjent sendte jeg allerede 15. januar 2014 et brev til EUs daværende transportkommisær, Siim Kallas, der jeg tok opp konkrete utfordringer europeisk luftfart står overfor, som følge av økt globalisering. Blant disse er arbeidstakernes rettigheter og urettferdig konkurranse mellom flyselskapene, som skyldes manglende regelverksharmonisering, i tillegg til sen eller ulik håndheving. Dette brevet har jeg også sendt til den nye transportkommisæren, Violeta Bulc. Det har videre vært avholdt møter mellom mitt embetsverk og den danske ministerens embetsverk om dette saksområdet. Endelig har Norge hatt innlegg om de samme problemstillingene i den mest relevante komiteen der EUs medlemsland møtes under ledelse av EU-kommisjonen. Realiteten er med andre ord at jeg, allerede før det danske initiativet, har bedt EU-kommisjonen og medlemslandene bruke ressurser på å danne seg et bilde av hvilke utfordringer vi står overfor, som står i forhold til sakens viktighet. Jeg tror dette har medvirket til at EU-kommisjonen innser at dette er viktige problemstillinger, men at den er avhengig av hjelp fra alle medlemslandene for å kunne

avgjøre hva som bør og kan gjøres. Et viktig bidrag er rapporten *Atypical Employment in Aviation*, utarbeidet og nylig presentert av Universitetet i Gent. Norge er blant landene som er omfattet av undersøkelsen. Den inneholder et omfattende faktamateriale og mange vurderinger og anbefalinger, som fortjener å bli tatt på alvor.

Det vil føre for langt å gå inn i de enkelte forslagene i rapporten den danske ministeren har lagt frem. De anbefalingene som er kort gjengitt på s. 7 i den engelske versjonen fra mars 2015, er varianter over de samme temaene som jeg har tatt opp i brevet til transportkommisærene. Det er behov for:

1. å sikre omforente tolkninger av sentrale rettslige begreper,
2. å støtte EU-kommisjonens oppfordring til flysikkerhetsbyrået EASA om at sistnevnte skal vurdere eventuelle sikkerhetsmessige utfordringer som de nye forretningsmodellene skaper,
3. å sikre klare regler om hvilket medlemsland EØS-borgere har trygderettigheter i, og
4. å påse at alle medlemsland fører effektivt tilsyn med sine egne arbeidsmiljøregler på alle luftfartøy som er underlagt landets lovgivning.

Utfordringen nå vil være å arbeide seg frem til problemforståelser som et tilstrekkelig antall medlemsland er enige i, slik at EU evner å foreta seg noe konkret. Vi skal være klar over at flere medlemsland har et konkurransemessig fortrinn i historisk lave kostnader, og ikke nødvendigvis har noen rasjonell grunn til å støtte lovgivning som gjør at de ikke kan høste gevinstene av dette. Andre igjen er prinsipielt liberalt innstilt. Resultater oppnås dermed ikke bare ved å støtte den danske rapporten, men ved å arbeide videre med de viktigste og mest lovende ideene på en måte som har mulighet for å oppnå flertall. Jeg støtter tanken om at luftfarten er spesiell, med sine raske forflytninger av materiell og personell, og at dette kan tilsi særlige regler – typisk om ansettelse. Min helt foreløpige vurdering er at regulære forbud mot bruk av visse ansettelsesformer vil være svært krevende å få igjennom dersom de ikke kan gis en sikkerhetsmessig begrunnelse. Det skyldes at de strider mot det fundamentale prinsippet om avtalefrihet som har dype røtter. Dersom sikkerhetsmessige konsekvenser kan dokumenteres (se pkt. 2 ovenfor), er saken en helt annen. Noen avtale- eller selskaps-konstruksjoner har preg av rene omgåelser av eksisterende regler. Det er mitt inntrykk at de fleste land har

rettsprinsipper som gjør det mulig å skjære gjennom formalitetene og forholde seg direkte til realitetene i slike saker. Dette handler mer om håndhevelse, erkjennelse av hvor skadelig manglende håndhevelse er, informasjonsutveksling mellom land, og de prosessuelle rettighetene private parter har, enn om behov for nye regler. Som det fremgår ovenfor, er ikke

mitt arbeid overfor EU og medlemslandene knyttet til fremleggelsen av vår egen rapport, som skal foreligge i løpet av våren. I stedet handler det om et kontinuerlig kartleggings- og analysearbeid i embetsverket som setter oss i stand til å ha et oppdatert syn på ny informasjon, nye praksiser og nye argumenter fra andre land og interessegrupper.

SPØRSMÅL NR. 765

Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal

Besvart 25. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Eg viser til Riksvegutgreiinga for 2015, som vart lagt fram 16. mars. Denne viser at strekninga E39 Volda-Ålesund vert særleg krevjande og dyr når ho skal gjerast ferjefri. Regjeringa har avgjort at E39 her skal gå via Hareidlandet, det såkalla Hafast-alternativet. Berre strekninga Hareid-Sulesund er anslått å koste 38 milliardar kroner.

Vil statsråden utgreie og vurdere andre traséalternativ, eller skal Hafast byggjast uansett pris?»

Svar:

Bygging av ferjefri E39 er eit stort og viktig prosjekt, som har lokale, regionale og nasjonale dimensjonar. På grunnlag av ei konseptvalutgreiing der ulike korridorar er utgreidde, lokal høyring og ekstern kvalitetssikring av utgreiinga, har Regjeringa vedteke at det såkalla Hafast-alternativet skal leggjast til grunn for vidare planlegging av E39 på strekninga Volda – Ålesund.

Det har frå første dag vært kjent at det ville være store tekniske utfordringar ved å gjennomføre dei planlagde fjordkryssingane på strekninga. Følgjeleg står det att mykje utgreiingsarbeid før det kan setjast i gang vidare planlegging etter plan- og bygningslova. Det jobbast også med store teknologiprojekt rundt prosjektet. I første omgang er Statens vegvesen derfor bedt om å gjere vidare vurderingar av aktuelle

bruløysingar for kryssing av Sulafjorden. I tillegg skal det gjerast vidare vurderingar av løysingar for sambandet til Hareidlandet. Det er også svært viktig at man ser etter løysningar og tilnærmingar som kuttar kostnader. Deretter vil Samferdselsdepartementet ta endeleg stilling til kva løysingar som skal leggjast til grunn for vidare planlegging.

Riksvegutgreiinga til Statens vegvesen er ein del av grunnlaget for arbeidet med Nasjonal transportplan 2018-2027, som etter planen skal leggjast fram tidleg i 2017. Her er utfordringar og langsiktige behov for utvikling av riksvegnettet fram mot 2050 analyserte. For fleire strekningar er det lagt til grunn vesentleg høgare kostnader enn tidlegare, mellom anna for strekninga Hareid – Sulesund. Dette skuldast i hovudsak at det i riksvegutgreiinga er lagt til grunn bygging av firefelts veg, dvs. vesentleg høgare standard enn i konseptvalutgreiinga. I tillegg er det i Riksvegutgreiinga også rekna med meirverdiavgift. Dette var ikkje med i konseptvalutgreiinga då det var momsfritak for vegutbygging på dette tidspunktet.

Arbeid kring ferjefri E39 er omfattande. Det er mange utfordringar som skal finne løysningar. I forarbeida er det gjort grundige utredningar av en rekke trasealternativ. Eg finner det lite produktivt om man nå skal byrja å utrede disse traséalternativene på nytt, slik representanten Holen Bjørdal utfordrar meg på.

SPØRSMÅL NR. 766**Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Sonja Mandt****Besvart 23. mars 2015 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at hun vil være pådriver for å følge opp Stortingets syn på at adopsjon som barnevernstiltak bør kunne benyttes oftere?»

BEGRUNNELSE:

I et intervju på TV2 den 15. mars gjentok statsråd Solveig Horne sin motstand knyttet til utviklingen i antall adopsjoner i barne-vern/fosterhjemsammenheng. Dette skjedde ifm. at blant annet BUFdir bekreftet en økende tendens.

Fremskrittspartiets syn i denne saken representerte så seint som i juni 2013 et klart og tydelig mindretall i Stortinget. Dette kom til uttrykk da barnevernloven ble vedtatt endret i tråd med Stoltenberg-regjeringens forslag, (innstilling 395L (2012-2013)). Komiteens flertallsmerknad gjengis her:

«Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene fra Fremskrittspartiet, vil vise til at forskning viser gunstige langtidseffekter for adopterte barn sammenliknet med barn med langvarig fosterhjemsstatus og barn som er varig plassert i fosterhjem. Flertallet vil videre vise til at disse studiene viser at adoptivbarna som voksne klarte seg like godt som barn med vanlig oppvekst, og at dette blir antatt å henge sammen med at adoptivbarn føler seg trygge i sin tilhørighet til sine familier.

Komiteen mener at stabilitet i omsorgen er essensielt for barn.

Komiteens flertall, alle unntatt medlemmene i Fremskrittspartiet, er derfor enig med regjeringen i at adopsjon som barnevernstiltak bør kunne benyttes oftere.»

Svar:

Jeg vil først si at det viktigste for meg er å sikre at utsatte barn får god omsorg og trygge oppvekstvilkår.

Jeg registrer at det har vært en økning i antall adopsjoner av fosterbarn etter barnevernloven de siste årene, og antar at en av grunnene til det er politiske signaler som har blitt gitt, sist i forbindelse med behandlingen av Prop. 106 L (2012-2013) Endringer i barnevernloven. Jeg er kjent med innstillingen, Innst. 395 L (2012-2013), og at komiteens flertall uttrykte

at adopsjon som barneverntiltak bør kunne benyttes oftere. Jeg legger flertallsmerknaden til grunn i det videre arbeidet.

Barneverntjenesten fremmer i større grad enn tidligere saker om adopsjon for fylkesnemnda.

Jeg vil imidlertid påpeke at verken vilkårene eller terskelen for adopsjon etter barnevernloven er endret. Dette er også påpekt av Høyesterett i en avgjørelse fra januar i år. I avgjørelsen påpeker Høyesterett at uttalelsene til komiteens flertall i Innst. 395 L (2012-2013) ikke gir uttrykk for annet enn at adopsjon er et ønsket barneverntiltak som bør brukes oftere enn dersom det er rettslig adgang til det. Det forutsettes at vedtak om adopsjon skjer innenfor rammen av gjeldende lov og Den europeiske menneskerettskonvensjon artikkel 8.

Adopsjon er et inngripende og irreversibelt tiltak, som krever særlig tungtveiende grunner. Fylkesnemnda skal på samme måte som tidligere foreta en konkret vurdering av hva som er til barnets beste.

Jeg vil i tillegg understreke at det i Prop. 106 L (2012-2013), også er lagt stor vekt på viktigheten av forebyggende arbeid i hjemmet. At barnet får riktig hjelp så tidlig så mulig er helt avgjørende for barnets utvikling. I tillegg vil tidlig hjelp til barn og foreldre bidra til færre omsorgsovertakelser. Et viktig forebyggende tiltak som nå er iverksatt, er Nurse Family Partnership. Dette er et program for førstegangsfødende i risiko som får tett oppfølging gjennom en fast sykepleier («family nurse») i svangerskapet og frem til barnet er 2 år. Videre skal familieråd bidra til at familien inkluderes i beslutningsprosesser i barnevernssaker. Ved å benytte familieråd kan avgjørelser som gjelder barnet tas med bakgrunn i kjennskap, ansvar og innsatsmuligheter som finnes i familien og nettverket. I tillegg er hjelpetiltak i hjemmet viktig for å forebygge omsorgssvikt og bidra til positiv endring hos barnet eller i familien. Jeg har derfor foreslått å utvide adgangen til å pålegge hjelpetiltak der foreldre nekter, for i større grad å unngå omsorgsovertakelser.

SPØRSMÅL NR. 767**Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt****Besvart 24. mars 2015 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Hvor mye utgjør bevilgningen til reisestøtte for kunstnere i 2015 sammenliknet med 2013?»

BEGRUNNELSE:

Presentasjon av norsk kultur og støtte til norske kunstneres internasjonale virksomhet er viktig for å fremme kunstens egenverdi, men også for fremme av viktige verdier.

I innstillingen til Meld. St. 19 (2012-2013) Regjeringens internasjonale kulturinnsats, uttalte en enstemmig utenriks- og forsvarskomiteé:

«I et så internasjonalt samfunn som dagens er det nødvendig for kulturen å få utfolde seg internasjonalt, få delta på den internasjonale kulturarena, og hente og bidra med impulser til publikum overalt.»

Svar:

Utenriksdepartementets reisestøtte til kunstnere gis gjennom de sju kunstfaglige organisasjonene som forvalter UDs delegerte støtteordninger på kunstfeltet.

I 2015 tas det sikte på at den totale bevilgningen til reisestøtte for kunstnere vil være 8 400 000 kroner (programområde 02). Det er ventet å utgjøre ca. 13 prosent av bevilgningen til kap. 115 – Næringsfremme-, kultur-, norgesfremme- og informasjonsformål i 2015.

Størrelsen på bevilgningen kan bli endret som følge av lavere utgifter til andre planlagte formål. Det skjedde i 2014, da det ble gitt en ekstrabevilgning på 1 000 000 kroner til reisestøtte, utover den bevilgningen som ble foretatt i begynnelsen av året.

I 2013 utgjorde den totale bevilgningen til reisestøtte for kunstnere 12 077 000 kroner (programområde 02). Det utgjorde ca. 12,5 prosent av totalbevilgningen til kap. 115 – Kultur-, norgesfremme- og informasjonsformål i 2013.

I tillegg bevilges det reisestøtte til et program med et utviklingspolitisk formål. Denne støtten gis over programområde 03, kap. 160, Sivilt samfunn og demokratiutvikling. I 2013 ble det bevilget 2 700 000 kroner til denne ordningen. Det tas sikte på at det bevilges ca. 2 400 000 kroner til ordningen i 2015. Det er en videreføring av beløpet fra 2014.

SPØRSMÅL NR. 768**Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 24. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Flere midler holdes igjen i Politidirektoratet i budsjettet for 2015 noe som resulterer i at Politidistriktene får en reduksjon på over 100 millioner kroner. Det reduserer distriktenes handlingsrom til å forebygge og bekjempe kriminalitet.

Hva tenker justisministeren om konsekvensene av at Politidirektoratet stadig vokser – noe som fører til et topptungt politi, når hensikten med den nye politireformen er det motsatte, nemlig et politi med en flattere struktur som bygges nedenfra og opp?»

BEGRUNNELSE:

Intensjonene med Politireformen er at politiets virksomhet skal bli mer hensiktsmessig og effektiv for å

kunne levere bedre tjenester til befolkningen. For å få til dette trenger politidistriktene økonomisk handlingsrom slik at politiet blir tilgjengelige og tilstede i lokalsamfunnene, samt har ledelse og kompetanse der hvor befolkningen bor.

Budsjettdisponeringen til politiet for 2015 viser at handlingsrommet er meget begrenset. Videre har Politidirektoratet over tid, lagt opp til stor vekst av stillinger og portefølje internt i direktoratet. I år planlegger Politidirektoratet en økning på over 100 millioner som er trukket fra politidistriktenes allerede stramme driftsbudsjett for å kunne ekspandere ytterligere. Dette, sammen med omorganiseringen av politidistriktene, bidrar til en nedgang i politidistriktenes budsjetter og dermed svekker polititjenesten over hele landet.

Svar:

Regjeringen har prioritert å øke bevilgningen til politiet. Driftsbudsjettet til politiet er økt med 1 mrd. kroner fra saldert budsjett 2014 til saldert budsjett 2015 (merverdiavgift inkludert). Pris- og lønnsjustering utgjør 430 mill. kroner av økningen. Det er blant annet lagt inn midler til om lag 350 nye politistillinger og om lag 50 nye påtalejurister som fordeles ut i politietaten, samt midler til igangsetting og gjennomføring av nærpolitireformen.

Jeg viser til at Politidirektoratet, på bakgrunn av tildelingsbrevet fra departementet, utformer disponeringskriv til politidistriktene og særorganene som blant annet omfatter fordeling av midler. Ifølge Politidirektoratet skal hovedtyngden av de i overkant av 100 mill. kronene finansiere økt brukerbetaling til nødnett og utgifter i forbindelse med internasjonalt arbeid og forpliktelser. I tillegg skal en del av beløpet dekke bemanningsvekst i direktoratet særlig knyttet til beredskap, HR og IKT. Dette er tiltak som skal

komme hele etaten til gode. Bemanningsveksten i direktoratet er en konsekvens av de svakheter og mangler som er påpekt gjennom blant annet Politianalysen, 22. juli-kommisjonen og DIFIs evalueringer av POD. Jeg viser i denne forbindelse også til proposisjonen om Nærpolitireformen (Prop. 61 LS (2014-2015)), pkt. 2.2.2.2 Arbeid for å styrke styringen, ledelsen og utviklingen av virksomheten. Det er her redegjort for det arbeidet som er gjort for å styrke Politidirektoratet slik at de har evne og kapasitet til å drive strategisk ledelse og utvikling av politi- og lensmannsetaten.

Jeg legger på bakgrunn av ovennevnte til grunn at Politidirektoratets fordeling av tildelte midler samlet sett vil bidra til å styrke polititjenesten på en hensiktsmessig måte.

Samtidig vil jeg følge nøye med på at Politidirektoratet leverer det som forventes av dem og sikrer at det ikke legges opp et unødige byråkrati på bekostning av politikraft.

SPØRSMÅL NR. 769

Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Freddy de Ruiter

Besvart 27. mars 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Viser til svar på skriftlig spørsmål 706. Statsråden svarer bl.a. «sykehusene skal sørge for at det er gitt behandlingstilbud til pasienter med alvorlig kjeveleddsfunksjon» Jeg har fått tilbakemeldinger om at det ikke er tilfelle for enkelte pasienter.

Hvordan tenker statsråden at disse pasienter skal få realisert sin rett til utenlandsbehandling, når de regionale helseforetakene v/enhet for utenlandsbehandling kategorisk avslår søknader om diagnostisering og/eller behandling av alvorlig kjeveleddsfunksjon?»

BEGRUNNELSE:

Enkelte pasienter med alvorlig kjeveleddsfunksjon erfarer at strakstiltaket ved Haukeland Universitetssykehus ikke henviser pasienter til større utenlandske fagmiljøer, i saker der de selv kommer til kort. I de samme sakene avslås også søknader om utenlandsbehandling av de regionale helseforetakene.

Svar:

Pasient med rett til nødvendig helsehjelp har rett til behandling i utlandet dersom det regionale helseforetaket ikke kan sørge for nødvendig helsehjelp i Norge fordi det ikke finnes et adekvat tilbud her. Det er en forutsetning at helsehjelpen kan utføres forsvarlig i utlandet etter akseptert metode. Pasientens tilstand og den aktuelle behandlingen i utlandet må tilfredsstille kravene til rett til nødvendig helsehjelp i prioriteringsforskriften. Dette innebærer at pasienten må ha et visst prognosetap med hensyn til livslengde eller ikke ubetydelig nedsatt livskvalitet dersom helsehjelpen utsettes. Videre at pasienten kan ha forventet nytte av helsehjelpen og de forventede kostnadene må stå i rimelig forhold til tiltakets effekt. Det er likevel slik at i spesielle tilfeller kan enkeltpersoner med sjelden sykdomstilstand få eksperimentell eller utprøvende behandling i utlandet.

Det er de regionale helseforetakene som har ansvaret for behandling i utlandet dersom det ikke finnes et adekvat tilbud i Norge. Søknad fremsettes for det regionale helseforetaket i pasientens bostedsregion. Dersom det regionale helseforetaket avslår

søknad om behandling i utlandet kan vedtaket påklages til Klagenemnda for behandling i utlandet. Nemnda har en uavhengig stilling og selvstendig avgjørelses-myndighet, og departementet kan ikke instruere nemnda om skjønnsutøvelse eller avgjørelse i enkeltsaker. Nemndas avgjørelse kan bringes inn for domstolene.

Når det gjelder tilbudet ved Haukeland universitetssykehus HF har jeg fått opplyst av Helse Vest RHF at TMD-prosjektet i regi av Helse Bergen HF til nå har utredet 44 pasienter. Utredningsteamet ved Haukeland universitetssykehus består av kjevekirurg, bittfysiolog, kjeveortoped, radiolog og smertelege. Den tverrfaglige utredningen har resultert i forslag til behandlingstiltak for samtlige, og alle behandlingsforslagene er gjennomførbare i Norge. Henvisning til prosjektet skjer for øvrig gjennom pasientens fastlege på vanlig måte.

Flere helseforetak tilbyr faglig forsvarlig kirurgisk behandling av TMD. Prosjektet er nå i ferd med å bygge opp spisskompetanse innen TMD i samarbeid med ledende fagmiljøer i utlandet. Prosjektet er innstilt på å henvise pasienter til behandling i utlandet når det er faglig behov. Det er ikke fremkommet slike behov hos pasientene som er utredet til nå, i følge informasjonen fra Helse Vest RHF.

Som et resultat av erfaringene med pasienter med alvorlig TMD arbeides det nå med å strukturere behandlingssopplegget for denne gruppen i regi av primærhelsetjenesten, tannhelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten.

Jeg har også fått opplyst at prosjektet er kjent med at enkelte TMD-pasienter etterspør en type behandling, inkludert kirurgi, som av et samlet norsk og skandinavisk fagmiljø vurderes som ikke faglig forsvarlig.

SPØRSMÅL NR. 770

Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien

Besvart 23. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Mener statsråden det er en framtidsrettet løsning med tingrett uten stedlig ledelse og hvordan vil statsråden utvikle Nord-Gudbrandsdal tingrett framover?»

BEGRUNNELSE:

Nord-Gudbrandsdal tingrett blir i dag ledet av en sorenskriver. Dagens sorenskriver skal fratre i løpet av 2015. Det er nå lyst ut en konstitusjon som tingrettsdommer som skal ha sitt virke både ved Nord- og Sør-Gudbrandsdal tingrett. I tillegg legges det opp til felles ledelse av de to domstolene.

Svar:

Domstolsadministrasjonen (DA) har orientert departementet om at de for tiden vurderer et tettere samarbeid mellom Nord-Gudbrandsdal tingrett og Sør-

Gudbrandsdal tingrett. Et slikt samarbeid kan blant annet innebære en felles ledelsesfunksjon for de to tingrettene. DA har opplyst at de vil vurdere hvilke formelle rammer som vil være av betydning for eventuelt å kunne etablere et samarbeid, og hvilke juridiske og praktiske premisser som må legges til grunn.

Det er utlyst en konstitusjon som skal kompensere for den reduksjon i dømmende kapasitet som oppstår når sorenskriveren i Nord-Gudbrandsdal tingrett fratrer. DA vil ved dette legge til rette for at saksavviklingen ikke blir berørt av den pågående prosessen i tilknytning til vurderingen av felles ledelse for domstolene.

Så snart DA har foretatt sin vurdering vil de innhente synspunktene fra de to domstolene og arbeidstakerorganisasjonene før en eventuell avgjørelse om å etablere et samarbeid fattes. Jeg avventer på denne bakgrunn DAs vurdering.

SPØRSMÅL NR. 771**Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 23. mars 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Nordland fylkeskommune har lagt ned en del hurtigbåtforbindelser langs kysten. Det hevdes at grunnen er en reduksjon av overføringene til fylkeskommunen, og at de ikke har midler til å videreføre tilbudene.

Er det riktig at Nordland fylkeskommune får mindre overføringer enn andre fylkeskommuner, og hvordan fordeler Nordland fylkeskommune de tildelte midler for eksempel, mellom administrasjon, næring og samferdsel i forhold til andre fylkeskommuner?»

BEGRUNNELSE:

Nordland fylkeskommune har over tid lagt ned et betydelig antall hurtigbåtruter, noe som har ført til et langt dårligere tilbud til befolkningen som bor langs kysten. Nordland fylkeskommune bruker som begrunnelse for nedbyggingen at Regjeringen har kuttet på bevilgningene til flere fylkeskommuner, blant annet for Nordland.

Svar:

Regjeringen la fram et nytt inntektssystem for fylkeskommunene i kommuneproposisjonen 2015, med virkning fra og med budsjettåret 2015. Før omleggingen var inntektssystemet for fylkeskommunene mer eller mindre uforandret siden midten av 90-tallet. I tillegg ble midlene som fylkeskommunene fikk overført i forvaltningsreformen knyttet til samferdsel, som i perioden 2010 – 2014 ble gitt en særskilt fordeling, lagt inn i utgiftsutjevningen og fordelt etter kostnadsnøkkelene. Når det går så lang tid mellom hver gang systemet oppdateres, blir det en del omfor-

delingsvirkninger. Regjeringen mener at det har vært riktig å gjøre endringer i inntektssystemet nå. Den rødgrønne regjeringen varslet i flere år at inntektssystemet for fylkeskommunene skulle endres, men utsatte omleggingen gang på gang. Det har også vært klart siden 2010 at midlene som ble overført til fylkeskommunene i forbindelse med forvaltningsreformen skulle bli en del av utgiftsutjevningen etter 2014. Selv om vi mener at endringene har vært riktige, har vi forståelse for at en brå omlegging av inntektsnivået kan være vanskelig for fylkeskommunene som taper på omleggingen. Derfor er det laget en egen overgangsordning som sørger for at tap (og gevinst) fases gradvis inn over en 5 års periode, med 20 prosent effekt hvert år. I tillegg til dette er det bevilget 185 millioner kroner i kompensasjon til de fylkeskommunene som kommer dårligst ut av omleggingen. Av disse midlene får Nordland 54,7 millioner kroner i 2015. Nord-Norge-tilskuddet ble videreført for Nordland, Troms og Finnmark i det nye inntektssystemet. For Nordland utgjør tilskuddet i overkant av 276 millioner kroner i 2015, eller i overkant av 1 100 kroner per innbygger.

Tabell 1 viser brutto driftsinntekter for fylkeskommunene i 2013. Bruttodriftsinntekter viser fylkeskommunens samlede driftsinntekter (skatter, rammetilskudd, merverdikompensasjon, gebyrer, øremerkede driftstilskudd mv.) og indikerer omfanget av kommunens økonomi (inkludert rammetilskuddet) og hvor robust den kan være overfor endringer. Tallene er hentet fra endelig KOSTRA rapportering i 2013, endelige KOSTRA tall for 2014 er først klare medio juni d.å.

Tabell 1. Bruttodriftsinntekter for fylkeskommunene i 2013 (konserntall)

	Innbyggertall 1.1.2013	Brutto driftsinntekter i alt 2013	
		(1 000 kr)	(kr per innb)
01 Østfold fylkeskommune	282 000	3 292 903	11 677
02 Akershus fylkeskommune	566 399	6 701 905	11 832
04 Hedmark fylkeskommune	193 719	2 904 984	14 996
05 Oppland fylkeskommune	187 254	3 037 387	16 221
06 Buskerud fylkeskommune	269 003	3 251 934	12 089
07 Vestfold fylkeskommune	238 748	2 774 260	11 620
08 Telemark fylkeskommune	170 902	2 293 359	13 419

Tabell 1. Bruttodriftsinntekter for fylkeskommunene i 2013 (konserntall)

	Innbyggertall 1.1.2013	Brutto driftsinntekter i alt 2013	
		(1 000 kr)	(kr per innb)
09 Aust-Agder fylkeskommune	112 772	1 753 542	15 549
10 Vest-Agder fylkeskommune	176 353	2 459 728	13 948
11 Rogaland fylkeskommune	452 159	5 706 745	12 621
12 Hordaland fylkeskommune	498 135	7 947 070	15 954
14 Sogn og Fjordane fylkeskommune	108 700	2 979 495	27 410
15 Møre og Romsdal fylkeskommune	259 404	4 207 012	16 218
16 Sør-Trøndelag fylkeskommune	302 755	4 224 953	13 955
17 Nord-Trøndelag fylkeskommune	134 443	2 658 473	19 774
18 Nordland fylkeskommune	239 611	5 808 665	24 242
19 Troms fylkeskommune	160 418	3 577 127	22 299
20 Finnmark fylkeskommune	74 534	1 796 542	24 104
Landet eksklusive Oslo*	4 427 309	67 376 084	15 218

Kilde: KOSTRA

* Oslo er både kommune og fylkeskommune, og holdes utenfor siden tallene ikke er sammenlignbare med tallene for de andre fylkeskommunene

Tallene viser at Nordland fylkeskommune er fylkeskommunen med nest høyest bruttodriftsinntekter per innbygger, over 9 000 kroner per innbygger høyere enn landsgjennomsnittet i 2013 (jamfør tabell 1). Selv om dette også har sammenheng med et høyt utgiftsbehov er dette betydelig og innebærer at driftsinntektene til Nordland, som har i overkant av 239 000 innbyggere, må ned med i overkant av 2 milliarder kroner for at inntektene skal være på nivå med landsgjennomsnittet i kroner per innbygger. Til sammenligning er langsiktig tap (etter overgangsordningens utløp om 5 år) for Nordland fylkeskommune som følge av omleggingen av inntektssystemet beregnet til om lag 200 millioner kroner. Det er da lagt til grunn nullvekst i frie inntekter i perioden.

Til tross for omleggingen av inntektssystemet vil Nordland fremdeles ha et høyt inntektsnivå, et inntektsnivå som ligger betydelig over landsgjennomsnittet.

Tabell 2 viser hvordan Nordland fylkeskommune fordeler sine ressurser mellom ulike sektorer sammenlignet med landet (eksklusive Oslo).

Tabell 2. Bruttodriftsutgifter til ulike sektorer i prosent av totale bruttodriftsutgifter (konserntall)*

Bruttodriftsutgifter til ulike sektorer, i prosent av totale bruttodriftsutgifter:	2013	
	Landet	Nordland fylkeskommune
Administrasjon og styring	5	5.3
- herav , styring og kontrollvirksomhet	0.8	0.9
- herav , administrasjon	4.2	4.4
Videregående opplæring	45.9	38.7
Tannhelsetjenesten	4.4	4.6
Fys. planl./kulturminne/natur/nærmiljø	2.4	4.9
Kultur	4	4
Samferdsel	28.6	32.2
Næring	4.2	4.3
Tjenester utenfor ordinært fylkeskommunalt ansvar	0.3	0.4
Sum	94.8	94.4

Kilde: KOSTRA

* Tallene er eksklusive Oslo

Tallene i tabell 2 viser at Nordland bruker om lag det samme som landet sett under ett på næring, men Nordland bruker mer på samferdsel enn landet for

øvrig. Nordland fylkeskommune bruker en del mindre på videregående opplæring enn landsgjennomsnittet.

SPØRSMÅL NR. 772

Innlevert 17. mars 2015 av stortingsrepresentant Terje Aasland

Besvart 26. mars 2015 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«Er statsråden enig i at det er problematisk at ansatte i Oljedirektoratet eier aksjer i selskaper direktoratet har myndighet over på sokkelen, og i lys av dette hva vil statsråden foreta seg for å sikre at oljedirektoratet opptrer uhildet og nøytralt i sin saksbehandling?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til medieoppslag i sysla.no og offshore.no den senere tid hvor det framkommer at ansatte i oljedirektoratet, petroleumstilsynet og Petoro eier aksjer i Statoil.

Svar:

Oljedirektoratet (OD) skal bidra til størst mulig verdiskaping for samfunnet fra olje- og gassvirksomheten gjennom en forsvarlig ressursforvaltning med forankring i sikkerhet, beredskap og ytre miljø. Direktoratet fatter i liten grad enkeltvedtak som del av sin virksomhet. Direktoratet har definert fire roller i sitt arbeid med å nå målene:

1. rådgiverrollen; gjennom faglig integritet med tverrfaglighet som styrke skal OD gi faktabaserte, tydelige og konsistente råd til OED
2. oversiktsrollen; OD har nasjonalt ansvar for data fra norsk kontinentalsokkel, skal sikre rask tilgang til data og utføre relevante analyser som grunnlag for beslutninger, og skal gjøre relevante data tilgjengelig for interesserte parter
3. pådriverrollen; OD skal være en entusiastisk utfordrer og pådriver for å realisere ressurspotensialet ved å legge vekt på langsiktige løsninger, oppsidemuligheter, samdrifts- og stordriftsfordeler og sikre at tidskritiske ressurser ikke går tapt, samt være pådriver for at industrien utreder alle relevante alternativer

4. oppfølgerrollen; OD skal også se til at selskapene følger norsk lov, herunder at ressursene utvinnes optimalt og at likebehandling av selskapene sikres

Verdipapirhandelloven forbyr innsidehandel og gjelder for alle – også statsansatte. I tillegg er statlige forvaltningsorganer underlagt de etiske retningslinjene for statstjenesten. OD har dessuten egne retningslinjer for ansattes adgang til å eie og handle med verdipapirer. Disse er blant annet tilpasset direktoratets oppgaver og roller. Retningslinjene ble sist revidert i februar 2013. Annen styrende dokumentasjon viser også til de generelle bestemmelser om habilitet i forvaltningsloven og utfyller statens etiske retningslinjer som bl.a. også omhandler habilitet.

Som ellers i staten forbyr ikke ODs retningslinjer de ansatte å tegne, eie, kjøpe, bytte eller selge aksjer og andre verdipapirer, men ansatte i direktoratet må utvise særskilt varsomhet i forhold til dette da den enkelte ansatte lett kan komme i konflikt med hensynet til tillit, habilitet og taushetsplikt i sin stilling. Videre vises det i retningslinjene til at alle ansatte må ha særlig oppmerksomhet rettet mot innsidehandelsproblematikk. Som følge av dette presiseres det at ansatte i OD som har/får innsideinformasjon ikke må foreta tegning, kjøp, salg eller bytte av aksjer og andre verdipapirer. Ansatte i OD bør heller ikke inneha verdipapirer som de vil kunne påvirke kursen på gjennom sin stilling, og dette i vesentlig grad kan influere på egne inntekter. Ovennevnte er ikke til hinder for innehav/handel av andeler i alminnelig tilgjengelige aksje-, obligasjons- eller rentefond.

Det er etablert faste rutiner og systemer for å bidra til dette.

Som del av styringsdialogen med OD har jeg bedt OD om en redegjørelse for praktiseringen av retningslinjene for ansattes eierskap av verdipapirer i selskaper som opererer på norsk kontinentalsokkel.

SPØRSMÅL NR. 773**Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant André N. Skjelstad****Besvart 8. april 2015 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«Hvilke tiltak vil statsråden iverksette for å få Statkraft Varme til å bygge ut fjernvarmenettet i Levanger sentrum i tråd med konsesjonen de har for området?»

BEGRUNNELSE:

Selskapet Statkraft Varme har konsesjon for utbygging av fjernvarmeanlegg i Levanger sentrum. Konsesjonsområdet er avgrenset av Sundet i vest og jernbanen i øst. I nord inngår HINT / Røstad i konsesjonsområdet og i sør Moan med Magneten.

Innenfor dagens konsesjonsområde er det kun Røstad som er utbygd, noe som innebærer at størsteparten av området ikke kan benytte seg av fjernvarme

som energiløsning. Videre har Levanger kommune vedtatt tilknytningsplikt for bygninger som oppføres innenfor konsesjonsområdet.

Svar:

Konsesjon til utbygging av fjernvarmeanlegg gis etter energiloven. I likhet med andre konsesjoner etter energiloven, gir en konsesjon til fjernvarme en rett, men ikke en plikt, til å bygge ut. Den aktuelle konsesjonen er gitt med en frist for ferdigstillelse som løper ut 1.1.2016. Er ikke anlegget ferdigstilt innen den fristen, kan konsesjonsmyndighetene, med mindre fjernvarmeselskapet selv søker om endringer, innskrenke planområdet eller trekke konsesjonen tilbake.

SPØRSMÅL NR. 774**Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant Fredric Holen Bjørdal****Besvart 25. mars 2015 av næringsminister Monica Mæland****Spørsmål:**

«NRK omtalar 18/3 at ulovleg bruk av utanlandsk mannskap på fiskefarty er eit aukande problem. Norsk Sjømannsforbund fryktar omfattande sosial dumping. Ansvar for å følgje opp arbeidstilhøva til det utanlandske mannskapet ligg til Sjøfartsdirektoratet, som seier til NRK at dette ikkje er ei prioritert oppgåve.

Er statsråden einig med sitt direktorat i at sosial dumping på fiskefarty ikkje skal prioriterast, eller vil ho ta grep for å sikre arbeidstilhøva i fiskeflåten?»

Svar:

Det er klart at sosial dumping er noko vi ikkje ønskjer oss på norske skip. Eg er oppteken av å sikre sjøfolk gode og trygge arbeidsvilkår i Noreg.

Sjøfartsdirektoratet fører omfattande tilsyn med skipstryggleikslova og skipsarbeidslova som har til formål å sikre et godt arbeidsmiljø og trygge tilsetjingstilhøve på norske skip, irekna om arbeidstakar har gyldig arbeidsavtale.

Tilsynet med arbeidstilhøva om bord er dei seinare åra styrka gjennom innføring av ILO-konvensjon nr. 186 av 23. februar 2006 om sjøfolks arbeids- og levevilkår i norsk rett. Sjølv om konvensjonen ikkje gjeld for fiskefarty, er dei fleste av konvensjonens føresegner gjennomført også for denne fartygruppa. Departementet har vidare til behandling spørsmålet om å ratifisere ILO-konvensjonen nr. 188 av 14. juni 2007, som gjeld arbeidsvilkåra i fiskerisektoren særskilt.

Sjøfartsdirektoratet gjennomfører periodiske tilsyn, systemrevisjonar og ikkje førevarsla tilsyn. Utveljing av alle typar farty for ikkje førevarsla tilsyn gjerast blant anna på bakgrunn av tips og uromeldingar frå arbeidstakarar, organisasjonar og publikum. Sjøfartsdirektoratet har i dag ikkje nokon indikasjon på at sosial dumping er eit stort problem. Skulle derimot samtalene med arbeidstakar- og arbeidsgivarorganisasjonane vise noko anna vil direktoratet fylgje opp dette i sitt trepartsarbeidet.

SPØRSMÅL NR. 775**Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja****Besvart 24. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å utrede hvilke investeringer som må gjennomføres på Asker stasjon for å forbedre tilbudet på Spikkestadbanen?»

BEGRUNNELSE:

Heggedal, i Asker, er utpekt av Plansamarbeidet mellom Oslo og Akershus til å bli en regional by på 10-20 000 innbyggere. Røyken er den kommunen i Buskerud med høyest boligvekst. Kommunaldepartementets nye retningslinjer for samordnet areal og transportplanlegging tilsier derfor at Heggedal, Røyken og Spikkestad får et konkurransedyktig kollektivtilbud, slik at all vekst i persontransport kan skje med kollektiv, sykkel og gange. Spikkestadbanen fikk en vesentlig forverring av reisetiden i 2012 pga. prioriteringene gjort av NSB i Ruteplan2012.

NSB hevder at Asker stasjon må bygges om for å tillate at togene fra Heggedal og Spikkestad igjen kan bruke Askerbanen.

Svar:

Etter innføring av ny ruteplan fra desember 2012 inngår togene til/fra Spikkestad i det indre lokaltogtilbudet rundt Oslo. Dette har medført at reisetiden mellom Asker og Lysaker har blitt noe lenger enn før omleggingen i 2012 da togene var knutepunktstoppende og ikke fullstoppende som de ble etter omleggingen. Samtidig har togtilbudet økt fra timesfrekvens til halvtimesfrekvens hele driftsdøgnet. Denne omleggingen ble gjort for å utnytte den totale kapasiteten i jernbaneinfrastrukturen best mulig for flest mulig reisende. Jeg har imidlertid forståelse for at en økning i reisetiden oppleves negativt for de reisende på Spikkestadlinja.

Det gjennomføres nå en konseptvalgutredning for økt transportkapasitet inn mot og gjennom Oslo (KVU Oslo-navet). Denne skal etter planen legges frem for sommeren. Økt kapasitet, herunder mulighetene for et styrket togtilbud i Vestkorridoren, vil her bli vurdert. Anbefalingene fra denne KVUen vil deretter tas med inn i arbeidet med neste Nasjonal transportplan.

SPØRSMÅL NR. 776**Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant Abid Q. Raja****Besvart 25. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Kan samferdselsministeren gi en oversikt over passasjertall per jernbanestrekning med persontrafikk fordelt på de siste fem år?»

BEGRUNNELSE:

Flere organisasjoner klager på det de kaller «hemmelighold» av passasjertall på de ulike banene i persontognett etter de siste års omlegging av ruter. Etter Venstres syn er det viktig at det er åpenhet om de tilgjengelige data for passasjertall på de ulike strekningene.

Svar:

Jeg er enig i Venstres syn om at det er viktig at det er åpenhet om de tilgjengelige data for passasjertall på de ulike strekningene.

Samtlige togoperatører som leverer persontransport med tog i Norge rapporterer årlig passasjertall fordelt etter strekningstype til Statistisk sentralbyrå (SSB). Tallene er å finne under feltet Statistikk og Transport og reiseliv, fordelt på flere ulike søkefelt: <https://www.ssb.no/statistikkbanken/selecttable/hovedtabell-Hjem.asp?KortNavnWeb=jernbane&CMS-SubjectArea=transport-og-reiseliv&checked=true>.

De mest aktuelle søkene er:

<https://www.ssb.no/statistikkbanken/selectvarval/Defi-ne.asp?subjectcode=&ProductId=&MainTable=JernbaneStrekn&nvl=&PLanguage=0&nyT->

mpVar=true&CMSSubjectArea=transport-og-reise-liv&KortNavnWeb=jernbane&StatVariant=&checked=true

<https://www.ssb.no/statistikbanken/selectvarval/Defi-ne.asp?subjectcode=&ProductId=&MainTable=Jernba-neStrekn2&nvl=&PLanguage=0&nyTmpVar=true&CMSSubjectArea=transport-og-reise-liv&KortNavnWeb=jernbane&StatVariant=&checked=true>

I tillegg til å rapportere årlige passasjertall til SSB, rapporterer NSB tertialvise passasjertall per togstrekning til Samferdselsdepartementet iht. rapporteringskrav i Trafikkavtalen 2012-2017 mellom Samferdselsdepartementet og NSB. Tallene i tabellen under har Samferdselsdepartementet mottatt gjennom tertialrapportering fra NSB, og viser passasjertall for 2014 på de togstrekningene som omfattes av offentlig kjøp.

<i>Togproduktgruppe</i>	<i>Togprodukt</i>	<i>Total 2014</i>
<i>Nattog</i>	Oslo-Bergen	135 277
	Oslo-Stavanger	83 398
	Oslo-Trondheim	128 394
	Trondheim-Bodø	176 381
<i>Fjerntrafikk</i>	Trondheim-Bodø	276 329
<i>Matetrafikk</i>	Nelaug-Arendal	54 533
	Dombås-Åndalsnes	116 699
<i>Regional trafikk</i>	Oslo-Stavanger	857 287
	Hamar-Røros	310 197
	Røros – Trondheim	138 591
	Trondheim-Storlien	52 818
	Flåm – Myrdal (vinter)	53 772
	Bodø-Rognan	89 781
	<i>InterCitytrafikk</i>	Oslo-Halden
	Oslo-Lillehammer	2 984 259
	Oslo-Skien	4 320 684
<i>Nærtrafikk</i>	Lokaltog Oslo	40 932 591
	Stavanger – Egersund	3 687 356
	Lerkendal-Steinkjer	1 065 761
	Bergen-Arna	669 378
	Bergen – Voss – Myrdal	1 043 088
	Porsgrunn – Notodden	49 288
	<i>SUM</i>	59 563 738

SPØRSMÅL NR. 777

Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant Gunhild Berge Stang

Besvart 26. mars 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Vil ferjeavløysingsmidlar i framtida ta omsyn til den reelle kostnadsauken i ferjedrifta eller vil den årleg bli indeksregulert, og meiner statsråden det er god praksis av fylkeskommunen å rekne inn framtidige

vedlikehaldsutgifter når ein utrekner kostnadene for samband?»

GRUNNGJEVING:

Sokn og Fjordane er eit ferjefylke og ferjene er avgjerande både for at folk kan bu i fylket og for nærings-

livet. Atløysambandet er eit av få vegprosjekt i Noreg som kan fullfinansierast ved å vri pengebruk frå ferjesubsidiering til bygging av veg. Historisk har utgiftene til drift av ferja til Atløy auka frå 11,6 mill. kr. i 2008 til 18,9 mill. kr. i 2010, og er planlagd til 25 mill. kr. i 2016. Ferja til Atløy var ein riksveg fram til 2010 då Sogn og Fjordane fylkeskommune tok over ansvaret. Den vanskelege økonomiske situasjonen i Sogn og Fjordane fylkeskommune hindrar Staten i å bruke pengar på eit lønnsamt vegprosjekt. Reglar for ferjeavløysingsmidlar på fylkeskommunale ferjesamband blir også opplevt av mange som uklare, det er derfor behov for klarare retningslinjer.

Svar:

I samband med handsaminga av kommuneproposisjonen for 2015, der ny kostnadsnøkkel for fylkeskommunane vart lagt fram, ønskte Stortinget at det vart greidd ut ei ferjeavløysingsordning for fylkesferjer innanfor inntektssystemet. Kommunal- og moderniseringsdepartementet og Samferdselsdepartementet ser no nærare på korleis ein kan utforme ei slik ordning. Som nevnt i statsbudsjettet vil Regjeringa kome med ei vurdering av ei ferjeavløysingsordning for fylkesvegerjer i kommuneproposisjonen for 2016, som blir lagt fram 12. mai. Eg kan difor ikkje gå nærare inn på konkret utforming no.

SPØRSMÅL NR. 778

Innlevert 18. mars 2015 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad

Besvart 27. mars 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Apotekene var tomme for viktige medisiner 112 ganger i 2014, og problemet har vært økende de siste årene.

Hva vil ministeren gjøre for at forsyningssystemet og beredskapssystemet for legemidler i Norge alltid er oppdatert og så godt som mulig?»

BEGRUNNELSE:

Å være pasient og avhengig av daglige medisiner gjør at man også er avhengig av sikre leveranser av sine medisiner og god tilgjengelighet for de medisiner de til enhver tid er avhengig av. Når medisiner ikke er tilgjengelig skaper det redsel og angst, fordi pasientene er redde for hvilke symptomer de vil eller kan få som resultat av medisinmangel. De fleste gangene går dette bra, men i 2011 døde flere pasienter da de måtte bytte hjertemedisiner pga. manglende tilgjengelighet på deres ordinære medisiner. Legemiddel-mangel er også et globalt problem, derfor har Norge også et ansvar ikke bare nasjonalt men også globalt. Norge bør derfor sikre gode samarbeidsrutiner og ikke minst sikre rettferdig fordeling av viktige medisiner til enhver tid.

Svar:

Representanten Bollestad peker på en viktig problemstilling i sitt spørsmål. Befolkningen må sikres en god og forsvarlig tilgang til viktige legemidler. Utgangspunktet for dette er en stabil og sikker lege-

middelforsyning i normalsituasjoner. Samtidig må vi ha en beredskap for ulykker, katastrofer og krisetilstander, og en beredskap for tilfeller av langvarig forsyningssvikt for enkeltlegemidler.

Som representanten peker på er mangel på legemidler et økende problem, og andre vestlige land opplever tilsvarende utfordringer.

De vanligste årsakene til mangelsituasjoner er produksjonsproblemer, at legemidlet blir trukket fra markedet, eller at etterspørselen øker så mye at det ikke kan leveres nok. De aller fleste tilfeller av mangelsituasjoner blir håndtert ved at det tas i bruk pakninger beregnet for andre land, eller ved bruk av alternative legemidler med tilsvarende terapeutisk effekt. Det å måtte endre behandling i en mangelsituasjon er ressurskrevende for helsetjenesten, men representerer normalt ikke et betydelig medisinsk problem for pasientene.

Jeg antar at representanten viser til avregistreringen av digitoksin når det vises til dødsfall i forbindelse med bytte av hjertemedisiner. Slike avregistreringer er det dessverre ikke mulig å avverge gjennom gode forsynings- og beredskapsløsninger. Firmaet som markedsførte digitoksin i Norge trakk legemidlet fra markedet på grunn av for dårlig kvalitet på råstoffet. Utfordringen i slike tilfeller er å sikre god informasjon til leger, og at legene gir god informasjon videre til pasienten for å sikre at bytte av legemiddel skjer uten unødvendig risiko.

Legemiddelfirmaene har ingen plikt til å gjøre sine legemidler tilgjengelige for befolkningen, men

de har en plikt til å melde til Statens legemiddelverk alle tilfeller av avbrudd i forsyningen for legemidler med markedsføringstillatelse i Norge. Vi har gode systemer for å overvåke og følge med på forsyninger av legemidler i Norge, slik at vi har de legemidlene som vi trenger. Her har Statens Legemiddelverk en viktig rolle i å overvåke og føre tilsyn. Legemiddelverket setter også i gang tiltak når legemiddelmangel oppstår. Informasjon til leger, pasienter og apotek med råd om alternativ behandling, tillatelse til salg av utenlandske pakninger uten søknad om spesielt godkjenningss fritak og refusjon for utenlandske pakninger. Tidlig varsling om legemiddelmangel er meget viktig slik at det er tid til å finne gode løsninger.

Helsedirektoratet har forvaltet beredskapslagre for legemidler både for spesialist- og primærhelsetjenesten. Helsedirektoratet har derfor gjennomført en analyse for å kartlegge hvilke legemidler det er et særlig behov for å beredskapssikre. Resultatene av denne analysen danner grunnlag for fremtidig beredskapssikring av legemidler.

I tråd med generelle beredskapsprinsippene fikk de regionale helseforetakene i 2014 i oppdrag å ta over beredskapssikringen av legemidler som benyttes i spesialisthelsetjenesten fra 1. januar 2015, sam-

tidig som det nasjonale lagret som ble forvaltet av Helsedirektoratet ble avviklet. De regionale helseforetakene fikk også i oppdrag å klargjøre utfordringsbildet og strategier for nasjonal legemiddelberedskap for spesialisthelsetjenesten i en rapport til Helse- og omsorgsdepartementet innen 1. juli 2015.

Helsedirektoratet har forlenget tidligere avtale med Norsk Medisinaldepot om beredskapslager av legemidler for primærhelsetjenesten ut 2015. Helsedirektoratet har anbefalt at denne ordningen avvikles, og erstattes av et krav til legemiddelgrossistene om legemiddelberedskap. Statens legemiddelverk har fått i oppdrag å utrede hvordan beredskapssikring av legemidler for primærhelsetjenesten kan ivaretas og forankres i aktuelt regelverk med tanke på implementering fra 1. januar 2016.

Det er mange aktører med oppgaver og interesser innenfor legemiddelberedskapen. Helsedirektoratet etablerte derfor en legemiddelberedskapskomité i 2014, for å bidra til økt samarbeid og bedre dialog mellom de ulike aktørene.

Legemiddelberedskap vil være et tema som drøftes i legemidlemeldingen som skal legges fram i løpet av denne våren.

SPØRSMÅL NR. 779

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 24. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Norge har hatt et stort fokus på soningsoverføringer, men samtidig er antallet norske fanger som har fått soningsoverføring hjem til Norge null. I følge Fædrelandsvennen fikk fem fanger overføring til Norge fra 2011 til 2013, men etter juni 2013 er tallet null. Akkurat nå venter 14 personer på avklaring av sin situasjon, i følge tall fra Kriminalomsorgsdirektoratet. Disse menneskene har krevende situasjoner, og rehabiliteringen forverres.

Hva gjør statsråden for å sikre at flere overføringer kommer på plass?»

BEGRUNNELSE:

Opplysninger fra Fædrelandsvennen viser at:

Utenriksdepartementet kjenner til 62 nordmenn som for tiden soner i utenlandske fengsler.

14 av disse har i følge Kriminalomsorgsdirektoratet søkt om soningsoverføring til Norge.

Fangene som venter på overføring befinner seg i Spania, Japan, Russland, Litauen, Thailand, Tyskland, Belgia og USA.

Fra 2011 til 2013 fikk fem fanger overføring til Norge, men etter juni 2013 er tallet null.

Tilsvarende har Norge sendt mellom 38 og 52 fanger til soning i andre land hvert år de siste fire årene.

Svar:

Det rettslige grunnlaget for soningsoverføring er lov om overføring av domfelte og overføringskonvensjonen. I tillegg har Norge inngått flere bilaterale avtaler som er basert på EUs rammebeslutning om soningsoverføring. Det er et viktig prinsipp både etter overføringskonvensjonen og de bilaterale avtalene at soning i hjemlandet vil gi bedre muligheter for rehabilitering av domfelte.

Regjeringen arbeider aktivt for at flest mulig utenlandske domfelte skal soningsoverføres til hjemlandet. Det er selvfølgelig like viktig at norske borgere som er domfelt i utlandet blir overført til Norge for fortsatt soning her. Når begge land har samtykket til soningsoverføring bør overføring til hjemlandet skje raskt.

Jeg har fått opplyst av Kriminalomsorgsdirektoratet at utenlandske myndigheter har gitt sitt samtyk-

ke til soningsoverføring i fire av de 14 sakene som omtales i Fædrelandsvennen. Når vedtak om soningsoverføring er fattet er det viktig at gjennomføringen av vedtaket skjer så raskt som mulig både til og fra Norge.

På bakgrunn av omtalen i Fædrelandsvennen vil jeg ta initiativ til en gjennomgang av gjeldende regelverk og rutiner for å se om det er behov for endringer.

SPØRSMÅL NR. 780

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Lise Christoffersen

Besvart 27. mars 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Stortinget forutsatte at uførepensjonister før 1. januar 2015, ikke skulle tape i overgang til ny uføretrygd og nye skatteregler. I budsjett 2015 ble midlertidige endringer vedtatt for å skjerme uføre mot kutt i utbetalt statlig bostøtte, og en permanent løsning ble varslet med virkning fra 1. juli 2016.

Fanger regelendringene for bostøtte (de midlertidige og den permanente) opp alle i målgruppa, eller får noen mindre utbetalt i statlig bostøtte på grunn av uførereformen, i så fall hvor mange og med hvilke beløp?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget skal 7. april 2015 diskutere om det er uforutsette virkninger av den nye uførereformen, som gjør at (noen) uføre kommer dårligere ut enn før. Mange har henvendt seg og vist til til dels betydelige kutt i utbetalt uføretrygd og andre ytelser. Det kan tenkes flere ulike forklaringer på dette. Reglene for statlig bostøtte er en av dem, siden den baseres på brutto ytelse. Hvor mange uføre som eventuelt har tapt eller vil tape bostøtte fra hhv 1.1. 2015 og 1.7. 2016, er relevant informasjon. I budsjettet for 2015 ble det imidlertid også vedtatt andre endringer i den statlige bostøtten, økt maksimalgrense og endringer i andelene av godkjente boutgifter. Dersom det er mulig å lage en oversikt over eventuelle endringer (pluss/minus) i utbetalt bostøtte fra 1. januar 2015 og antatte endringer fra 1. juli 2016, fordelt på effekten av regelendringer knyttet til selve uførereformen og effekten av andre endringer, er det svært relevant for Stortingsdebatten om eventuelle utilsiktede virkninger av uførereformen.

Svar:

Uførereformen, som gir nytt inntekts- og skattesystem for uføre, ble iverksatt 1. januar 2015. Selv om de uføres nettoinntekt i hovedsak vil være om lag uendret etter reformen, medfører den en økning i de uføres bruttoinntekt og dermed en potensiell reduksjon i deres bostøtte. Det er opprettet midlertidige regler som skal gjelde frem til 1. juli 2016 for å hindre at bostøttemottakere kommer dårligere ut på grunn av uførereformen. Når bostøtten beregnes, benyttes som hovedregel inntektsopplysninger fra siste skatteoppgjør. Endringen i uføretrygden vil derfor i hovedsak ikke få betydning for beregningen av bostøtte før Husbanken tar i bruk skatteoppgjøret for 2015. Det skjer fra 1. juli 2016. De midlertidige reglene skal hindre at uføre får redusert bostøtte eller faller ut av ordningen i perioden januar 2015 – juni 2016 som følge av uførereformen. Disse reglene gjelder for husstander som mottok bostøtte for desember 2014 og der én eller flere i husstanden var uføretrygdet. Om lag 31 500 husstander med minst en uføre mottok bostøtte for desember 2014. For de uføre bostøttemottakerne som får beregnet bostøtten fra siste skatteoppgjør er det fastsatt en midlertidig økt grense for når søker må melde fra om inntektsøkninger i husstanden. For å ta høyde for høyere skattbar uføretrygd i inneværende år, ble grensen for å melde fra hevet med 45 000 kroner for husstander med én person. Nesten alle husstander med uføre medlemmer får økning i skattbar inntekt som er lavere enn de nye grensene, men for noen få husstander kan uførereformen medføre en enda større økning. Husbanken kan i slike spesielle tilfeller tillate en høyere meldepliktsgrense. Det forutsettes da at inntektsendringene skyldes endringer i skattbar uføretrygd. For noen husstander fikk endringene i uføretrygden betydning al-

lerede fra januar 2015. Dette er husstander som har hatt en nedgang i inntekt siden siste skatteoppgjør, og som får lagt til grunn faktisk inntekt i beregning av bostøtte i stedet for inntekt fra skatteoppgjøret. I disse tilfellene skal det gjøres et fradrag i den uføres inntekt. Fradraget tilsvarer mottakerens økning i brutto inntekt grunnet overgangen fra uførepensjon til uføretrygd, og bostøttemottakerne vil derfor ikke tape på uførereformen. De om lag 1 600 husstandene dette gjelder, fikk i januar 2015 et brev fra Husbanken med informasjon om de midlertidige reglene. De ble samtidig bedt om å gi oppdaterte inntektsopplysninger.

Jeg vil komme tilbake med et forslag til Stortinget om hvordan bostøttesøkere med uføretrygd skal behandles etter 1. juli 2016.

Overgangsordningene i bostøtteordningen omfatter blant annet uføre som fikk utbetalt bostøtte i desember 2014. Uføre som ikke fikk bostøtte i desember 2014, omfattes ikke av overgangsordningene. Husbanken får mange henvendelser fra bostøttemottakere som har fått lavere bostøtte. Reduksjonen eller bortfallet av bostøtte skyldes da andre forhold enn uførereformen. Dette gjelder særlig endringer i formuespåslaget og dekningsprosenten.

SPØRSMÅL NR. 781

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Arild Grande

Besvart 27. mars 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Hvilke initiativ vil regjeringen ta for å styrke varslervernet, og hvordan vil statsministeren bidra til at alle statsråder understreker overfor sine virksomhetsområder at arbeidstakeres yringsfrihet skal sikres?»

BEGRUNNELSE:

Rapporten «Status for yringsfriheten i Norge» finansiert av Fritt Ord, konkluderer med at det tegner seg et «bekymringsfullt bilde» for yringsfrihetens kår i arbeidslivet. I rapporten kommer det frem at ansatte i offentlig sektor opplevde størst begrensninger. Kvinner vurderer sin yringsfrihet som dårligere enn menn.

Svar:

Da varslingsbestemmelsene i arbeidsmiljøloven ble vedtatt i 2006, var det en forutsetning at reglene skulle evalueres etter en tid. En bred evaluering ble ferdigstilt i 2014. Evalueringen gir et samlet bilde av at de norske reglene er blant de strengeste internasjonalt, og at regelverket i all hovedsak fungerer etter sin hensikt. Rapportene viser at norske arbeidstakere som opplever forhold som de anser som kritikkverdige, i større grad varsler om dette, sammenlignet med funn i internasjonale studier. Det fremgår også at norske arbeidstakere som varsler, i mindre grad enn i andre land blir utsatt for sanksjoner. Rapportene viser imidlertid at det heller ikke er helt risikofritt å varsle i Norge. Nesten halvparten av de norske arbeidstakerne oppgir i større representative undersøkelser at

de ikke varsler om forhold de mener er kritikkverdige eller alvorlige, og frykten for represalier oppgis som hovedgrunn. Dette viser at det er et potensial for ytterligere å bedre yringsklimaet i norsk arbeidsliv. Evalueringsrapportene konkluderer imidlertid med at forbedringspotensialet først og fremst finnes ute i virksomhetene og ikke i lovteksten. Som varslet i Prop. 1 S (2014-2015), er evalueringsrapportene til gjennomgang i departementet. Den videre oppfølging vil bli gjort i samråd med partene i arbeidslivet, som for øvrig deltok i en referansegruppe til evalueringssprosjektet. Under behandlingen i Stortinget av Prop. L 48 (2014-2015) om endringer i arbeidsmiljøloven uttalte flertallet i Arbeids- og sosialkomiteen at det er behov for tiltak for å bedre varslernes situasjon. Jeg er enig i dette, og vil ta med meg komitéflertallets merknader i Innst. 207 L (2014-2015) s. 16-17 i det videre arbeid med saken. Innstillingen ber komitéflertallet bl.a. regjeringen om å gi Arbeidstilsynet et prosjekt-/samordningsansvar mellom de relevante tilsynene for å bedre informasjonen om varsling og regelverket, herunder å vurdere en felles veileder med informasjon om rettigheter og plikter for alle involverte. Videre mener komitéflertallet at varslingsrutiner bør bli et obligatorisk krav og at loven bør presisere minstekrav til varslingsrutinenes innhold, og ber på denne bakgrunn om at regjeringen utreder flere mulige forslag, for eksempel konkrete krav til form og innhold, eller fastsetter at alle virksomheter over en viss størrelse skal ha varslingsrutiner. Varslervernet og ansattes yringsfrihet er minst like viktig i offentlig sektor som i den private. Når det

gjelder situasjonen i statlig sektor spesielt, ble det i 2007 utarbeidet «Retningslinjer for utarbeidelse av lokale varslingsrutiner i staten.» Retningslinjene er revidert med virkning fra mars 2015, og kommunal- og moderni-seringsministeren opplyser at disse nå er gjort kjent for statlige virksomheter, organisasjoner og ansatte gjennom bl.a. personalmeldinger, som når ut til alle statlige virksomheter. Grunnloven § 100 uttrykker det slik: «Det påligger statens myndigheter å legge forholdene til rette for en åpen og opplyst offentlig samtale.» Kommunal- og moderniseringsmi-

nisteren understreker at han er opptatt av at ansatte, med sin fagkunnskap, kan bidra til en opplyst og kritisk sam-funnsdebatt. De etiske retningslinjene for statstjenesten, senest revidert i april 2012, sier følgende om de statsansattes yringsfrihet: «Statsansatte, så vel som alle andre, har en grunnleggende rett til å ytre seg kritisk om statens virksomhet og alle andre forhold.» Spørsmålet om ansattes yringsfrihet sett i forholdet til blant annet lojalitetsplikten er gitt en bred omtale i retningslinjene.

SPØRSMÅL NR. 782

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Arild Grande

Besvart 27. mars 2015 av kulturminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«Hvor stor andel av de tre ordningene momskompensasjon, grasrotandelen og skattefradragsordningen for gaver til frivillige organisasjoner mottar organisasjoner som er kategorisert i Frivillighetsregisteret som «barne- og ungdomsorganisasjoner» (ICNPO-nummer 13 100)?»

BEGRUNNELSE:

Viser til begrunnelsen i Dokument nr. 15:435 (2014-2015) til skriftlig besvarelse, samt kulturministerens svar om at det ikke foreligger tall på hvor mange av de omtalte lagene som «har barn og unge som medlemmer og/eller frivillige.». Lederen i familie- og kulturkomiteen, Svein Harberg, har på NRK Ytring uttalt at regjeringen i frivillighetspolitikken ønsker å rette pengestrømmen mot barn og unge (<http://www.nrk.no/ytring/en-takk-til-frivilligheten-1.12004713>). For å rette en pengestrøm treffsikkert ville det vært naturlig å kunne gjøre rede for den gjeldende statusen for barne- og ungdomsorganisasjonene i de viktigste ordningene for frivilligheten.

Svar:

Som det framkommer i svar på spørsmål nummer 435 fra stortingsrepresentant Arild Grande i brev av 16. januar 2015, mottar organisasjoner registret i Frivillighetsregisteret med barne- og ungdomsorganisasjon (ICNPO-kategori 13 100) som én av tre mulige kategorier:

- Rundt 6,8 prosent av bevilgningen i momskompensasjonsordningen – tilsvarende 80,8 millioner kroner
- 6,7 prosent av grasrotandelen – tilsvarende 23,9 millioner kroner.
- Det er ikke et krav om registrering i Frivillighetsregisteret for organisasjoner som er godkjent under skattefradragsordningen for gaver til frivillige organisasjoner. Av de 379 organisasjonene som mottok pengegaver med fradragsrett for gaver i 2013, er likevel 310 registrert i Frivillighetsregisteret. Av disse er det 28 organisasjoner som er registrert med barne- og ungdomsorganisasjon som én av tre aktivitetstypologier, og disse innrapporterte gaver med et samlet beløp på 65,4 mill. kroner under gavefradragsordningen i 2013. Dette tilsvarer en andel på 2,3 prosent.

Som det også framkommer av mitt forrige brev er imidlertid disse tallene misvisende som indikator på statlige overføringer til barne- og ungdomsorganisasjoner.

For det første er det en rekke barne- og ungdomsorganisasjoner som ikke er med i denne beregningen. Dette gjelder blant annet lag tilknyttet Norges idrettsforbund – altså den organisasjonen som organiserer flest barn og unge i Norge. Det gjelder også organisasjoner som ikke er registrert i Frivillighetsregisteret under kategori 13 100 barne- og ungdomsorganisasjoner. Som jeg påpekte i mitt forrige svar gjelder dette for eksempel Norges Musikkorpsforbund og Noregs Ungdomslag. Som en illustrasjon mottok korps tilknyttet Norges musikkorps forbund i 2012

rundt 20 mill. kroner i momskompensasjon og rundt 16 mill. kroner i grasrotandel.

For det andre er en rekke andre ordninger målrettet direkte mot barne- og ungdomsorganisasjoner. For eksempel:

- Frifond ordningen når ut til et bredt spekter av barne- og ungdomsorganisasjoner organisasjoner med ulike formål. I 2015 er den samlede bevilgningen på over 200 millioner kroner.
- Barne- og ungdomsorganisasjonene mottar driftstilskudd fra BLD. Tilskuddsordningen utgjør i 2015 til sammen 128,2 millioner kroner.

- Stortinget vedtok 17. mars at herreløs arv skal tilfalle frivillig sektors arbeid for barn og unge.

I tillegg er det mange andre tilskuddsordninger med betydelige beløp tilgjengelig for barn og unge i de andre departementene. På Kulturdepartementets nettsider har vi en oversikt over nærmere 60 statlige tilskuddsordninger som barne- og ungdomsorganisasjoner kan søke på.

SPØRSMÅL NR. 783

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt

Besvart 27. mars 2015 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Vil Utenriksdepartementet styrke kultursamarbeidet med Russland i 2015?»

BEGRUNNELSE:

I dagens spente internasjonale situasjon er det viktig å støtte opp om, og videreføre kultursamarbeidet mellom Norge og Russland. Dette samarbeidet har vært særlig sterkt i grenseområdene i nord. Et aktivt folk-til-folk samarbeid har utviklet seg over tid, og utgjør idag et nettverk av samarbeidsavtaler og prosjekter med deltakelse fra de tre nordligste fylkene og regionene i Nordvest Russland.

Svar:

Det er i Norges interesse å videreføre mye av det praktiske samarbeidet med Russland. Gjennom flere tiår har vi samarbeidet på sentrale områder av felles interesse. Det tjener norske interesser å engasjere Russland i regionalt samarbeid i nord. Utenriksde-

partementet legger derfor stor vekt på kulturdimensjonen i nordområdepolitikken. Kultursamarbeidet og folk-til-folk-samarbeidet med Russland står sentralt. Vi øker rammen for den treårige avtalen med Barentssekretariatet med 18 millioner kroner, for å sende et klart signal om at vi ønsker å styrke folk-til-folk-samarbeidet i en tid med utfordringer på andre områder. Vi støtter Barentskult, Barents Spektakel og andre sentrale kulturarrangementer og prosjekter i de nordligste fylkene med grenseoverskridende samarbeid som mål. Generalkonsulatene i St. Petersburg og i Murmansk er også tildelt budsjettmidler til fremme av kultursamarbeidet innenfor nordområdesatsingen. Arbeidet med å fremme norsk kulturs internasjonale muligheter i Russland er en del av regjeringens innsats for norsk kultursektor internasjonalt. På dette området er det en reduksjon i Stortingets bevilgninger fra nivået i 2014, som også omfatter norsk kulturlivs satsing i Russland. Bevilgningen til fremme av norsk kultur i Russland, ved ambassaden i Moskva, ble redusert med 0,25 millioner kroner.

SPØRSMÅL NR. 784**Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 26. mars 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«I budsjettforliket av 21. november 2014 mellom Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Venstre, er det satt av midler til oppretting av 3400 nye barnehageplasser i 2015. Bevilgningen legger til rette for en videre utbygging av sektoren, for større fleksibilitet i barnehageopptaket, for kortere ventetid for ettåringene, og for at flere ettåringer får plass når de trenger det.

Hvor mange nye barnehageplasser er utbygd eller planlagt så langt i 2015, og hvordan har bevilgningene påvirket ventetiden?»

BEGRUNNELSE:

Fra Innst. 14 S (2014-2015):

«Et annet flertall, medlemmene fra Høyre, Fremskrittspartiet og Kristelig Folkeparti, viser til budsjettforliket av 21. november 2014 mellom Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Venstre. Gjennom budsjettforliket økes bevilgningene til barnehagene med ytterligere 207 mill. kroner for at en utbygging av ytterligere 2 600 nye barnehageplasser kan realiseres i 2015, og kommunenes mulighet til flere barnehageopptak dermed økes. Med forliket fortsetter den kraftige utbyggingen av barnehagesektoren, og flere ettåringer får tilbud om barnehageplass. Det er bred enighet om at det er behov for større fleksibilitet i barnehageopptaket. Det er viktig å redusere ventetiden for foreldre som ønsker barnehageplass for barn født 1. september eller senere. En økning med ytterligere 207 mill. kroner innebærer en samlet bevilgning til fleksibelt opptak i 2015 på 307 mill. kroner, noe som vil gi rom for 3 400 nye plasser. Denne satsingen er noe større enn det regjeringen Stoltenberg II la opp til i sitt budsjettforslag for 2014, og vil legge til

rette for at betydelig flere barn født om høsten vil kunne få plass i barnehage det året de fyller ett år.»

Svar:

Den nasjonale tellingen av antall barn i barnehage skjer i desember hvert år. Foreløpige tall for 2014 viser at dekningsgraden for ettåringer har gått ned fra 68,9 til 68,5 pst. fra 2013 til 2014. Om lag 11 300 nullåringer og ettåringer født 1. september eller senere gikk i barnehage per 15. desember 2014, noe som er omtrent like mange som året før. Av disse var om lag 9 200 ettåringer født 1. september eller senere. Fra 2014 har vi også oversikt over antall barn på venteliste på nasjonalt nivå, noe som gir oss enda bedre mulighet til å følge med på utviklingen i kommunene. Ved utgangen av 2014 sto om lag 8 300 barn på venteliste for en barnehageplass, hvorav 1 900 ettåringer født 1. september eller senere.

Kunnskapsdepartementet har ikke oversikt over opprettede eller planlagte barnehageplasser så langt i 2015. Regjeringspartienes og samarbeidspartienes sterke satsing på fleksibelt opptak i statsbudsjettet for 2015 legger til rette for kortere ventetid og at flere ettåringer født 1. september eller senere kan få plass i barnehage. Midlene er lagt inn i kommunerammen, og jeg forventer at kommunene følger opp og sørger for å etablere flere plasser slik at ventetiden går ned. Det er imidlertid for tidlig å si noe nå om hvordan de økte bevilgningene til flere barnehageplasser i 2015 vil slå ut i ventetiden for barnehageplass.

SPØRSMÅL NR. 785**Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Jørgen Bekkevold****Besvart 27. april 2015 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne****Spørsmål:**

«For å øke kapasiteten ved familievernkontorene har Stortinget i budsjettene for 2014 og 2015 vedtatt økte bevilgninger til familievernet. Sist i bud-

sjettforliket av 21. november 2014 mellom Høyre, Fremskrittspartiet, Kristelig Folkeparti og Venstre, styrkes familievernet med ytterligere 35 mill. kroner.

I hvor stor grad er kapasiteten ved familievernkontorene økt, hvor mange terapeutstillinger er opprettet i familievernet de siste seks månedene, og på hvilke kontor har de kommet?»

Svar:

Gjennom budsjettforliket mellom regjeringspartiene og V og KrF er familievern tjenesten styrket med til sammen 50 millioner for 2015. For 2015 skal familievern tjenestens oppgaver knyttet til forebyggende arbeid, arbeidet rettet mot barnefamilier med høyt konfliktnivå og familier og barn utsatt for vold i nære relasjoner prioriteres. Den styrkede innsatsen skal benyttes til flere stillinger ved familievernkontorene for å øke behandlingsskapasiteten. Jeg har innhentet informasjon fra Barne-, ungdoms- og familie-direktoratet (Bufdir). Direktoratet opplyser at i forhold til situasjonen ved inngangen til 2014, medfører styrkingen av familievernet en økning på om lag 55 terapeutstillinger. Styrkingen av familievernet i løpet av 2014, og for 2015, har blant annet medført at vikariater har blitt videreført, stillingsprosenter har blitt utvidet, vakante eksisterende stillinger har blitt besatt og nye stillinger er opprettet. Bufdir opplyser også at 45 mill. kroner av styrkin-

gen på 50 mill. kroner til familievern for 2015, i sin helhet skal gå til å øke antall stillinger ved familievernkontorene. De resterende 5 mill. kroner går til Kirkens Familievern tjeneste sentralt (2 mill. kroner) og til forsknings- og utviklingstiltak i Bufdir (3 mill. kroner). Bufdir har, for å sikre et geografisk likeverdig tilbud ved fordeling av midlene, lagt vekt på å utjevne utgifter per innbygger og dermed antall terapeutårsverk mellom regionene. Alle regionene er i gang med rekruttering av nye terapeuter til familievernkontorene. Enkelte stillinger er allerede besatt. Departementet har ikke rapporteringer som viser status i rekrutteringsprosessen de siste 6 måneder. Det må påregnes noe tid før alle stillingene blir besatt med bakgrunn i vanlige prosesser knyttet til ansettelser, jf. at fordeling av midler i familievernet drøftes med tillitsvalgte på to nivå i organisasjonen. Alle kontor har fått økt sitt budsjett sett i forhold til tidligere år. Det vil fremover arbeides videre med å utvikle et likeverdig familievern tilbud med høy kvalitet over hele landet. Målet er at familier og barn skal få god hjelp til rett tid og uavhengig av hvor de bor. Jeg vil ha fokus på å få til en geografisk tilgjengelig og likeverdig familievern tjeneste samtidig som ressursene utnyttes effektivt.

SPØRSMÅL NR. 786

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete

Besvart 25. mars 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug

Spørsmål:

«Korleis vil landbruks- og matministeren sikre at Noreg framleis har forskning på vestnorsk landbruk, slik at dei spesielle utfordringane ein finn i vekstsonene i Hordaland, Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal vert ivaretekne i framtidig struktur for landbruksforskninga?»

GRUNNGJEVING:

Styret i Bioforsk har vedteke å leggje ned Bioforskstasjonen på Furuneset i Fjaler. Furuneset arbeider inn mot dei særskilde tilhøva for jordbruket på vestlandet, ikkje minst når det gjeld klima og jordsmonn. Om lag 22 prosent av mjølka som vert produsert i Noreg kjem frå Hordaland, Sogn og Fjordane og Møre og Romsdal, og så og seie alt jordbruksareal vert nytta til produksjon av grovfor eller beite.

På grunn av dei særskilde klimatilhøva er det ikkje muleg å overføre forskingsresultat frå andre stader i landet til vestlandet. Jordsmonnet er også annleis enn det me finn til dømes på Jæren. Graminor, som har ansvar for all foredling av jord og hagebruksvekster i Noreg, er bekymra for at forsøksfeltene både i Sogn og Fjordane, Valdres og Troms vert borte. Dette vil forringe moglegheita til å utvikle grovforvekster tilpassa overvintringstilhøva og jordsmonnet.

Forskning og utvikling er viktig for å fremje god økonomi i husdyrhaldet. Det er difor eit stort steg attende for vestlandsjordbruket dersom forskningstasjonen på Furuneset vert nedlagt.

Svar:

Regjeringen har besluttet å fusjonere Bioforsk, Norsk institutt for skog og landskap og Norsk institutt for

landbruksøkonomisk forskning fra 1. juli i år og etablere Norsk institutt for bioøkonomi (NIBIO).

I den forbindelse har jeg nedsatt et interimsstyre. Det overordnede oppdraget for interimsstyret sitt arbeid er at det nye instituttet skal være etablert og styringsdyktig fra og med 1. juli 2015. I mandatet til interimsstyret er bl.a. følgende oppdrag formulert:

«Foreslå regional struktur for det nye instituttet med utgangspunkt i faglige behov, samtidig som retningslinjer for statlige arbeidsplasser og tjenesteproduksjon forutsettes fulgt».

Bioforsk har siden 2013 utredet framtidig infrastruktur, herunder regionale enheter. Vedtaket i styret i Bioforsk er en tilråding til interimsstyret, som for tiden har saken til vurdering. Jeg ønsker å høre interimsstyrets vurderinger og tilrådninger før regjeringen gjør endelig beslutning.

Jeg vil likevel understreke at regjeringens mål med NIBIO bl.a. er at mer ressurser skal gå til forskning og mindre til administrasjon, drift og vedlikehold.

I den sammenheng er det nødvendig å vurdere instituttets organisering og regionale nærvær i et nasjonalt perspektiv, og der også behovene til vestnorsk landbruk blir tatt hensyn til.

SPØRSMÅL NR. 787

Innlevert 19. mars 2015 av stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete

Besvart 27. mars 2015 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Har regjeringa skrive eit mandat for TISA-forhandlingane, og kvifor er det enno ikkje mogleg for landets folkevalde å få sjå dette mandatet?»

GRUNNGJEVING:

Då EU offentleggjorde sitt forhandlingsmandat førre veke var mandatet eit offisielt dokument datert 8. mars 2013, før forhandlingane starta. Dokumentet gav informasjon om kva som er EU sine mål i TISA-forhandlingane. EU gjer i mandatet sitt greie for fleire element i TISA-avtala. Mellom desse er ei omtale av dei kontroversielle klausulane «frys» og «skralle», som kan låse politisk handlingsrom for folkevalde. I tillegg skriv EU at avtala skal innehalde ei «effektiv tvisteløsningsmekanisme». Om dette vil innebære ei investor-stat tvisteløysning eller ei stat-stat tvisteløysning synest ikkje klart. Etter at EU offentleggjorde sitt mandat publiserte regjeringa tysdag kveld «det norske posisjonspapiret» for TISA-forhandlingane. Det blei skapt eit inntrykk av at dette var det norske mandatet for TISA-forhandlingane. I det norske «posisjonspapiret» blir TISA-forhandlingane re-

ferert til i framtidens form, der det mellom anna står skrive at «Norge skal bidra konstruktivt i forhandlingane (...)» og «Norge framlegger sitt opningstilbud i forhandlingane så snart som mulig». På direkte førespurnad frå Attack har UD vedgått at teksten ikkje er skriven i 2013, men tvert i mot i 2015. Det er altså ikkje eit saksdokument som er «offentleggjort», men ein nyskriven tekst. Teksten er ei utgreiing for alle-reie kjende, og uklare, norske posisjoner. Teksten er, ifølgje regjeringa, basert på kjelder frå 2013.

Svar:

På grunnlag av semje blant om lag 50 WTO-medlemmar om eit felles rammeverk vedtok regjeringa Stoltenberg 2. våren 2013 at Noreg skulle ta del i forhandlingane om ei internasjonal avtale om handel med tenester (Tisa-avtala). Regjeringa Solberg stadfesta hausten 2013 denne avgjerda og vedtok å legge fram eit norsk opningstilbud. Tilbodet vart offentleggjort i november 2013 og gjort tilgjengeleg på regjeringen.no. Notatet som vart offentleggjort 17. mars er ei attgjeving av grunnlaget for desse vedtaka og er regjeringa sine posisjoner i Tisa-forhandlingane.

SPØRSMÅL NR. 788**Innlevert 20. mars 2015 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 26. mars 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«I 2014 sviktet skatten i kommunene med 2,7 mrd. Årsresultatet for kommunene er på svake 0,1 %, melder Kommunal Rapport. Tall fra skatteinngangen i januar og februar 2015 viser stor svikt i inntektene og alarmerende fallende tendens. Totalt sett er hele regjeringens økning i kommuneøkonomien i ferd med å bli nulltet ut av skattesvikt. Dette vil slå rett inn i alle klasserom og eldreomsorgen.

Vil regjeringen kompensere skattesvikten eller akseptere kutt i skole og eldreomsorg?»

Svar:

Regjeringen følger utviklingen i den økonomiske situasjonen i kommunesektoren nøye, og legger til grunn at kommunesektoren skal ha gode og forutsigbare økonomiske rammer. Regjeringen vil komme med et oppdatert skatteanslag for 2015 i revidert nasjonalbudsjett. Da vil vi se på rammene for kommuneøkonomien, hvorav utviklingen i skatteinntektene vil være et av elementene.

SPØRSMÅL NR. 789**Innlevert 20. mars 2015 av stortingsrepresentant Kari Henriksen****Besvart 25. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«14 personer som soner i utenlandske fengsler har søkt om soningsoverføring til Norge. Ingen har kommet til Norge etter juni 2013, mens det fra 2011 til 2013 var fem fanger som kom til Norge for å fortsette soninga.

Har justisministeren vært kjent med situasjonen, eventuelt hvordan har ministeren fulgt opp og hva er årsaken til dette?»

BEGRUNNELSE:

Fædrelandsvennen skriver om dette i en artikkel den 9. mars. En advokat beskriver Norge som flaskehal- sen. 14 av de totalt 62 nordmennene som soner i utenlandske fengsler har søkt om overføring til Norge.

Svar:

Det rettslige grunnlaget for soningsoverføring er lov om overføring av domfelte og overføringskonvensjonen. I tillegg har Norge inngått flere bilaterale avtaler om soningsoverføring. Det er et viktig prinsipp både etter overføringskonvensjonen og de bilaterale avtalene at soning i hjemlandet vil gi bedre muligheter for rehabilitering av domfelte.

Regjeringen arbeider aktivt for at flest mulig utenlandske domfelte skal soningsoverføres til hjem-

landet. Det er like viktig at norske borgere som er domfelt i utlandet blir overført til Norge for fortsatt soning her.

Enkelt sakene om soningsoverføring håndteres av Kriminalomsorgsdirektoratet, som nå har 14 saker til behandling. Jeg har fått opplyst at dette er en økning i forhold til tidligere år og årsakene kan være mange og sammensatte. Det er flere vilkår som må være oppfylt før soningsoverføring kan finne sted, blant annet må dommen være rettskraftig og begge land må gi sitt samtykke.

Tall innhentet fra Kriminalomsorgsdirektoratet viser også at utenlandske myndigheter har gitt samtykke til soningsoverføring i fire av sakene. Når begge land har samtykket bør overføring til hjemlandet iverksettes raskt. De resterende sakene er fortsatt under behandling og det foreligger ikke samtykke fra domslandet til overføring.

Som jeg svarte på spørsmål nr. 779 fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad om hva statsråden gjør for å sikre at flere overføringer kommer på plass så vil jeg på bakgrunn av omtalen i Fædrelandsvennen ta initiativ til en gjennomgang av gjeldende regelverk og rutiner for å se om det er behov for endringer.

SPØRSMÅL NR. 790**Innlevert 20. mars 2015 av stortingsrepresentant Åsmund Aukrust****Besvart 27. mars 2015 av næringsminister Monica Mæland****Spørsmål:**

«IFE er pålagt å avsette midler til dekommissjoneringen av atomreaktorene i Norge.

Kan statsråden redegjøre for hvordan regjeringen vil sikre videre finansiering og organisering av utfordringene knyttet til dekommissjoneringen av atomreaktorene, slik at forurenser betaler prinsippet følges og at Norges internasjonale forpliktelser etterleves?»

BEGRUNNELSE:

I de to konseptvalgutredningene (KVU) «Oppbevaring av norsk radioaktivt avfall» og «Fremtidig dekommissjonering av de nukleære anleggene i Norge» som ble overlevert Statsråd Monica Mæland den 30. januar 2015 fremkommer det at kostnadene knyttet til dekommissjonering av Norge sine to atomreaktorer i henholdsvis Kjeller og Halden kommer til å koste minst 1,45 milliarder NOK og at kostandene knyttet til behandling og lagring av brukt atombrensel og høytaktivt radioaktivt avfall i Norge kommer på rundt 1 milliarder NOK. I statsbudsjettet for 2011 heter «Prinsipielt er det forurenser – i dette tilfellet IFE – som skal betale for nødvendige oppryddings- og miljøtiltak. Det er imidlertid flere hensyn som taler for at staten bør medvirke til finansieringen. Staten er og har vært sentral i både driften og opprettelsen av denne aktiviteten. I tillegg er det foretatt en ekstern verdivurdering som viser at IFE alene ikke vil være i stand til å dekke kostnadene knyttet til en dekommissjonering. På bakgrunn av sakens særegne natur går regjeringen derfor inn for at staten medvirker til finansiering av kostnadene ved dekommissjonering, under forutsetning av at IFE setter av egne midler til dette formålet.

«I statsbudsjettet for 2015 heter det videre: «I statsbudsjettet for 2013 ble det forutsatt at IFE fra og med 2013 avsetter 3 mill. kroner per år i et fond som skal bidra til finansiering av framtidig dekommissjonering av de nukleære anleggene i Halden og på Kjeller, i tråd med prinsippet om at forurenser betaler.»

Dette innebærer at det per i dag kun er tilgjengelig 9 millioner NOK til finansiering av dekommissjonering av Kjeller- og Haldenreaktoren. Med andre ord, det vil ta nærmere 500 år før IFE sitt bidrag dekker opp de faktiske kostnadene med dekommissjonering. Samtidig er Norge forpliktet av det internasjonale atomenergibyrået (IAEA) gjennom blant annet IAEA sine Safety Standards til «å etablere en mekanisme til å sikre at adekvate finansielle ressurser er tilgjengeli-

ge når det er behov for en sikker dekommissjonering.» hele landet. Målet er at familier og barn skal få god hjelp til rett tid og uavhengig av hvor de bor. Jeg vil ha fokus på å få til en geografisk tilgjengelig og likeverdig familieverntjeneste samtidig som ressursene utnyttes effektivt.

Svar:

De to konseptvalgutredningene (KVU) på det nukleære fagområdet som ble overlevert meg den 30. januar 2015, vurderer mulige løsningsalternativer (konsepter) for oppbevaring av norsk radioaktivt avfall og framtidig dekommissjonering av Norges atomanlegg, og rangerer disse i forhold til samfunnsøkonomisk nytte. Konseptvalgutredningene må kvalitetssikres eksternt gjennom KS1 før Regjeringen kan ta stilling til de anbefalte løsningene og tilhørende kostnader. På nåværende tidspunkt er det ikke besluttet hvilket nivå for dekommissjonering som skal velges når reaktorene en gang i tiden stenges ned. KVU-en vurderer flere mulige alternativer for framtidig nedbygging av atomanleggene -fra «fortsatt nukleær virksomhet» til «ubegrenset framtidig bruk av områdene». Valg av nivå for dekommissjonering påvirker dekommissjoneringskostnader – jo høyere grad av opprydding, jo høyere kostnader. Det er dermed ikke gitt, som det står i begrunnelsen til stortingsrepresentant Åsmund Aukrust, at kostnadene knyttet til dekommissjonering av atomreaktorer på henholdsvis Kjeller og i Halden vil være på minst 1,45 milliarder NOK. Kostnadene vil avhenge av hvilket løsningsalternativ (konsept) man velger å gå videre med etter KS1 i en påfølgende forprosjektfase.

Uavhengig av valgt løsning, antas kostnadene for dekommissjonering å være betydelige. IFE vil ikke være i stand til å dekke disse kostnadene fullt ut med egne midler. Det er imidlertid viktig at IFE, i tråd med «forurenser betaler»-prinsippet, bidrar til medfinansiering av dekommissjoneringskostnadene. Alle medlemsstatene i EU benytter «forurenser betaler» – prinsippet for kommersielle kjernekraftverk. Det er vanlig praksis at kommersielle kraftverk må sette en årlig sum i et dekommissjoneringsfond. For ikke-kommersielle atomanlegg i EU (for eksempel anlegg for medisinsk bruk, forskning, isotopproduksjon osv.) er det hovedsakelig staten som har ansvaret, og utviklingen er finansiert over statsbudsjettet. Danmark, for eksempel, er en stat uten kommersielle kjernekraftverk. Her var det staten som var eier av forskningsreaktorene og som også finansierte de-

kommisjoneringen av disse. I Norge eies reaktorene i Halden og på Kjeller av Institutt for energiteknikk (IFE), som er en selvstendig stiftelse. Det er uvanlig at drift av forskningsreaktorer i land uten kjerne-kraftindustri er satt ut i en stiftelse. Norge er dermed i en noe annerledes stilling enn de aktørene man ønsker å sammenligne seg med i Europa. Regjeringen vil, i den grad IFE selv ikke vil være i stand til å påta seg de fulle finansieringsforpliktelsene for de-kommisjonering av reaktorene og bygging av en ny oppbevaringsløsning for det høyradioaktive og langlivede avfallet, måtte vurdere alternative finansieringsløsninger og eventuell statlig medfinansiering. IFE er pålagt å sette av 3 mill. kroner årlig til finansiering av dekomisjonering. Dette beløpet vil kunne endres på sikt avhengig av IFEs økonomi og statens ambisjoner med IFEs videre utvikling. Spørsmålet om statens eventuelle bidrag til finansiering av dekomisjonering vil behandles etter fullført KS1 for KVU-ene på det nukleære området. Prosjektene vil videre legges frem for endelig investeringsbeslutning i Stortinget etter den andre kvalitetssikringsfasen, KS2. Etter departementets vurdering etterlever Norge IAEAs

Safety Standards ved at staten, uavhengig av pågående utredningsprosesser, vil kunne sørge for at nødvendig finansiering er tilgjengelig når det er behov for det. Eventuelle statlige midler må ikke med nødvendighet avsettes i forkant av en dekomisjonering. Når det gjelder spørsmålet om organisering av utfordringene knyttet til dekomisjoneringen av atomreaktorene, informeres det i statsbudsjettet for 2015 om at departementet har satt i gang arbeidet med utredning av et mulig driftsorgan i statlig regi for nasjonal håndtering av brukt kjernebrensel og radioaktivt avfall fra norsk nukleær virksomhet. Forslaget om etablering av et eget driftsorgan i statlig regi er fremsatt i to offentlige utredninger – Berganutvalget (NOU 2001:30) og Strandenutvalget (NOU 2011:2). Hensikten med et nytt organ er å oppnå en organisering som klart skiller mellom avfallsprodusent og avfallshåndterer, som er et internasjonalt anbefalt prinsipp. Videre skal det bidra til en robust og langsiktig løsning for nasjonal håndtering av denne type avfall ved å plassere ansvaret hos en og samme aktør i statlig regi. Regjeringen vil avvente behandling av spørsmålet om etablering av et slikt driftsorgan til etter KS1.

SPØRSMÅL NR. 791

Innlevert 20. mars 2015 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 10. april 2015 av fungerende kunnskapsminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Mye av kommunikasjonen mellom foresatte og skole/SFO går gjennom bruk av meldingsbok, slik at nødvendig informasjon kommer frem. Det er et stort ansvar for en 7- eller 8-åring om han/hun skal sørge for at informasjonen foresatte vil gi til skole/sfo kommer frem, kontra en ordning der skolen/sfo daglig sjekker om det foreligger ny informasjon fra foresatte.

Mener statsråden at det å sørge for at informasjonen kommer frem er barnas ansvar eller må skolen sørge for en løsning som ivaretar dette behovet?»

BEGRUNNELSE:

Opplæringsloven er selve «Bibelen» når det gjelder å trekke opp faglige avgrensninger samt tydeliggjøre ansvaret. Sett i lys av dette gir § 9a-1 til 9a-4 klare krav til skolen om å ivareta tryggheten til elevene, og å sørge for at skolen har en systematisk måte å jobbe på som ivaretar de utdanningsmessige utfordringene,

samt sørge for at samarbeidet mellom skole/sfo og de foresatte skjer på en kvalitativ og fornuftig måte. En bør sørge for at man ikke skaper situasjoner der en elev kan oppleve å føle ansvar for at informasjon mellom sine foreldre og skolen/sfo ikke kommer fram. Det må være et klart voksenansvar og ikke kunne dyttes over på en 7 eller 8 åring. I tillegg har kommunene et ansvar for å vedta regler/vedtekter for hvordan man skal gjennomføre sfo i egen kommune. Også disse reglene sier som regel mye om ansvar for skoleeier og hvilket tilbud sfo er. I slike regler fremgår det at det er skoleledelsen som har ansvar for trygghet og trivsel. Med andre ord er det heller ikke her anledning til å skyldte på barna dersom den valgte samarbeidsformen mellom skole/sfo og foresatte ikke virker etter hensikten. Jeg ser derfor fram til å høre hva slags ansvar som finnes og hvem som faktisk sett har ansvaret for optimal samhandling mellom skole/sfo og foresatte.

Svar:

Samarbeid mellom skole og hjem er sentralt både for å skape gode læringsvilkår for den enkelte eleven og et godt læringsmiljø i elevgruppen og på skolen. Etter opplæringsloven § 13-3d har kommunen og fylkeskommunen en plikt til å sørge for foreldresamarbeid. I samarbeidet vil gjensidig kommunikasjon om elevenes faglige og sosiale utvikling og deres trivsel stå sentralt. Det er opp til skoleeier og foreldre/foresatte hvor-

dan dette samarbeidet nærmere skal organiseres, men skolen har et hovedansvar i samarbeidsrelasjonen.

Som en del av dette må skolen sørge for at det legges opp til løsninger som gjør at informasjonsutvekslingen mellom hjem og skole foregår på en god måte og som gjør at informasjonen kommer frem. Det er fornuftig at skolen samarbeider med foreldre/foresatte for å finne ut hvilken kommunikasjonsform som bør benyttes for denne informasjonsutvekslingen.

SPØRSMÅL NR. 792

Innlevert 23. mars 2015 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt

Besvart 27. mars 2015 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Medfører det riktighet at utenriksministeren har gitt signaler om at kulturarrangementer finansiert av norske ambassader først og fremst skal ha et næringsperspektiv?»

BEGRUNNELSE:

I utenriksdepartementets budsjett for 2015 vises det til at man har videreført innsatsen for å styrke norske kulturinteresser og kulturaktører i utlandet. Det vises til «Meld. St.19 (2012-2013) Regjeringens internasjonale kulturinnsats» og utenriksstasjonens egne tiltak ute for å bidra til kunnskap om, tillit til og forståelse, engasjement og interesse for Norge, norske synspunkter og norsk politikk hos relevante målgrupper, og styrke den internasjonale dimensjonen ved kulturløftet. Det er følgelig ingen signaler om endret politikk på dette området.

Svar:

Regjeringens internasjonale kultursatsing er en integrert del av arbeidet for norske interesser. Målet med satsingen er å styrke norsk kulturlivs internasjonale muligheter, bidra til et aktivt og levende norsk kulturliv og bidra til at norsk kultur er en del av den globale utviklingen innenfor de ulike kulturfeltene.

Å styrke entreprenørskap i kultursektoren er et mål for regjeringen. Det har i flere år vært stadig mer

oppmerksomhet om kultursektoren som næring. Økt internasjonal kunnskap og erfaring i alle ledd i kulturbransjene bidrar til at kunstneres arbeidsmuligheter internasjonalt styrkes. Det er et godt samarbeid mellom norsk utenriksstasjon og norske kulturbedrifter som forleggere, agenter, filmprodusenter og festivaler om å fremme norsk kulturs internasjonale muligheter. Reisetøtteordningen for musikk ble således i 2013 utvidet til å gjelde management og andre relevante bransjeaktører som igjen bringer norske musikere ut i verden. Musikkbransjens vektlegging av innovasjon og næringsutvikling følges opp av de mest relevante utenriksstasjonene. Utenriksdepartementet har i mange år støttet norske galleriers deltakelse på kommersielle visningsarenaer for visuell kunst. Dette arbeidet styrkes nå med Kulturdepartementets nye budsjettpost for kunstgalleriers utlandssatsing. Dette betyr ikke at kulturarrangementer finansiert av norske ambassader først og fremst skal ha et næringsperspektiv. En helhetlig satsing for norsk kultursektor i utlandet omfatter imidlertid alle aktører og ledd i det profesjonelle kulturlivet – enkeltkunstnere og deres støtteapparat i organisasjoner og bedrifter. Noen deler av kulturlivet er mer avhengig av offentlig støtte for internasjonal eksponering enn andre. Samtidig er det å bistå næringsaspektet ved kulturlivets internasjonale satsinger en naturlig del av utenriksstasjonenes tjenesteyting overfor kultursektoren.

SPØRSMÅL NR. 793**Innlevert 23. mars 2015 av stortingsrepresentant Rigmor Andersen Eide****Besvart 30. mars 2015 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«Kan statsråden orientere om hvordan det vil sikres at det nye transportmandatet til ENOVA utformes på en måte som gir alle privatpersoner og næringsdrivende som ønsker å ta i bruk mer miljøvennlige kjøretøy adgang til støtte fra fondet?»

BEGRUNNELSE:

ENOVA har fra årsskiftet fått utvidet sitt mandat til å omfatte transportsektoren. Tradisjonelt har ENOVA hatt bygg og industri som målgruppe, med fokus på store prosjekt, slik som Hydro på Karmøy til 1,55 milliarder kroner. Likevel har ENOVA ikke maktet å identifisere tilstrekkelig antall gode tiltak for å kunne distribuere alle prosjektmidlene som fondet har hatt til disposisjon. I transportsektoren vil finansieringsbehovet være ned mot 100 – 250 000 kr. Dette vil ikke kunne forvaltes effektivt og nå målgruppen om man bruker dagens prosjekttilnærming.

Energifondet gir Norge muligheten til å bli verdensledende i miljøvennlig gods- og persontransport på land og sjø. Vi har klart å bli verdens ledende elbil nasjon. Med det nye ENOVA-mandatet er det i teorien ingen hindringer for at vi skal kunne gjenta suksessen og øke bruken av alternative drivstoff slik som f. eks. gass, bioethanol og hydrogen i transportsektoren. Det er imidlertid ikke tilstrekkelig å fokusere kun på flåteeierne i transportsektoren, disse drifter under halvparten av godskjøretøyene i vårt land. Det er først ved å nå ut til alle de små- og mellomstore bedriftene og privatbilistene at en omfattende og reell effekt vil bli oppnådd.

Norge har en egeninteresse i å fremme en rask overgang til slike alternativer, ikke bare på grunn av miljø- og klimautslipp, men også for å posisjonere norsk næringsliv til å levere framtidens drivstoff til et internasjonalt marked.

Siden de nye kjøretøyene foreløpig ikke produseres i store serier, har disse en merkostnad på om lag 20 prosent. Både for privatbilister og den hardt presedde transportbransjen er denne merkostnaden høyere enn det de fleste er villig å betale. I tillegg kommer utfordringen knyttet til manglende infrastruktur for fyllestasjoner og lite erfaring i forhold til driftssikkerhet.

Skal det politiske målet om en rask omlegging til mer miljøvennlige drivstoffalternativer i transportsektoren oppnås, er det derfor viktig at ENOVA til-

rettelegger for et ubyråkratisk lavterskeltilbud som dekker merkostnaden.

Det nye mandatet er foreløpig satt til å vare ut 2016. For næringslivet er forutsigbarhet helt avgjørende for å kunne påta seg risikoen ved å legge om til nye teknologier. Transportsektoren rullerer sin kjøretøyspark fortløpende og har en total utskifting i løpet av ca. 15 år. For skip er tidshorizonten om lag 30-50 år, men akkurat nå er det et unikt mulighetsvindu, siden bl.a. mange ferjer er utskiftningsmodne. Ved å gi private og næringsdrivende en tydelig tidshorizont for tilskudd til merkostnader fram til 2030 vil Norge kunne stå i spissen for en fullstendig miljø-reformasjon i person- og godstransporten.

Svar:

Olje- og energidepartementet styrer Enova på et overordnet nivå gjennom fastsettelsen av formål, hovedmål og et særskilt resultatmål i avtalen om forvaltningen av midlene i Energifondet. Enova har frihet til å prioritere satsingsområder og prosjekter slik at de oppnår mest mulig energi- og klimaresultater i tråd med avtalen.

Enova har overtatt Transnovas oppgaver knyttet til miljøvennlig transport jf. Prop. 1 S (2014-2015). Enova og Olje- og energidepartementet har derfor inngått en tilleggsavtale som sikrer at de nye oppgavene blir ivaretatt. Det er blant annet tatt inn et nytt hovedmål i avtalen, hovedmål nummer syv med følgende ordlyd: «Enova skal bidra til reduserte klimagassutslipp i transportsektoren».

Det finnes en rekke virkemidler som fremmer mer miljøvennlige transportløsninger, og som treffer alle som tar i bruk miljøvennlige kjøretøy, både privatpersoner og næringsdrivende. Særlig avgifter på kjøretøy og drivstoff gir sterke insentiver til å velge miljøvennlig. Enova vurderer nå hvordan de skal innrette satsingen slik at den virker best mulig i samspill med andre, eksisterende virkemidler. I dette arbeidet baserer Enova seg på lang erfaring med analyse av ulike markeder og utforming av treffende virkemidler.

Enova har fått i oppdrag å utarbeide en strategi og finansieringsplan for ladestasjoner og infrastruktur for elbil. Dette arbeidet skal være ferdig i løpet av første halvår 2015 og vil være med på å danne et grunnlag for Enovas videre satsing på området.

SPØRSMÅL NR. 794**Innlevert 23. mars 2015 av stortingsrepresentant Eirik Sivertsen****Besvart 27. mars 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer justisministeren de frivillige organisasjoners rolle i kampen mot radikaliserings og voldelig ekstremisme og på hvilken måte mener han at regjeringen har lagt til rette for at frivilligheten skal bidra på både kort og lang sikt?»

BEGRUNNELSE:

Det er en tverrpolitisk enighet om at det er viktig å forebygge radikaliserings og voldelig ekstremisme. Det er således antatt å være behov for flere aktører som kan bidra langsiktig med nettverksbygging og etablering av gode arenaer for samarbeid. Dette er et arbeid hvor mange organisasjoner ønsker og kan bidra.

Svar:

Regjeringen ønsker en bred innsats for å forebygge radikaliserings og voldelig ekstremisme. Tidlig innsats fra en rekke aktører er nødvendig for å lykkes på dette området, derfor er det viktig å mobilisere og aktivere hele lokalsamfunnet. Deltakelse og involvering fra frivillige organisasjoner, lag og foreninger er i denne sammenheng avgjørende.

I utarbeidelsen av Regjeringens handlingsplan mot radikaliserings og voldelig ekstremisme deltok en rekke frivillige aktører på innspillmøter. Dette samarbeidet bygges det nå videre på, gjennom at frivillige deltar i referansegruppen for oppfølging av planen.

Gjennom Handlingsplan mot radikaliserings og voldelig ekstremisme har Regjeringen lagt til rette for at frivillige organisasjoner kan søke om støtte til

tiltak som skal forebygge radikaliserings og voldelig ekstremisme (tiltak 14). Dette er ivare tatt ved at forebygging av radikaliserings og voldelig ekstremisme er etablert som et særskilt kriterium for tildeling i etablerte tilskuddsordninger både i Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet, Arbeids- og sosialdepartementet, Kulturdepartementet og Justis- og beredskapsdepartementet.

For Justis- og beredskapsdepartementets vedkommende er dette ført inn som et kriterium i tilskuddsordning for kriminalitetsforebyggende tiltak, kap. 440 post 70. Denne var for 2014 på om lag 6,8 mill. kr., og ordningen forvaltes av Politidirektoratet. Flere organisasjoner mottok midler til tiltak som konkret omhandlet forebygging av radikaliserings og voldelig ekstremisme i 2014. Det vil være om lag samme sum til fordeling i 2015, og søknadsbehandlingen er i sluttfasen.

Frivillige aktører gjør en viktig jobb i det forebyggende arbeidet lokalt. Politiråd er et formalisert samarbeid mellom lokalt politi og kommunale myndigheter, hvor målet er å bidra til samvirke om kriminalitetsforebygging og trygghet i lokalsamfunnene. Ved inngangen til 2015 var det etablert politiråd i 412 av landets kommuner. Frivillige aktører kan trekkes inn i politirådssamarbeidet. I Politidirektoratets rundskriv til politimestrene, av 29. august 2013, står det « I tillegg til faste deltakere kan politirådet invitere andre aktører til møter og samarbeid om spesifikke tema, herunder representanter fra fylkeskommune, næringsliv og frivillige organisasjoner.» Med dette legges det til rette for å trekke frivilligheten sterkere inn i det forebyggende arbeidet i regi av politirådene.

SPØRSMÅL NR. 795**Innlevert 23. mars 2015 av stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes****Besvart 27. mars 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Torsdag 19. mars hadde jeg avtalt møte med henholdsvis Høgskolen i Nesna, Nordlandsbenken og representanter fra KUF-komiteen for å få informasjon

om situasjonen rundt ministerens krav om nedleggelse av NOKUT-godkjente utenlandsstudier. To dager før ble jeg kontaktet av HiNe som sa at departemen-

tet hadde oppfordret til ikke å avholde møte på Stortinget, og at de ikke kunne uttale seg mer i saken.

Har departementet antydnet at HiNe ikke bør møte på Stortinget for å gi informasjon om den aktuelle saken?»

Svar:

Kunnskapsdepartementet har ikke anmodet Høgskolen i Nesna (HiNe) om ikke å avholde møte med stortingsrepresentant Knag Fylkesnes eller andre stortingsrepresentanter. Rektor ved høyskolen har overfor departementet bekreftet at de på eget initiativ av-

lyste møtet og at dette ikke var et pålegg fra departementet.

Kunnskapsdepartementet har hatt en tett dialog med HiNe den siste tiden om avvikling av utenlandsstudiene. Begge parter har blitt enige om at departementet besvarer eventuelle mediehenvendelser i saken, blant annet fordi Regjeringsadvokaten på vegne av departementet har innledet en dialog med GoStudy om tidsplan og betingelser for en avvikling av utenlandsstudiene. Departementet er klar over at mange har søkt seg til disse tilbudene høsten 2015. Av hensyn til disse søkerne arbeides det med sikte på en rask avklaring.

SPØRSMÅL NR. 796

Innlevert 23. mars 2015 av stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik

Besvart 27. mars 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hvor mange søknader har departementet fått om gjennomsnittsfarts fotomåling (strekning ATK) og hvor mange av disse er innvilget, avslått eller ikke blitt behandlet i departementet i denne regjeringsperioden?»

BEGRUNNELSE:

Gjennom media har vi fått vite at statsråden har avslått søknader om å etablere streknings ATK (SATK) på nye strekninger. Dette gjelder bl.a. Ellingsøytunnelen og Valderøytunnelen i Møre og Romsdal, som regnes som noen av de mest ulykkesutsatte strekningene i Norge. Dette gjelder også FV170 i Akershus, en strekning der 11 har mistet livet og mange andre skadet siden 2000. Trygg trafikk viser til at fotobokser som måler snittfart, såkalt streknings -ATK, redu-

serer antall drepte og skadde i trafikken men inntil 54 prosent. Til tross for entydige faglige anbefalinger avslår Samferdselsdepartementet søknader om snittfart-fotobokser på ulykkesutsatte strekninger. All kunnskap tilsier at snittfart-fotobokser (SATK) redder liv.

Svar:

Departementet mottok 17. desember 2014 søknad fra Vegdirektoratet om etablering av streknings-ATK på Rv 658 Ellingsøytunnelen og Valderøytunnelen. Det fremkommer av departementets svarbrev av 5. mars i år at det ikke gis tilslutning til det foreslåtte tiltaket nå. Utover dette har ikke departementet i denne regjeringsperioden mottatt søknader om etablering av streknings-ATK.

SPØRSMÅL NR. 797**Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt****Besvart 31. mars 2015 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Vil regjeringen arbeide for at gratis helsetjenester for mor og barn i forbindelse med fødsel blir en del av FNs tusenårsmål?»

BEGRUNNELSE:

Siden år 2000 har det vært en betydelig nedgang i barne- og mødredødeligheten i de fleste deler av verden. Det er viktig at denne utviklingen fortsetter.

FN skal i år vedta nye tusenårsmål. Inkorporering av gratis helsetjenester ved fødsel i tusenårsmålene kan være et viktig bidrag i kampen mot barne- og mødredødelighet.

Svar:

Helse er en rettighet som må gjøres tilgjengelig for alle. Norge har i mange år vært et foregangsland i arbeidet for å bedre barne- og mødrehelse. Den internasjonale helsesatsingen har gitt målbare og konkrete resultater. Antall barnedødsfall er halvert fra 12,5 millioner i 1990 til 6,3 millioner i 2013. Antall mødredødsfall er nesten halvert fra 540 000 i 1990 til 289 000 i 2013. Jeg vil gi honnør til den forrige regjeringen for å ha prioritert dette arbeidet så høyt, og dermed bidratt til denne svært positive utviklingen.

Regjeringen har trappet opp innsatsen for global helse, med barne- og mødrehelse som den viktigste prioriteringen. Aldri før har vi satset mer på dette området.

Til tross for god framgang vil helsetusenårsmålene ikke bli oppnådd. Derfor er helse ett av områdene som har vært høyest prioritert for regjeringen i arbeidet med de nye bærekraftsmålene som skal gjelde etter

2015. Helse er ett av de 17 foreslåtte bærekraftsmålene. Norge har vært en pådriver for at både mødre- og barnehelse, inkludert universell tilgang til seksuelle og reproduktive helsetjenester, skal inngå som delmål.

Universell helsedekning er en del av det foreslåtte målsettet. Norge støtter dette. En viktig del av innsatsen for å nå universell helsedekning er å styrke offentlig helsevesen, blant annet ved å støtte opp om nasjonal ressursmobilisering, for eksempel gjennom bedre skattesystemer. På den måten kan alle få tilgang på gode og trygge helsetjenester. Ikke minst gjelder det å sikre at alle kvinner har gode og trygge tjenester rundt fødsel. Samtidig mener vi det er landenes ansvar å avgjøre hvordan de organiserer helsetjenestene sine, og det enkelte land må stå fritt til å velge sine løsninger.

For regjeringen er det et mål at helsetjenester i forbindelse med fødsel skal være gratis for fattige kvinner og barn. Norge støtter derfor finansieringsmekanismer som gir økonomisk støtte til kvinner for at de skal få tilgang til de helsetjenester de trenger i forbindelse med familieplanlegging, svangerskap og fødsel.

Regjeringen har forpliktet seg til å støtte Verdensbankens Globale Finansieringsordning (GFF) med 600 millioner kroner i året for perioden 2015-20. Denne mekanismen styrker helsetilbudet til mor og barn, og støtter mødre slik at de lettest mulig kan ta tjenestene i bruk.

GFF er knyttet opp til landenes egen finansiering og bidrar til å frigjøre midler fra Verdensbankens svært gunstige låneordning «IDA». Nasjonalt økonomisk eierskap er det som skal til for å sikre den finansielle bærekraften i mødre- og barnehelsetilbudet, når givene en gang trekker seg ut.

SPØRSMÅL NR. 798**Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Ingrid Heggø****Besvart 7. april 2015 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«I Dalane tidende den 2. mars d.å. kunne vi lesa at informasjonssjef i Fiskeridepartementet Inger Dåsnes sa at omorganisering av Fiskeridepartementet ikkje skulle til Stortinget og at ministeren ville ta ei rask

avgjerdsle. Det er Stortinget som har vedteke dagens struktur, og då er det Stortinget som ev. må endre strukturen.

Kan fiskeriministeren stadfeste at handsaminga kjem til Stortinget?»

GRUNNGJEVING:

Informasjonssjefen er sitert i Dalane tidende den 2. mars på at fiskeriministeren vil ta ei rask avgjerdsle og at denne saka ikkje skal til Stortinget:

«Det er statsråden som tar avgjørelsen i denne saken. Den skal ikke til behandling i Stortinget. Statsråden har gjort det klart at hun legger opp til en rask behandling. Det er formålstjenlig i saker som dette, sier Dåsane.»

Iflg. DIFI-rapporten ble spørsmålet om organisering av de ytre fiskerietatene lagt fram for Stortinget i 1996, og fulgt opp i 1997. Endelig sammenslåing med inndelingen i ni regioner ble vedtatt høsten 1997. Samtidig ble loven om rettledningstjenesten opphevet med virkning fra 1. juli 1998. Antallet regioner ble redusert fra ni til sju fra 2004.

I budsjettinnstillingen fra 2004 (Innst. 8 (2004-2005)) står følgende komitemerknad under Fiskeridirektoratet:

«Organisering

Komiteen viser til forslaget i St.prp. nr. 1 (2004-2005) om at to regioner (Troms og Møre og Romsdal) skal få et regionovergripende ansvar og myndighet for ressurskontrollen. Disse to regionene skal derved ha et faglig og administrativt ansvar og myndighet for det personell som inngår. Komiteen har merket seg i brev datert 22. november 2004 fra fiske-riministeren om at personallansvaret likevel ikke skal overføres fra de enkelte syv regionskontorene, men at hensikten er å prosjektorganisere enkelte oppgaver for å legge til rette for en fleksibel og god ressursutnyttelse. Komiteen støtter en fleksibel bruk av slike tidsavgrensede prosjekter, men forutsetter at dette ikke vil komme i strid med Stortingets vedtak om at Fiskeridirektoratet skal ha sju likeverdige regioner. Komiteen har merket seg fiskeriministerens forsikringer til Stortinget, og forutsetter at en ikke vil svekke disse regionene verken formelt eller uformelt.»

Regjeringa Solberg har ved fleire høve teke til orde for at Stortinget skal spela ei viktigare rolle, og dagens regjering er også ei mindretalsregjering. Eg går utifrå at fiskeriministeren er samd i at Stortinget bestemmer over regjeringa, og tek saka til Stortinget. Etter at fiskeridirektøren kom med si innstilling har det komme mange innsigelsar på å kutte regionskontor også frå stortingsrepresentantar frå regjeringspartia. For å sikre at alle partar vert høyrte og involvering av dei tilsette så må prosessen gjerast ordentleg, og det vil nødvendigvis ta litt tid.

Svar:

Direktoratet for forvaltning og IKT (Difi) har evaluert Fiskeridirektoratet på oppdrag frå Nærings- og fiske-

ridepartementet. Difi sitt oppdrag var å vurdere organiseringa til Fiskeridirektoratet, styring og mål- og resultatoppnåing. Parallelt med dette hadde Fiskeridirektoratet ein eigen prosess med sikte på å gjennomgå og foreslå endringar i organiseringa til direktoratet, sentralt og regionalt.

Fiskeridirektøren har med grunnlag i evalueringen og sin eigen prosess gjort vurderingane sine, og overleverte si tilråding om framtidig organisering av regionstrukturen til direktoratet til Nærings- og fiskeridepartementet 2. mars i år.

For meg er det heilt avgjerande å få ei organisering som sikrar kompetansen og gode fagmiljø i Fiskeridirektoratet, og som sikrar ein rasjonell og fleksibel utnytting av ressursane til direktoratet. Oppgåvene til direktoratet er under endring og havbruksnæringen har hatt stor vekst dei siste tiåra. Det vert no viktig å finne ein struktur i organiseringa som bidreg til effektivisering av Fiskeridirektoratet, og frigjer ressursar som kan gje direktoratet større evne og fleksibilitet til å halde merksemd på fiskeri samstundes som ein styrkjer seg på havbruk.

I tillegg er det viktig å sikre kvalitet og effektivitet i sakshandsaminga, for å sikre lik handsaming og yte god service til næringsaktørar og andre som er avhengig av dei tenestene direktoratet utfører.

Eg vil no gjere ei grundig vurdering av forslaget frå fiskeridirektøren før eg tek stilling til saka. Tal på regionar og lokaliseringsspørsmål vil vere ein del av dei vurderingane som vi skal gjere. Staten sine retningslinjer for lokalisering av statlege arbeidsplassar og statleg tenesteproduksjon vil liggje til grunn ved vurderingane.

Det alminnelege utgangspunktet er at det er statsråden som tek avgjerd om organiseringa av etatar som er underlagd departementet.

Eg er merksam på Stortinget si involvering i samband med den forrige endringa i organiseringa av Fiskeridirektoratet sin regionstruktur, då Stortinget i samband med vedtak av budsjettendringer òg fatta eit vedtak om å oppretthalde to regionar i tillegg til dei fem regionane som det var lagt opp til på det tidspunktet. Den dåverande regjeringa innretta seg etter dette vedtaket ved å endre regionstrukturen i samsvar med Stortingets vedtak.

Eg gjer merksam på at omorganiseringen som nå vert vurdert, ikkje vil krevje budsjett- eller lovendringer. Det inneber at saka stiller seg annleis no, og eg vil vurdere på kva for ein måte det vil vere rett å kome attende til denne saka overfor Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 799**Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Trond Giske****Besvart 27. mars 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen****Spørsmål:**

«Høringsforslag om karakterkrav for søkere til lærerutdanning kan tolkes som at den åpner lærerutdanningen for søkere med 2 i matematikk fra videregående skole gitt at de fullfører og består pålagt forkurs.

Er dette etter Kunnskapsdepartementets juridiske ekspertise en formelt riktig tolkning av det utsendte forslaget?»

BEGRUNNELSE:

I dag gjelder et krav om 3 i matematikk fra videregående skole for å komme inn på lærerstudiet. I høringsforslaget fra departementet er dette kravet fjernet. I stedet innføres et krav om karakteren 4, eller – for de med lavere karakter – et krav om å gjennomføre og bestå et pålagt forkurs i matematikk. Slik forslaget er utformet betyr det at for dem som gjennomfører og består forkurset vil minstekravet for den formelle karakteren fra videregående være at man har bestått matematikk, altså karakteren 2.

Det vises til tidligere skriftlige spørsmål til statsråden om dette spørsmålet hvor det har vært vanskelig å få presise svar fra Kunnskapsdepartementet. Det er grunn til å understreke den informasjonsplikten statsråden har overfor Stortinget, og at Stortinget er avhengig av å få korrekte og relevante svar fra departementet. De siste ukers debatt om informasjonsplikt og riktig informasjon fra statsråder til Stortinget burde være en påminnelse om dette. Riktig informasjon om tolkningen av det utsendte forslaget har relevans for den politiske debatten om spørsmålet. I tillegg har korrekt informasjon om dette betydning for

alle som vurderer å søke en lærerutdanning. Vi ber derfor om et svar som er basert på en juridisk faglig vurdering av det utsendte forslaget.

Svar:

Poeng- og karakterkrav for opptak er fastsatt i forskrift om opptak til høyere utdanning (opptaksforskriften) med hjemmel i lov 1. april 2005 nr. 15 om universiteter og høyskoler.

I høringsbrevet, datert 3. oktober 2014, fra Kunnskapsdepartementet om endring av opptaksforskriften, går det frem at karakterkravene for opptak til grunnskolelærer- og lektorutdanningene skal skjerpes. I etterkant av høringen er det forskriftsfestet at karakterkravet i matematikk skal være 4,0 fra og med opptak til studieåret 2016-2017.

Regjeringens intensjon med å øke karakterkravet er å heve inntakskvaliteten til studentene. Det planlagte forkurset er ment som et tilbud til de studentene som tidligere ville kommet inn på grunn-skolelærer- og lektorutdanningen. Forkurset skal bringe søkerne opp på et kunnskapsnivå som tilsvarer karakteren 4. Kurset vil på denne måten bidra til å heve inntakskvaliteten.

I høringsbrevet fremgikk det ikke tydelig hvem som kunne få tilbud om forkurset. Jeg har derfor i ettertid, også i brev til Stortinget, presisert at jeg ikke legger opp til at søkere med en svakere karakter enn 3 i fellesfaget i matematikk fra videregående opplæring, skal få tilbud om forkurset. Det er min intensjon at dette skal forskriftsfestes i nær fremtid.

SPØRSMÅL NR. 800**Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien****Besvart 10. april 2015 av fungerende kunnskapsminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre at alle barn med funksjonshemming/ekstra utfordringer får rett til assistentressurs i skolefritidsordningen uavhengig av hvor de bor?»

BEGRUNNELSE:

Opplæringslova slår fast at «Kommunen skal ha eit tilbud om skolefritidsordning før og etter skoletid for 1.-4.årstrinn og for barn med særskilte behov på 1.-7 årstrinn. Skolefritidsordninga skal leggje til rette for leik,

kultur- og fritidsaktiviteter med utgangspunkt i alder, funksjonsnivå og interesser hos barna. Skolefritidsordninga skal gi barna omsorg og tilsyn. Funksjonshemma barn skal givast gode utviklingsvilkår. Areal, både ute og inne, skal vere eigna for formålet.»

Det er bra at funksjonshemmede barn skal ha gode utviklingsvilkår og areal både ute og inne som skal være egnet for formålet i SFO, men det er ingen faginstans (PPT) som gir sakkyndig vurdering for behov for ekstra assistanse eller ekstra bemanning slik det gjøres i skolen. I dag er det foreldrene selv som må gå i dialog med kommunen og søke om ekstraresurs.

Det er ikke plikt til å gå i SFO, men opplæringsloven pålegger kommunen å ha et tilbud om aktivitet/ opphold i tida før og etter skole når foreldrene er på jobb. For funksjonshemma barn/barn med ekstra utfordringer er ofte fritida en ensom tid fordi de ikke har forutsetninger for å delta på fotball, i skigruppa, balletten eller i korpset på lik linje med andre barn. Av den grunn blir SFO-tida ekstra viktig. Vennskap og et sosialt liv er like viktig for en som er lam, har svekket motorikk eller som strever på andre måter. Derfor er det urimelig at SFO-tida også blir en arena der de faller utenfor.

Ressurser til ekstra bemanning er etter dagens lov opp til den enkelte kommune å bevilge. Det kan bety at barn i nabokommuner blir behandlet ulikt alt etter som kommunens økonomi og praksis ift barn med funksjonshemming/barn med ekstra utfordringer eller fordi foreldrene ikke klarer å skrive søknaden til kommunen på egenhånd. Konsekvensen av ordningen slik den er i dag er at barn ikke får delta i SFO, men må reise hjem når skoledagen er over. Det kan også føre til at foreldre må redusere sine stillinger og at barna faller utenfor fellesskapet. Dette er ikke samfunnsøkonomisk lønnsomt, det er heller ikke vårt samfunn verdig.

Svar:

Det følger av opplæringsloven at alle kommuner har plikt til å ha et tilbud om skolefritidsordning før og etter skoletid for 1.-4. trinn, og for barn med særskilte behov på 1.-7. trinn. Skolefritidstilbudet er ikke en del av grunnskoleopplæringen, og organiseringen av tilbudet ligger innenfor den enkelte kommunes handlingsrom. Formålet med skolefritidsordningen er å gi omsorg og tilsyn, legge til rette for lek, kultur- og fritidsaktiviteter, bidra til sosial og uformell læring og bidra til inkludering av barn med annen kulturbakgrunn og barn med særlige behov.

For å bidra til inkludering av barn med funksjonshemming er det i opplæringsloven blant annet fastsatt at skolefritidsordningen skal legge til rette for lek, kultur- og fritidsaktiviteter med utgangspunkt i funksjonsnivå, og det er presisert at funksjonshemmede barn skal ha gode utviklingsvilkår. For å legge til rette for at elever med funksjonshemming skal kunne benytte seg av kommunens skolefritidstilbud, gir opplæringsloven rett til skyss til og fra skolefritidsordningen for disse elevene.

Jeg har stor forståelse for at skolefritidsordningen er en ekstra viktig sosial arena for funksjonshemmede barn, og jeg er opptatt av at barn med funksjonshemming skal inkluderes og gis gode utviklingsvilkår i skolefritidsordningene. Samtidig vil jeg understreke at det er kommunen som har ansvaret for skolefritidstilbudet og at kommunen bør ha et visst handlingsrom i utformingen av slike tilbud. Kommunene har tilgang til fagkompetanse gjennom den kommunale pedagogisk-psykologiske tjenesten (PPT), og den enkelte kommune er nærmest til å vurdere hvordan skolefritidstilbudet i deres kommune bør organiseres.

Jeg mener at dagens regler på dette området er tilstrekkelige, og jeg har tillit til at kommunene legger til rette for inkludering av barn med funksjonshemming i sine skolefritidstilbud.

SPØRSMÅL NR. 801

Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Ingvild Kjerkol

Besvart 10. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Har regjeringen ved Samferdselsdepartementet gitt politisk signaler til Avinor sitt styre i denne saken, eller vil Avinor fatte beslutning om lokalisering av

fjernstyrte flytårntjenester basert på faglig grunnlag og innafør de rammer som ordinært gjelder for Avinors virksomhet?»

BEGRUNNELSE:

Dagens Næringsliv og andre medier har de siste dager omtalt Avinors planer om lokalisering av fjernstyrte flytårntjenester for 36 flyplasser til ett sted, og valg av lokasjon for den tjenesten. Det er skapt et bilde av at man fra faglig hold kan ha en anbefaling, mens det kan være politisk begrunnelse for en annen anbefaling.

Svar:

Avinor planlegger fjernstyring av tårntjenestene ved norske lufthavner, der inn- og utflyging ved hjelp av kamera- og sensorteknologi overvåkes fra ett senter. Det er planlagt at senteret skal drive fjernstyrt tårntjeneste for inntil 15 lufthavner. I all hovedsak gjelder dette lufthavner i Nord-Norge med lokal flygein-forma-

sjonstjeneste (AFIS). Styret i Avinor AS besluttet fredag 27. mars 2015 at tårnsenteret skal legges til Bodø.

Regjeringen ved Samferdselsdepartementet har ikke gitt noen politiske signaler til styret i Avinor AS i denne saken. Administrasjonen i Avinor har på vanlig måte, som andre større saker, orientert departementet underveis i planleggingsarbeidet. Departementet ble 3. februar 2015 orientert om det planlagte styrevedtaket og tok dette til etterretning.

Avinors har opplyst at det har vært viktig for selskapet å etablere tårnsenteret ved en lufthavn hvor selskapet allerede har stor tilstedeværelse, og der det er et godt rekrutteringsgrunnlag. I Bodø har Avinor kontrollsentral med både operativt og teknisk personell. Bodø har også et luftfartsmiljø med sentrale aktører som Luftfartstilsynet, Luftforsvaret og Widerøe.

SPØRSMÅL NR. 802

Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien

Besvart 10. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Mener statsråden det er god eller dårlig praksis at UNE bruker samme saksbehandlere til avslag og til ankesaker?»

BEGRUNNELSE:

Det viser seg at UNE gjerne bruker samme saksbehandlere ved behandling av asylsaker både når avslag besluttes og når ankesaker blir meldt inn. Det er antakelig tidsbesparende, men det minner om «bukken som passer havresekken». Med en slik praksis er det naturlig at det stilles spørsmål om rettssikkerheten til den enkelte. Det betyr at det ikke kontrolleres for feil i sakene og kontrollen uteblir.

Svar:

Saksgangen i utlendingsforvaltningen er slik at Utlendingsdirektoratet (UDI) avgjør asylsaker i første instans. Vedtakene fra UDI kan påklages til Utlendingsnemnda (UNE). I samsvar med hovedregelen i norsk forvaltning, har man altså en toinstansbehandling av enkeltsaker. UNEs avgjørelse kan ikke påklages videre i forvaltningen. Den kan bare overprøves av domstolene.

Dersom det etter UNEs avgjørelse av klagesaken fremsettes nye anførsler eller gis nye opplysninger i

saken, anses dette som en anmodning til UNE om å omgjøre eget vedtak.

Representantens spørsmål kan tolkes slik at det gjelder UNEs praksis med å bruke samme saksbehandler/nemndleder i behandlingen av omgjøringsanmodningen som i klagesaken.

Arbeidet med omgjøringsanmodninger krever betydelig ressursbruk i UNE. I Innst. 124 L (2013-2014) viste en samlet kommunal- og forvaltningskomité til at det i mange tilfeller er åpenbart at omgjøringsanmodningene ikke kan føre fram. Komiteen viste også til at behandlingen av sakene binder store ressurser i forvaltningen. Tallene for 2014 viser at UNE i løpet av året mottok i overkant av 6 000 omgjøringsanmodninger.

Hvis omgjøringsanmodninger skal behandles av nye saksbehandlere og nemndledere, vil det i realiteten innebære en modell med rett til behandling i enda flere instanser enn etter dagens modell med toinstansprøving og mulighet for vurdering av nye anførsler og opplysninger. Fordi nye saksbehandlere og nemndledere må sette seg inn i saken, ville tids- og ressursbruken bli vesentlig større, og muligheten for prøving av nye saksbehandlere og nemndledere vil kunne framstå som en oppfordring til å fremme omgjøringsanmodninger i stedet for å innrette seg etter vedtaket i klagerunden. Dette ønsker jeg ikke.

En omgjøringsanmodning tar ofte utgangspunkt i endret faktum eller regelverk siden saken ble behandlet som klagesak i UNE. Det er hensiktsmessig at den saksbehandleren/nemndlederen som behandlet saken, også vurderer saken dersom faktum eller regelverk er endret.

Jeg gjør for ordens skyld oppmerksom på at enkelte omgjøringsanmodninger avgjøres i nemndmø-

te, med en nemndleder og to lekmedlemmer, hvorav den ene lekmedlemmet er oppnevnt etter forslag fra en humanitær organisasjon.

Mitt klare syn er at UNEs praksis innebærer en fornuftig avveining mellom søkerens rettssikkerhet og utlendingsforvaltningens ressursbruk, og at det dermed er en god praksis.

SPØRSMÅL NR. 803

Innlevert 24. mars 2015 av stortingsrepresentant Freddy de Ruiter

Besvart 10. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Svært mange mennesker plages mye av lymfødeme dette gir seg utslag i kraftige smerter og bl.a. omfattende hevelser i store deler av kroppen. Behandlings tilbudet til denne pasientgruppa er dårlig og preges dessuten av manglende kompetanse. Det er stort sett fysioterapeuter med lymfødeme kompetanse som mestrer dette og disse er det få av.

Hvordan vil statsråden sørge for at denne pasientgruppa gis et tilfredsstillende behandlingstilbud og oppfølging både i spesialisthelsetjenesten og i primærhelsetjenesten?»

BEGRUNNELSE:

Mange mennesker plages, oppfølginga av disse pasientene er variabel og mangelfull. Det er behov for oversikt og forbedring av tilbudet.

Svar:

På basis av en engelsk studie som fant 1,3 tilfeller av lymfødeme per 1000 innbyggere, antar Helsedirektoratet at samlet forekomst i Norge av denne tilstanden kan være om lag 6800. Under halvparten av pasientene med lymfødeme har kreft og kreftbehandling som årsak.

Fastlegene har ansvar for å følge opp pasienter med lymfødeme. Diagnostisering av tilstanden kan være vanskelig. Av alle pasienter med perifere hevelser utgjør pasienter med lymfødeme en liten andel. Korrekt bestemmelse av årsaken til hevelser er viktig fordi forskjellige årsaker betinger forskjellig behand-

ling. Det er derfor viktig at spesialisthelsetjenesten bistår primærhelsetjenesten ved behov.

Behandlingen av pasienter med lymfødeme utføres først og fremst av fysioterapeuter og består av det som benevnes «komplett fysikalsk lymfødemebehandling (KFL)». Det er behov for økt kunnskap om effekt av behandlingen, spesielt manuell lymfedrenasje, selv om de fleste pasienter rapporterer positiv respons. Drenasje brukes av de fleste fysioterapeuter som behandler lymfødeme. Det var 260 fysioterapeuter med KFL-kompetanse i 2009 og 340 pr mars 2015.

For å styrke behandlingstilbudet til denne pasientgruppen, og del av arbeidet med Nasjonal kreftstrategi 2013-2017, har Helsedirektoratet nedsatt en arbeidsgruppe som utarbeider anbefalinger for behandling av seneffekter og rehabilitering av kreftpasienter, inkludert lymfødemebehandling. Arbeidet forventes ferdigstilt innen utgangen av 2015.

I tillegg vil Helsedirektoratet, som en del av de nasjonale handlingsprogrammene for kreftbehandling utarbeide en veileder for fysioterapi til kreftpasienter der det også gis anbefalinger om lymfødemebehandling. Arbeidet forventes ferdigstilt innen utgangen av 2015.

Jeg legger til grunn at de forestående veilederne og anbefalingene fra Helsedirektoratet vil bidra til et samlet sett bedre tilbud til pasienter med lymfødeme, og at arbeidet også vil bidra til å synliggjøre eventuelle behov for både økt kunnskap og kompetanse på området slik at denne pasientgruppen gis et best mulig behandlingstilbud.

SPØRSMÅL NR. 804**Innlevert 25. mars 2015 av stortingsrepresentant Stein Erik Lauvås****Besvart 7. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Hva er status for innføring av samiske bokstaver i offentlige registre, og når kan en forvente at offentlige registrere blir i stand til å levere registreringer med samiske bokstaver?»

BEGRUNNELSE:

Samisk er et av våre offisielle språk, men offentlige register som for eksempel Folkeregisteret og Brønnøysundregisteret har ikke IKT løsninger som gjør bruk av samiske bokstaver mulig.

Svar:

Jeg vil først og fremst påpeke at forskrift om IT-standarder i forvaltningen setter krav til bruk av felles tegnsett i kommunikasjon mellom virksomheter og i nye løsninger. Det kreves ikke overgang til felles tegnsett i eksisterende løsninger. Det er dermed ikke et krav i dag om at de sentrale registrene må legges om. Vi er likevel opptatt av at offentlige registre skal kunne håndtere felles tegnsett, og Difi følger tett opp arbeidet med å tilrettelegge for felles tegnsett hos de forskjellige registerforvalterne. Status for de store offentlige fellesregistrene er som følger –

- Matrikkelen har full støtte for felles tegnsett per dato. De benytter også aktivt samiske tegn i aktuelle stedsnavn.
- Folkeregisteret har ikke støtte for felles tegnsett. Skatteetaten har implementert bruk av å. Dette medfører at 90 % av samene som tidligere ikke kunne få navnet sitt korrekt stavet i folkeregisteret nå har muligheten til dette. Folkeregisteret planlegger å ta i bruk felles tegnsett i nytt folkeregister.
- Enhetsregisteret har lenge planlagt å implementere felles tegnsett, men dette er foreløpig ikke implementert i enhetsregisteret. Brønnøysundregistrene jobber med planer for overgang til ny plattform for de registrene de forvalter. Deres registre skal etter planen komme over på ny plattform med støtte for felles tegnsett innen 2021.
- Kontakt- og reservasjonsregisteret støtter felles tegnsett.

Det er også viktig å påpeke at kommuner og statlige etater har mange hundre løsninger som benytter de offentlige fellesregistrene. Disse løsningene vil ikke fungere tilfredsstillende dersom det i den enkelte løsning ikke er implementert funksjoner for å håndtere felles tegnsett. Difi er pådriver for at dette skal skje og gjennomfører informasjonsarbeid og erfaringsutveksling med etatene, for å sikre en rask og effektiv overgang til løsninger for felles tegnsett.

SPØRSMÅL NR. 805**Innlevert 25. mars 2015 av stortingsrepresentant Marit Arnstad****Besvart 7. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I hvor stor utstrekning mener statsråden at Miljødirektoratet legger Stortingets vedtak og innstilling Innst. 145 S (2014 – 2015) til grunn ved utarbeidelsen av endring av blyhaglreguleringen?»

BEGRUNNELSE:

Etter at Stortinget vedtok å be regjeringen legge til rette for å tillate bruk av blyhagl til jakt utenfor våt-

marksområder og skytebaner, har Miljødirektoratet sendt forslag til endringer av blyhaglreguleringen (2015/1457) på høring. I høringsnotatet foreslås det å opprettholde et forbud mot å bruke blyhagl, men med unntak for jakt på noen spesifikke arter.

Svar:

Jeg har bedt Miljødirektoratet oversende et utkast til høringsbrev med forslag til endring av produktforskriften. Et slikt forslag ble oversendt departementet

2. mars 2015. Forslaget ble da vurdert, og Miljødirektoratet ble i brev sendt 6. mars 2015 bedt om å gjennomføre høring av forslaget.

Miljødirektoratet har i sitt utkast til høringsbrev foreslått å endre forbudet mot blyhagl i produktforskriften § 2-2 og i forskrift om utøvelse av jakt, felling og fangst § 17. Miljødirektoratet har foreslått en regulering som ligner reguleringen som var før totalforbudet mot blyhagl ble innført. Miljødirektoratet foreslår et generelt forbud mot bruk av blyhagl, men som åpner for bruk av blyhagl til jakt på jaktbare arter som jaktes med hagle, og som hører hjemme i skogen, på fjellet og over åpent vann, samt gjess og ender på innmark. I 1991 ble det vurdert et forbud mot blyhagl som knyttet seg opp mot bruk av blyhagl i visse geografiske områder (våtmarker). Forslaget ble

gått bort fra siden det ville være vanskelig å fastsette grensene for våtmarkene, samt at det ville være vanskelig for jegeren å kjenne til om han er i eller utenfor et våtmarksområde. Det ville også være vanskelig å føre tilsyn med et forbud knyttet opp til geografisk avgrensede våtmarksområder. Denne problematikken gjør seg fortsatt gjeldende, og taler for at Miljødirektoratets løsning er en egnet løsning.

Stortinget ba «regjeringen legge til rette for å tillate bruk av blyhagl til jakt utenfor våtmarksområder og skytebaner». Miljødirektoratets forslag legger til rette for bruk av blyhagl til jakt på jaktbare arter som er typiske for områder som ikke er våtmark, samt opprettholder forbud på skytebaner.

Forslaget er nå på høring og anbefaling fra Miljødirektoratet vil senere bli oversendt departementet.

SPØRSMÅL NR. 806

Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Hans Fredrik Grøvan

Besvart 10. april 2015 av fungerende kunnskapsminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre at barna i barnehagen får kjennskap til og kunnskap om våre kristne høytider i tråd med Rammeplan for barnehager?»

BEGRUNNELSE:

I rammeplanen for barnehager heter det at i arbeid med spørsmålsstillinger om etikk, religion og filosofi skal barnehagen bl.a. bidra til at barna får kjennskap til kristne høytider og tradisjoner knyttet til høytider i religioner og livssyn som er representert i barnegruppen. Videre heter det at personalet må la den kristne kulturarven komme til uttrykk blant annet gjennom høytidsmarkeringer og markere andre religiøse, livssynsmessige og kulturelle tradisjoner som er representert i barnehagen.

I en uformell ringerunde NRK har gjort til noen av de største barnehagene i Oslo og enkelte andre i resten av landet, viser det stor variasjon i hvordan barnehagen formidler det kristne innholdet i påsken. Det skapes et inntrykk av at mange barnehager dropper det kristne innholdet i påskefeiringen. Det kristne innholdet prioriteres bort til fordel for påskekyllinger og påskeegg.

Dette inntrykket bekreftes av religionsforsker Kari-Mette Walmann. Gjennom det forskningsarbeid

det hun har gjennomført er det skapt et inntrykk av at en del barnehagelærere trekker seg unna det spesifikt kristne innholdet som knytter seg til påsken.

Det er bekymringsfullt når en så sentral høytid i vår kristne kulturarv synes å bli så vilkårlig behandlet i en del av de store barnehagene. Kristendommen er en sentral del av vår kulturarv og framstår som en viktig byggestein i vår sivilisasjon.

Om en slik praksis får utvikle seg vil det være helt klart i strid med Rammeplanen for barnehager. Det vil også bidra til å frata barn kjennskap til vår kristne kulturarv som har spilt og fortsatt spiller en sentral rolle i forståelsen av det samfunnet vi har i dag. Det bør derfor være en sentral oppgave for statsråden å sikre at alle barn i barnehagene våre får kjennskap til også denne delen av vår kulturarv.

Svar:

Det følger av barnehageloven § 7 at barnehageeier skal drive virksomheten i samsvar med gjeldende lover og regelverk. Dette innebærer at det også er barnehageeier som konkret bestemmer hvordan barnehagedriften skal innrettes og organiseres for å oppfylle regelverket.

Barnehagens formålsbestemmelse (barnehageloven § 1) sier at barnehagen i samarbeid og forståelse med hjemmet skal ivareta barnas behov for omsorg og lek, og fremme læring og danning som grunnlag

for allsidig utvikling. Barnehagen skal bygge på grunnleggende verdier i kristen og humanistisk arv og tradisjon, slik som respekt for menneskeverdet og naturen, på åndsfrihet, nestekjærlighet, tilgivelse, likeverd og solidaritet, verdier som kommer til uttrykk i ulike religioner og livssyn og som er forankret i menneskerettighetene. Private barnehager kan imidlertid ha en innfallsvinkel til formålsbestemmelsen som samsvarer med religiøs og filosofisk overbevisning. Det er ikke adgang til å unnta seg verdiene i formålsbestemmelsen og deres forankring i menneskerettighetene, men eier gis anledning til å fastsette bestemmelser som et supplement til de grunnleggende verdiene i formålsbestemmelsen. Private barnehager og barnehager eiet eller drevet av menigheter innen Den norske kirke kan i vedtektene fastsette særlige bestemmelser om tros- eller livs-synsformål, jf. barnehageloven § 1a.

Forskriften om rammeplanen for barnehagens innhold og oppgaver gir retningslinjer for det pedagogiske arbeidet i barnehagene. Det følger av barnehageloven at barnehageeier kan tilpasse rammeplanen til lokale forhold, dvs. at barnehageeier er gitt en frihet og et stort ansvar i vurderingen av hvordan barnehagen skal følge opp de enkelte delene av rammeplanen. I dette ansvaret ligger også at det er barnehageeiers ansvar å sørge for at personalet har tilstrekkelig kompetanse til å oppfylle forventningene i lov og rammeplan.

Rammeplanen sier at barnehagen skal reflektere og respektere det mangfoldet som er representert i barnegruppen, samtidig som den skal ta med seg verdier i kristen og humanistisk arv og tradisjon. Den etiske veiledningen som barnehagen gir barn, må ta hensyn til barnets forutsetninger og det enkelte hjemms kulturelle og religiøse eller verdimeslige tilknytning. Gjennom arbeidet med etikk, religion og filosofi, skal barnehagen bidra til at barna erfarer at grunnleggende spørsmål er vesentlige, ved at det gis tid og ro til undring og tenkning, samtaler og fortellinger.

Det fremgår klart av rammeplanen at barnehagen skal bidra til at barna får innsikt i grunnleggende verdier i kristen og humanistisk arv og tradisjon og deres plass i kulturen, og at barnehagen skal bidra til at barna får kjennskap både til kristne høytider og tradisjoner og til tradisjoner knyttet til høytider i religioner og livssyn som er representert i barnegruppen.

I det NRK-innslaget som representanten refererer til, påpeker forsker Kari-Mette Walmann det viktige i at barnehagepersonalet diskuterer hvordan de kan legge til rette for å formidle kunnskap om både kristne og andre relevante høytider i tråd med barnas alder og forutsetninger. Det er forutsatt at dette gjøres i tett samarbeid og forståelse med hjemmet.

Jeg er opptatt av barnehager som gir barn rike erfaringer og anledning til undring og utforskning. Rammeplanen gir ikke detaljerte føringer for innholdet i form av et pensum. Imidlertid ligger det i beskrivelsene av barnehagens innhold og de ulike fagområdene forventninger til hva barn skal få erfare, og til hva dette betyr for personalets ansvar. For at rammeplanen skal fungere godt som styringsdokument, er det en forutsetning med kompetent personale. Denne regjeringen legger derfor stor vekt på å styrke barnehagepersonalets kompetanse, og vi har satt i verk en rekke tiltak for å heve den generelle og den formelle kompetansen hos ansatte på alle nivåer i sektoren. Etter en tid med sterk vekt på kvantitet, settes det nå mye inn på arbeidet med kvalitet.

Det er viktig at det er et bevisst personale i barnehagene som sammen med foreldrene, benytter anledningen ulike høytider gir til å diskutere hvordan de kan legge til rette for arbeidet med rammeplanens fagområde Etikk, religion og filosofi og til å håndtere temaet kristne og andre høytider på en god måte. Styringsdokumentene i form av lov og rammeplan er klare. Jeg forutsetter at barnehagene følger opp føringer i lov og rammeplan. Det er en kontinuerlig oppgave å sikre god implementering, og ansvaret for dette ligger hos barnehageeier.

SPØRSMÅL NR. 807

Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Wenche Olsen

Besvart 14. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Erlandsen Conditori i Halden, hvor tre personer med utviklingshemning forsøker å etablere sin egen virksomhet, har fått nasjonal oppmerksomhet. Under

en interpellasjonsdebatt 24. november 2014 la både statsråden og interpellanten stor vekt på at Erlandsens Conditori var et unikt tiltak de gjerne ville ha mer av.

Mitt spørsmål til statsråden er om han gjennom NAV-arbeid vil sørge for at Erlandsen Conditori får tilskudd til å drive?»

BEGRUNNELSE:

Storingsrepresentant Erlend Wiborg brakte Erlandsen Conditori på den nasjonale politiske dagsorden i interpellasjonsdebatten den 24. november 2014, hvor statsråden ble spurt om: Hvordan vil statsråden følge opp og tilrettelegge for at flere utviklingshemmede skal få benytte sin arbeidsevne helt eller delvis ute i ordinært arbeid?

I sitt innlegg roste statsråden initiativtakerne til Erlandsen og hevdet: «Ut fra den gnisten vi ser i Malin, Kim og Daniel, skal vi lage arbeidsmarkedspolitik, politiske løsninger og tiltak fremover. Dette vil gjøre at flere mennesker får en gnist og en mulighet i vårt samfunn.»

De fleste er enige i at alt for få mennesker med utviklingshemming deltar i arbeidslivet. I rapporten «Behovet for varig tilrettelagt arbeid», anslår forskere fra Arbeidsforskningsinstituttet behovet for tiltaksplasser innen VTA til å være mellom 2 500 og 5 000, avhengig av kildene som benyttes i anslagene.

Arbeids- og sosialministeren har tidligere markert seg med å argumentere sterkt for en oppbygging av arbeidstilbudet for mennesker med utviklingshemming. I Innst. 15 S (2012-2013) foreslås en kraftig opptrapping av arbeidsmarkedstiltakene blant annet gjennom lønnstilskudd, sosialt entreprenørskap og opprettelse av «7 300 flere tiltaksplasser til mennesker med nedsatt arbeidsevne. 2 000 av plassene øremerkes VTA-plasser for utviklingshemmede».

Det finnes virkemidler blant annet gjennom stimulering av sosialt entreprenørskap, lønnstilskudd, VTA i ordinær sektor eller gjennom NAV sine forsøksprosjekter. Brofossutvalget (NOU 12: 6) etterlyste forsøk med nye tiltak og organisering av arbeidsmarkedstiltakene. Nylig la regjeringen fram Meld. St. 14 (2014-2015) hvor arbeidsmarkedstiltaket VTA foreslås overført til kommunene. Norsk Forbund for Utviklingshemmede (NFU) hevder i brev til Likestillings- og diskrimineringsombudet at forslaget enten er diskriminerende eller en alvorlig underkjennelse av arbeidsinnsatsen til mennesker med utviklingshemming. Statsråden har i lang tid vist et positivt engasjement for mennesker med utviklingshemming og deres muligheter i arbeidsmarkedet. Departementet har en rekke tilgjengelige virkemidler til disposisjon, men det er vanskelig å se spor etter virkemiddelbruken. I budsjett- og lovsaker fra Arbeids- og sosialdepartementet finner en ingen uttrykk for prioritering av sektoren. Regjeringens planer for oppgavene til fremtidens kommuner er at arbeid for mennesker med utviklingshemming skal trekkes ut fra de statlige arbeidsmarkedstiltakene. De

tre gründerne bak Erlandsen Conditori i Halden, startet virk-somheten i 2012. De har høstet ros og lovord. Til nå har de ikke fått noe som helst tilskudd eller støtte fra arbeidsmarkedsmyndighetene, selv om interessen, virkemidlene og mulighetene synes å være til stede.

Svar:

Regjeringen er svært opptatt av å legge til rette for at flere får mulighet til å delta i arbeidslivet. I meldingsdelen til Prop. 39 L (2014-2015) redegjøres det for strategier og forslag der siktemålet er å legge bedre til rette for å inkludere flere i ordinært arbeidsliv.

Regjeringen har også satt ned et utvalg som skal foreslå egnede og konkrete tiltak som styrker grunnleggende rettigheter for personer med utviklingshemming. Rettighetsutvalget vil blant annet vurdere hvilke tiltak som er nødvendig for å sikre retten til deltakelse i arbeidslivet for mennesker med utviklingshemming.

Erlandsens Conditori er et flott eksempel på at utviklingshemmede kan fungere godt i arbeidslivet dersom de får den støtten og tilretteleggingen de har behov for. Jeg håper det vil bli en løsning på denne saken slik at konditoriet kan opprettholde driften.

Jeg vil understreke at kommunen har et ansvar for å tilby velferds- og aktivitetstiltak for funksjonshemmede som har behov for det. Kommunene har også ansvar for å tilby personer med langvarig og stort behov for praktisk og personlig bistand brukerstyrt personlig assistanse (BPA). Denne ordningen, som ligger under helse- og omsorgsministerens ansvarsområde, ble rettighetsfestet fra 1. januar 2015. Rettighetsfesting av brukerstyrt personlig assistanse skal bidra til at personer med nedsatt funksjonsevne og stort behov for bistand skal kunne leve selvstendige og aktive liv. Så vidt jeg kjenner til har to av de ansatte ved Erlandsens Conditori søkt Halden kommune om BPA og fått avslag av kommunen på sine søknader. Videre har jeg forstått at vedtakene er påklaget, og at klagene er til behandling.

Jeg har også sett på mulighetene for å kunne gi støtte til Erlandsens konditori gjennom ordninger i regi av Arbeids- og velferdsetaten.

En slik mulighet kunne vært at bedriften organiseres som en del av en tiltaksbedrift som arrangerer varig tilrettelagt arbeid (VTA). Det vil eventuelt forutsette en overføring av eierskap til en forhåndsgodkjent tiltaksarrangør og at NAV fylke inngår en avtale om nye tiltaksplasser med den lokale forhåndsgodkjente tiltaksarrangøren. Et annet alternativ er at konditoriet organiseres som en egen tiltaksbedrift med tre VTA-plasser. Dette vil imidlertid innebære at bedriften må tilfredsstillende en rekke krav og forhåndsgodkjennes av Arbeids- og velferdsetaten som en tiltaksbedrift. Departementet er ikke kjent med om det

te har vært vurdert som en aktuell problemstilling for Erlandsens Conditori.

Tiltaket varig tilrettelagt arbeid i ordinær virksomhet (VTO) kunne vært et annet alternativ. Dette forutsetter imidlertid at arbeidet er organisert som et ordinært arbeidsforhold med arbeidsgiver, ansettelseskontrakt og arbeidsavtale. Jeg er kjent med at NAV Halden har vurdert at de ansatte ved Erlandsens Conditori ikke er aktuelle for VTO ettersom det ikke er anledning til å opprette denne type arbeidsplass når aktuell tiltaksdeltaker også er eier av virksomheten.

Jeg vil understreke at tildeling av tiltaksplasser og andre virkemidler for arbeidsdeltakelse er Arbeids- og velferdsetatens ansvar, og beslutninger fat-

tes i hovedsak lokalt. Som statsråd verken kan eller bør jeg legge føringer for hva som skal være utfallet i denne typen enkeltsaker.

Arbeids- og velferdsetaten forvalter en tilskudsordning for å fremme sosialt entreprenørskap rettet mot bekjempelse av fattigdom og sosial eksklusjon. De som søker tilskudd til sosialt entreprenørskap må oppfylle flere kriterier, herunder at de drives av de sosiale resultatene og av en forretningsmodell som kan gjøre virksomheten levedyktig og bærekraftig etter noe tid, samt at bedriften ikke kan ta ut utbytte. Søknadsfristen for 2015 gikk ut 27. februar, og jeg er ikke kjent med om det har vært aktuelt for Erlandsens Conditori å søke om tilskudd fra denne ordningen.

SPØRSMÅL NR. 808

Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Bård Vegar Solhjell

Besvart 10. april 2015 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Kva konklusjonar om gruvedrift og sjømattryggleik frå Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning er så sensitive at regjeringa finn det naudsynt å hemmeleghalde informasjonen, og kva andre brev i elektronisk postjournal er unnteken offentlighet sjølv om dette ikkje står oppført?»

GRUNNGJEVING:

Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning (NIFES) har skrive brev til Nærings- og fiskeridepartementet med informasjon om sjømattryggleik i saka om gruvedrift og sjødeponi i Førdefjorden. Brevet er journalført 13. mars 2015. Både Naturvernforbundet og Vevring og Førdefjorden Miljøgruppe har søkt om innsyn i brevet, men fått avslag trass i at brevet i den offentlege elektroniske postjournalen ikkje er oppført som unntekte offentlighet.

Svar:

Det er gitt avslag på innsyn i fråsegn frå Nasjonalt institutt for ernærings- og sjømatforskning (NIFES) i

Nærings- og fiskeridepartementet si sak 14/8221 dokument nr 52, med heimel i offentleglova § 15, første ledd. Det ble gjort unntak frå innsyn i dokument som eit departement har henta inn frå eit un-derordna organ til bruk i den interne saksførebuinga si, for å sikre forsvarlege interne avgjerdsprosessar.

Opplysingar knytta til saksførebuinga i samband med behandling av motsegnsaka og utsleppssaka om utvinning av rutil frå Engebøfjellet, skal handterast som ei børssensitiv sak. Dermed er også dokumentet med slike opplysingar underlagt teieplikt etter verdipapirhandellova § 3-4. Med heimel offentleglova § 13 vil opplysingar som er underlagt teieplikt vere unntatt frå innsyn. Dokumenta blir unntatt offentlegheit til det er tatt avgjerder som er offentleggjort i samsvar med retningslinjene for børssensitiv informasjon.

Det faktum at dokumentet finst i offentleg postjournal gir ingen føringar for om det kan eller bør unntakast offentlegheit. Denne vurderinga blir gjort i samband med eit eventuelt innsynskrav.

SPØRSMÅL NR. 809**Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn****Besvart 13. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Vil regjeringa legge fram ei sak om bruken av konkurranseklausular i tilsetjingskontraktar?»

GRUNNGJEVING:

Ein konkurranseklausul er ei avgrensing i tilsetjingskontraktar om kor lang tid det kan gå før ein tilsett som sluttar tek jobb hjå ein konkurrent. Det har blit peikt på fleire veikskapar med bruken av slike klausular, som i dag er regulert av avtl. § 38. Mellom anna er det ingen rammer for kor lenge slike klausular kan gjelde, og det er ingen automatikk i at den tilsatte blir kompensert i karanteneprosjektet. Dessutan kan ein stille spørsmål ved om den relativt vidfemnande bruken av slike klausular eigentleg står i stil med det reelle behovet.

Saka vart utgreia av advokatfirmaet Hjort og sendt på høyring av departementet i 2010. Regjeringa Stoltenberg varsla i juni 2013 at det ville kome forslag om lovendring. Den varsla endringa vart aldri lagt fram.

Svar:

Eg viser til at regjeringa 27. mars 2015 fremma forslag til Stortinget om regulering av høvet til å inngå konkurranse-, kunde- og rekrutteringsklausular i arbeidsforhold, Prop. 85 L (2014-2015) Endringer i arbeidsmiljøloven og avtaleloven (konkurransebegrensede avtaler i arbeidsforhold). Det er målet til regjeringa å unngå unødvendig bruk avtaler som innskrenkar konkurransen og som kan hindre mobilitet i arbeidsmarknaden og fridomen til arbeidstakaren til å skifte arbeid. Regjeringa vil derfor leggje til rette for ein best mogeleg bruk av arbeidskrafta. Det er fleire utfordringar med dei gjeldande reglane på området. Det er mellom anna ingen rammer for kor lenge slike klausular kan gjelde, og det er ikkje noko krav til at arbeidstakaren skal bli kompensert i karanteneprosjektet. Regjeringa foreslår mellom anna at konkurranseklausular berre skal gjelde i eitt år, og arbeidstakaren skal ha kompensasjon.

SPØRSMÅL NR. 810**Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Sveinung Rotevatn****Besvart 7. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Vil regjeringa vurdere å gjere endringar i regelverket for dagpengar, slik at arbeidsinnvandrarar på «spesialistvisum» som mistar jobben får reelt høve til å finne ny jobb?»

GRUNNGJEVING:

Folketrygdlova § 4-5 stiller krav om at den som søker dagpengar må «være reell arbeidssøker». Dette medfører mellom anna at mottakaren må vere villig til å utføre ein kvar type arbeid. I rundskrivet til den aktuelle paragrafen går det fram at vilkåret skal praktiserast strengt.

For personar som har opphaldsløyve som faglært, eit såkalla «spesialistvisum», er det ikkje høve til å ta anna arbeid enn det som er fastsatt i opphaldsløyvet.

Arbeidssøklarar som har opphald på dette grunnlaget kan med andre ord ikkje oppfylle vilkåra for å motta dagpengar, sjølv om dei søker arbeid i tråd med føringane i opphaldsløyvet sitt.

Dette virkar urimeleg på mange, og kan føre til at Noreg mistar verdifull arbeidskraft. Sjølv om vilkåra for å motta dagpengar generelt sett er svært fornuftige, bør det vere mogleg å gjere unntak, til dømes gjennom eit rundskriv som slår fast at ein legg til grunn at arbeidssøklarar med spesialistvisum er reelle arbeidssøklarar.

Svar:

Alle som bur eller arbeider i Noreg er som hovudregel medlem i folketrygda, og utlendingar kan i utgangspunktet få den same retten til trygd som norske

borgarar. For å få rett til dagpengar under arbeidsløyse, er det ei rekkje vilkår i folketrygdlova kap. 4, som må vere oppfylt. Mellom anna er det eit sentral vilkår at ein kan reknast som reell arbeidssøkjjar, dvs. å vere villig og i stand til å ta eitkvart arbeid kor som helst i landet, uavhengig av om det er på heiltid eller deltid. For utlendingar må ein vurdere dette vilkåret opp mot grunnlaget for opphaldet til den enkelte:

Borgarar frå land utanom EU/EØS og Norden, tredjelandsborgarar, må ha opphaldsløyve for å opphalde seg og arbeide i Noreg. Løyva har noko ulikt innhald etter kva som er grunnlaget for opphaldet. Når grunnlaget for løyvet er arbeid, vil det som oftast vere slik at grunnlaget for løyvet fell bort når det arbeidsforholdet som ga grunnlag for opphaldet, vert avslutta. Dette inneber at mange arbeidsinnvandrarar som blir arbeidslause, samtidig mister retten til å opphalde seg og arbeide i Noreg.

Faglærte får som hovudregel løyve til å ta ein bestemt type arbeid, det er da vurdert at det er behov for arbeidskrafta og at det ikkje er alternativ arbeidslaus norsk arbeidskraft. Løyvet blir gitt for inntil tre år etter utlendingsloven § 23 jf. utlendingsforskrifta § 6-1. Utlendingar med slike løyver («spesialistar») vil som følge av denne avgrensinga ikkje kunne fylle vilkåret om å vere reell arbeidssøkjjar, då dei ikkje vil

kunne ta eitkvart arbeid. Det er likevel ikkje til hinder for at faglærte som blir arbeidslause har rett til å opphalde seg i Noreg som arbeidssøkjjarar i inntil seks månader innanfor dei tre åra løyvet gjeld.

Ein arbeidssøkjjar som har opphaldsløyve som faglært kan likevel berre ta arbeid som faglært og som utgangspunkt berre arbeid på full tid (i praksis minst 80 pst. stilling). Bakgrunnen for dette kravet er at det etter utlendingslovgjevinga er eit generelt krav om å kunne forsørgje seg sjølv.

Desse vilkåra i utlendingslovgjevinga gjer at faglærte som blir arbeidslause, ikkje kan fylle kravet for rett til dagpengar etter folketrygdlova om å vere reell arbeidssøkjjar.

I utlendingsreglane blir behovet for arbeidskraft vekta mot innvandringsregulerande omsyn. Det inneber mellom anna at eit løyve til opphald for å arbeide som faglært, ikkje utan vidare kan utvidast til eit løyve til å ta ufaglært arbeid.

Det grunnleggjande kravet i dagpengeregelverket om å vere reell arbeidssøkjjar må etter mi vurdering gjelde like strengt for alle arbeidssøkjjarar. Det ville vere urimeleg om kravet skulle praktiserast mindre strengt for arbeidssøkjjarar som er her på mellombels opphald, enn for andre arbeidssøkjjarar.

SPØRSMÅL NR. 811

Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Rigmor Aasrud

Besvart 10. april 2015 av olje- og energiminister Tord Lien

Spørsmål:

«Hvilke ordninger er videreført når det gjelder tilskudd til ladestasjoner etter at ansvaret ble overført til Enova?»

BEGRUNNELSE:

I 2014 ble det gitt statlige midler gjennom Transnova til delfinansiering av ladestasjoner. Det ble etablert stasjoner mange steder i Norge, men mange fikk også avslag på sine søknader. Det gjaldt for eksempel Otta i Sel kommune.

Nå er oppgavene til Transnova overtatt av Enova, og det er uklart hvilke ordninger som nå gjelder for denne type miljøtiltak.

Svar:

Olje- og energidepartementet styrer Enova på et overordnet nivå gjennom fastsettelsen av formål, hovedmål og et særskilt resultatmål i avtalen om forvaltningen av midlene i Energifondet. Enova har frihet til å prioritere satsingsområder og prosjekter slik at det oppnås mest mulig energi- og klimaresultater i tråd med avtalen mellom departementet og Enova.

Enova har overtatt Transnovas oppgaver knyttet til miljøvennlig transport, jf. Prop. 1 S (2014-2015). Enova og Olje- og energidepartementet har inngått en tilleggsavtale om oppfølgingen av de nye oppgavene. Det er blant annet tatt inn et nytt hovedmål i avtalen, hovedmål nummer syv, med følgende ordlyd:

«Enova skal bidra til reduserte klimagassutslipp i transportsektoren».

Transportsektoren er et nytt interessant arbeidsfelt for Enova. Jeg legger til grunn at transportområdet vil få stor oppmerksomhet og at de vil utvikle nye effektive virkemidler framover. Innenfor de økonomiske rammene for Enova er det godt rom for en mer omfattende satsing enn den Transnova hadde. Enova er åpen for søknader til gode transportprosjekter innenfor sine eksisterende programområder og vil

behandle disse fortløpende. Også de som tidligere har fått avslag fra Transnova, kan søke på nytt.

Enova har gjennom avtaletillegget fått i oppdrag å utarbeide en strategi og finansieringsplan for lade-stasjoner og infrastruktur for elbil. Dette arbeidet skal være ferdig i løpet av første halvår 2015 og vil være med på å danne et grunnlag for Enovas videre satsing på området.

SPØRSMÅL NR. 812

Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 13. april 2015 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«Den svenske allmennkringkastaren SVT har nyleg publisert ein artikkel med tilhøyrande tv-innslag som viser korleis verdien av det svenske rentefrådraget er fordelt mellom ulike hushald fordelt på inntektsgrupper. Tala viser at 85 pst. av verdien av frådraget går til den halvparten med høgast inntekt.

Kan statsråden leggja fram ei oversikt over korleis verdien av det uavgrensa frådraget for renteutgifter er fordelt mellom norske hushald der hushalda er gruppert på i) inntektsdesimalar og ii) fylke?»

GRUNNGJEVING:

Peikar til SVT-artikkelen «Rika får mest av statens 30 miljarder i ränteavdrag» er å finna her: <http://www.svt.se/nyheter/ekonomi/rika-far-mest-av-statens-30-miljarder-i-ranteavdrag>

Svar:

I det norske skattesystemet er det to inntektsskattegrunnlag for personar, alminneleg inntekt og personinntekt. Mens personinntekt er eit bruttoinntektsgrunnlag utan frådrag, er alminneleg inntekt er eit nettoskattegrunnlag som i prinsippet skal vere den same som den faktiske økonomiske nettoinntekta til den enkelte etter at ein har trekt frå alle utgifter til inntektenes erverv. Renteutgifter er en sentral utgift for erverv av kapitalinntekter og må difor komme til frådrag. Til dømes må det være slik at alle reelle kost-

nader knytt til investeringar i personlig næringsverksemd, inkludert rentekostnader ved gjeldsfinansiering av investeringane, må kome til frådrag for å få eit riktig skattegrunnlag.

Grunngjevinga for rentefrådraget er altså ikkje å gi støtte til gjeldsfinansiert kjøp av bustad, andre kapitalobjekt eller forbruk, men å skape symmetri mellom inntekter og utgifter meir generelt. I dag er det likevel ein asymmetri i skattlegginga av bustader ved at dei reelle kapitalinntektene frå eigen bustad ikkje skattleggjast.

Det er difor naturleg at personar som eig mykje kapital også har høgare kostnader knytt til kapitalen dei eig enn personar som eig lite kapital. Sidan kapital er relativt skeivt fordelt i befolkninga, er det også naturleg at kapitalutgiftene er skeivt fordelt. Ein kan difor ikkje sjå isolert på fordelinga av renteutgiftene utan samtidig sjå på fordelinga av kapitalinntektene og skatten som betales på netto kapitalinntekter.

Tabell 1 viser fordelinga av renteutgifter og berekna skatteverdi av rentefrådraget for befolkninga fordelt på desiler. Befolkninga er fordelt etter ekvivalent inntekt kor det er korrigert for stordriftsfordelar og forsørgjeransvar i hushalda (dvs. per forbrukseining). Tabell 2 viser gjennomsnittleg renteutgift og berekna skatteverdi av rentefrådraget per person fordelt på fylka. Det vil være avvik mellom gjennomsnitt i tabellane ettersom tabell 1 er basert på gjennomsnitt for hushalda (per forbrukseining) mens tabell 2 er basert på gjennomsnitt for personar.

Tabell 1 Renteutgifter etter desiler fordelt etter inntekt etter skatt per forbrukseining. 2013. Kroner

	<i>Samla renteutgifter i mill. kroner</i>	<i>Gjennomsnitt per hushald</i>	<i>Gjennomsnittleg berekna skatteverdi</i>
<i>Desil 1</i>	2 082	8 900	2 400
<i>Desil 2</i>	2 936	12 500	3 400
<i>Desil 3</i>	4 962	21 100	5 700
<i>Desil 4</i>	7 402	31 500	8 500
<i>Desil 5</i>	9 587	40 800	11 000
<i>Desil 6</i>	11 619	49 500	13 400
<i>Desil 7</i>	13 379	56 900	15 400
<i>Desil 8</i>	15 185	64 600	17 500
<i>Desil 9</i>	17 582	74 800	20 200
<i>Desil 10</i>	23 846	101 500	27 400
<i>I alt</i>	108 578	46 200	12 500

1. Berekna som 27 pst. av renteutgifta. Talet kan overdrive den reelle skatteverdien da ein del hushald ikkje betaler skatt på alminneleg inntekt.

Kjelde: Finansdepartementet og Statistisk sentralbyrå, Inntektsstatistikk for hushald 2013.

Tabell 2 Renteutgifter fordelt på fylke. Gjennomsnitt per person 17 år og eldre for 2013. Kroner

	<i>Renteutgift</i>	<i>Berekna skatteverdi</i>
<i>01 Østfold</i>	24 800	6 700
<i>02 Akershus</i>	30 800	8 300
<i>03 Oslo</i>	30 900	8 300
<i>04 Hedmark</i>	22 800	6 200
<i>05 Oppland</i>	21 800	5 900
<i>06 Buskerud</i>	25 400	6 900
<i>07 Vestfold</i>	27 000	7 300
<i>08 Telemark</i>	23 300	6 300
<i>09 Aust-Agder</i>	25 700	6 900
<i>10 Vest-Agder</i>	26 700	7 200
<i>11 Rogaland</i>	30 700	8 300
<i>12 Hordaland</i>	26 900	7 300
<i>14 Sogn og Fjordane</i>	20 100	5 400
<i>15 Møre og Romsdal</i>	24 500	6 600
<i>16 Sør-Trøndelag</i>	26 300	7 100
<i>17 Nord-Trøndelag</i>	23 800	6 400
<i>18 Nordland</i>	24 400	6 600
<i>19 Troms Romsa</i>	24 800	6 700
<i>20 Finnmark Finnmarku</i>	24 300	6 600

1. Berekna som 27 pst. av renteutgifta. Talet kan overdrive den reelle skatteverdien da ein del personer ikkje betaler skatt på alminneleg inntekt.

Kjelde: Finansdepartementet og Statistisk sentralbyrå, tal frå sjølvmeldinga for 2013.

SPØRSMÅL NR. 813**Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Anne Tingelstad Wøien****Besvart 10. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Vil statsråden foreslå forbud mot å sette opp nye hus på over 150 kvm bygd i uisolert laft, eller delvis i laft, fra 2017?»

BEGRUNNELSE:

Direktoratet for byggkvalitet har sendt på høring forslag «Nye energikrav til bygg». I forslaget blir det foreslått at boliger eller hytter over 150 kvadratmeter ikke kan reises i uisolert laft eller delvis i laft. Et tømret hus representerer i seg selv mindre energiforbruk enn en vanlig bolig. Det blir ikke brukt mer energi på tømmerstokken enn det koster å sage den ned, frakte og lafte stokken. Det er lite i forhold til framstilling av mange andre byggematerialer. Laftede bygg er en tusenårig tradisjon i landet vårt. Flere fylker, særlig Oppland, har svært mange gamle fredede og verneverdige bygg som trenger vedlikehold. God kompetanse innenfor lafteteknikk er derfor svært viktig å ta vare på. I tillegg er det også et politisk mål å øke bruken av tre i bygg. Det er derfor svært viktig at kompetansen i oppsett av laftebygg blir ivaretatt. Strengere krav til større bygg vil kunne føre til at annen byggemåte vil bli valgt. Dette kan gå ut over ivaretagelsen av kompetanse samt byggemåter i områder der det er naturlig med store og små laftebygg.

Svar:

Lafteverk eller laft er en tradisjonell byggemåte som var dominerende i Norge gjennom middelalderen og frem til slutten av 1800-tallet. Dersom man bygger etter gamle teknikker med laft, kan det være vanskelig å tilfredsstillere alle energikravene fullt ut. I dagens energikrav i byggteknisk forskrift (TEK10) er det satt særskilte og mindre strenge energikrav for bo-ligbygninger og fritidsboliger med laftede yttervegger enn for andre bygg.

Med utvikling i kunnskap og byggemetoder er det nå mulig å bygge mer energieffektive og bedre isolerte bygg med laftede yttervegger. I forslaget til nye energikrav er det lagt opp til en innstramning av kravene til fritidsboliger i laft, som fortsatt er mindre stramme enn kravene for øvrige bygg. Laftede fritidsboliger må bygges med økt isolasjon, bedre tetthet og mer effektive vinduer enn det som er dagens krav. Forslaget er blant annet basert på en undersøkelse gjort av Norsk Treteknisk Institutt.

Forslag til nye energikrav er nå på høring, slik at alle berørte parter kan si sin mening og komme med innspill i saken. Vi vil selvfølgelig også lytte til lafteprodusentenes synspunkter før vi konkluderer endelig i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 814**Innlevert 26. mars 2015 av stortingsrepresentant Trygve Slagsvold Vedum****Besvart 10. april 2015 av kulturminister Thorhild Widvey****Spørsmål:**

«Den norske kirke (Dnk) har gjennom Grunnlovens § 16 en særlig stilling og visse oppgaver som ikke gjelder for andre tros- og livssynssamfunn.

Hvordan mener statsråden denne særstillingen skal ivaretas i en såkalt rammelov for Dnk, og mener statsråden dette også kan ivaretas i en generell lov om tros- og livssynssamfunn?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har nå, etter forutgående høring, sendt et dokument til Kirkemøtet med forslag om en reform der Den norske kirke blir et eget rettssubjekt og overtar arbeidsgiveransvaret for statlige kirkelige ansatte. Et sentralt spørsmål i denne prosessen er spørsmålet om kirkens virksomhet og organisering fortsatt skal reguleres i en egen kirkelov eller i en rammelov som også kan være en felles lov for alle tros- og livssynssamfunn.

I høringsnotatet sies det blant annet at en rekke bestemmelser i kirkeloven etter denne reformen da skal kunne oppheves og «statens lovregulering reduseres til en kortfattet rammelovgivning for kirken». Dette reiser spørsmålet om hva som ligger i Grunnlovens understreking av Den norske kirkes særlige stilling slik den er nedfelt i § 16. Gjennom grunnlovsendringene i 2012 ble relasjonen mellom stat og kirke endret. Dette gir Den norske kirke større selvstendighet samtidig som endringene også gir en klar markering av kirkas særstilling. Dette er naturlig ut fra vår historie som nasjon og folk. Det er også en naturlig konsekvens av folkekirkas spesielle stilling, både nasjonalt og i lokalsamfunn over hele landet. I høringsnotatet heter det: «En rammelovgivning for Den norske kirke vil også reise spørsmålet om en omlegging av dagens finansieringsordninger for kirken, slik at kirken på det økonomiske området blir mer fristilt og selvstendig.» Dette må forstås slik at statsråden mener dagens modell for kommunal finansiering kan være uforenlig med en såkalt ramme-lovgivning. Dette gir grunn til uro. Offentlig finansiering og kommunenes ansvar slik det er nedfelt i kirkeloven, er en sentral del av folkekirkemodellen. Nærvær der folk bor er en absolutt betingelse for en folkekirke. Den norske kirke har en spesiell oppgave i å være landsdekkende og tilstede over hele landet. Lovverket og rammebetingelsene må legge dette til grunn.

Svar:

Ved Kirkemøtets vedtak i 2013 om reformer i kirkeordningen anmodet Kirkemøtet om at det ble etablert et nasjonalt rettssubjekt for Den norske kirke som prestene og de regionale og nasjonale kirkelige organer kunne overføres til. Det er denne reformen departementet nå forbereder og som Kirkemøtet 2015 er bedt om å uttale seg om.

I Kirkemøtets vedtak fra 2013 heter det videre:

«Kirkemøtet forutsetter at det som et neste skritt vedtas en kortfattet rammelov for Den norske kirke.»

I tråd med Kirkemøtets vedtak er det også Regjeringens intensjon å bygge ned lovgivningen om Den norske kirke for å gi kirken ytterligere selvstendighet, både i organisatoriske og økonomiske forhold. Som det framgår av departementets høringsdokument til Kirkemøtet 2015 om endringene i kirkeloven, er det naturlig å se dette videre lov- og reformarbeidet i sammenheng med arbeidet med en helhetlig lov om tros- og livssynsamfunn. Regjeringen har i Sundvolden-erklæringen uttalt at den ønsker en slik helhetlig lov.

Jeg kan ikke se at Grunnloven § 16 er til hinder for innlemming av lovbestemmelser om Den norske kirke i en helhetlig lov om tros- og livssynsamfunn. Jeg kan heller ikke se at bestemmelser om Den norske kirke i en slik helhetlig lov trenger å svekke den særlige stillingen Den norske kirke skal ha og som Grunnloven § 16 legger til grunn. Spørsmålet er hvordan lovbestemmelsene om kirken utformes. Jeg kan forsikre at de hensyn som følger av Grunnloven § 16, vil bli ivaretatt i lovarbeidet.

I begrunnelsen for det spørsmålet som er stilt, tar representanten opp forholdet mellom rammelovgivning og finansieringsordningene for Den norske kirke. Det er mitt syn at en rammelovgivning for kirken med formål å gi kirken større selvstendighet, tilsier en gjennomgang av kirkens finansieringsordninger. Når lovgivningen for Den norske kirke i dag er relativt omfattende – noe den vil være også etter de endringene i kirkeloven som nå forberedes – har dette blant annet sammenheng med finansieringsordningene. Jeg mener vi bør utrede slike spørsmål grundig i tiden framover før vi trekker noen konklusjoner.

For ordens skyld vil jeg opplyse at jeg ikke ser noen motsetning mellom en ny rammelovgivning for Den norske kirke og et fortsatt kommunalt finansieringsansvar for kirken. Spørsmålet er i tilfelle hvordan et slikt kommunalt ansvar skal lovreguleres og innrettes. Dette vil inngå som en naturlig del av utredningsarbeidet fram mot en helhetlig lov om tros- og livssynsamfunn.

SPØRSMÅL NR. 815**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås****Besvart 10. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Har statsråden denne gang tatt et endelig standpunkt til om det blir bom eller ikke bom for beboerne på Galterud ved Kongsvinger?»

BEGRUNNELSE:

Da nye E16 mellom Slomarka i Sør-Odal og Kongsvinger i Hedmark sto ferdig den 27. november 2014, planla Statens Vegvesen å ha bompenger både der og på fylkesvegen som går parallelt. Det er for å hindre at folk unngår den nye bomvegen for å kjøre gratis på fylkesvegen.

Lokalbefolkningen ville med et slikt opplegg kunne bli nødt til å betale for å bruke lokalvegen sin til og fra jobb, til butikken og til byen. Det er anslått at det ville kostet en familie rundt 50 000 kroner i året.

I oktober 2014 var statssekretær Bård Hoksrud i Samferdselsdepartementet på besøk og kom med lovnader om at bommen skulle flyttes og at beboerne på Galterud skulle slippe å betale bompenger for en vei de ikke bruker. Før jul ble bomstasjonen på Galterud fjernet, og statssekretær Bård Hoksrud fikk blomster for innsatsen.

Nye E16 mellom Slomarka og Kongsvinger åpnet i slutten av november, men fortsatt er det gratis å kjøre for bilistene. Nå har mediene meldt at bommen skal settes i drift i løpet av kort tid.

At den aktuelle bommen ble tatt ned i desember forklarer Statens vegvesen i media:

«Slik som vi tolket signalene, så var det ønske om å sette opp en bomstasjon nærmere Fulukrysset i stedet, sier Georg Ståle Brødholt, kommunikasjonsrådgiver Statens vegvesen. Men nylig fikk de kontrabeskjed fra samferdselsdepartementet. – Statens vegvesen har fått et brev fra samferdselsdepartementet med beskjed om at det skal gjøres klart for bompengeinnkreving på Fylkesvei 175 i tråd med de opprinnelige planene, sier Brødholt.»

Svar:

Dagens regjering har som mål å bygge mer veg og samtidig redusere bompengandelen. Den varslede

bompengereformen og rentekompensasjonsordningen vil være et viktig grep for å lette belastningen på bilistene.

Det opprinnelige opplegget for innkreving av bompenger på strekningen E16 Kongsvinger- Slomarka er beskrevet i Prop. 104 S (2010-2011). I opplegget fra den rødgrønne regjeringen var det ikke lagt opp til lokale fritak eller tilpasninger. I tillegg la den rødgrønne regjeringen i Nasjonal Transportplan opp til å fjerne alle lokale rabattordninger og tilpasninger. Jeg merker meg at representanten Nordås nå etterspør lokale tilpasninger som hennes regjering i sin tid sa ikke skulle etableres.

Lokalt har det vært ønske om en ny gjennomgang av bompengelopplegget. Diskusjonen dreide seg om plasseringen av innkrevingspunktene på lokalvegene, og at enkelte områder ville komme svært uheldig ut med den opprinnelige plasseringen. Dagens regjering er enig i at dette er urimelig. I Prop. 32 S (2014-2015) ble det derfor åpnet for å gjøre visse tilpasninger, blant annet ved å flytte det planlagte innkrevingspunktet på fv 175.

Det har nå vist seg at det vil ta noe tid å få lokalpolitisk behandling av de endringene som er beskrevet i Prop. 32 S (2014-2015). I tillegg vil det medgå tid til å gjennomføre flytting av innkrevingspunktet på fv 175. Bompengene skal gå til å nedbetale rentebærende gjeld. Betydelige forsinkelser i innkreving av bompenger vil bety unødvendig økte rentekostnader. Derfor er det viktig å få i gang innkrevingen, noe Hedmark og Akershus fylkeskommuner har gitt uttrykk for at de er enig i. På denne bakgrunn har Samferdselsdepartementet bedt om at Vegdirektoratet fatter takstvedtak basert på de forutsetninger som ligger i Prop. 104 S og at innkrevingen kommer i gang så snart som mulig. Som en midlertidig løsning, har departementet åpnet for en fritaksløsning for beboerne på Galterud og Fulu. Vegdirektoratet har fått oppdraget med å vurdere hvordan fritaket skal avgrenses.

Samferdselsdepartementet vil gjøre en ny vurdering av hvordan innkrevingsopplegget på sikt kan tilpasses beboerne på Galterud og Fulu. Departementet vil deretter be Vegdirektoratet om å lage et revidert fremlegg for lokale myndigheter.

SPØRSMÅL NR. 816**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson****Besvart 13. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«Porsgrunn bystyre har sagt nei til en plan for mottak av ca. 750 000 tonn farlig uorganisk avfall, for behandling i Brevik. Avstanden til tettbygde boligstrøk fra tenkt mottak, syreanlegg og deponi er ned til ca. 70 m fra havn og ca. 500 m fra anlegg.

Vil statsråden fraråde lokaliteten og andre økte avfallsstrømmer hit i lys av internasjonale råd for minsteavstand til større boligfelt, barnehager, skoler og liknende?»

Svar:

Vi har et nasjonalt mål om at alt farlig avfall skal tas forsvarlig hånd om og at vi skal ha god nok nasjonal behandlingskapasitet. Langøya har vært et viktig anlegg for en spesiell type farlig avfall og viser at det er mulig å deponere farlig avfall på en sikker og god måte. Samtidig er deponiet på Langøya i ferd med å bli fylt opp. Det er industriens oppgave å finne løsninger for behandlingen av sitt farlige avfall, men myndighetene har et ansvar for å finne virkemidler for å oppnå nasjonale mål om behandling av farlig avfall. På grunnlag av Miljødirektoratets vurderinger i saken vil departementet ta stilling til hvordan god nok nasjonal behandlingskapasitet fortsatt kan sikres.

SPØRSMÅL NR. 817**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 10. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Vil statsråden gjennomføre en ny Sentral Godkjenning i sin helhet, og når ser statsråden for seg at denne kan tre i kraft?»

BEGRUNNELSE:

Byggenæringen har store utfordringer knyttet til sosial dumping, svart arbeid og rekruttering av fagkompetanse. I fjor leverte derfor en samlet byggenæring et forslag til en ny Sentral Godkjenning (nSg) som skal gjøre det enklere å være seriøs. Ordningen skal være frivillig, og det er derfor viktig at den blir attraktiv for bedriftene og at ordningen gir de seriøse bedriftene en fordel. Fra byggenæringen har det vært tydelig kommunisert at det er viktig å innføre nSg i sin helhet, og at de ulike komponentene er avhengig av hverandre for at ordningen skal fungere etter intensjonen. Det er nå oppstått en usikkerhet knyttet til gjennomføringen av en ny ordning, særlig knyttet til registreringsplikten og Modul 2 i godkjenningsordning.

Svar:

Jeg er enig at det er et alvorlig problem med useriøse foretak i byggenæringen og i arbeidslivet for øvrig. Regjeringen arbeider med tiltak på flere områder for å takle problemene med arbeidslivskriminalitet. Selv ba jeg i 2014 byggenæringen om å foreslå tiltak for å gjøre det enklere å være seriøs. Bakgrunnen for at jeg ba om dette var blant annet at vi fjerner kravet om godkjenning av foretak i byggesaker, som følge av en sak EFTAS overvåkingsorgan (ESA) har mot Norge. Denne endringen skal tre i kraft 1. januar 2016.

Jeg mottok rapporten «Enkelt å være seriøs» fra byggenæringen i august 2014. Rapporten inneholder en rekke gode og konstruktive forslag, og regjeringen arbeider med tiltakene byggenæringen tar opp. Flere av tiltakene fanges helt eller delvis opp i regjeringens strategi mot arbeidslivskriminalitet, som regjeringen la frem i januar 2015. Blant annet har Kommunal- og moderniseringsdepartementet nylig sendt på høring et forslag om forbedringer i den frivillige sentrale godkjenningsordningen. Forslaget har som formål å skjerpe kravene til sentralt godkjente foretak, og styrke sentral godkjenning som virkemiddel for kva-

litet i byggetiltak. Endringene skal bygge opp under byggenæringens egen innsats mot useriøse foretak. Dette tiltaket skal bidra til å kompensere for at virkemidler for sikring av kvalitet faller bort når lokal godkjenning oppheves, og jeg har derfor fremmet dette forslaget først.

Det er flere andre tiltak foreslått av byggenæringen som regjeringen arbeider videre med. Som del av strategien mot arbeidslivskriminalitet skal Kommunal- og moderniseringsdepartementet blant annet utrede mulige modeller for registre eller godkjenningsordninger som synliggjør om foretak følger regelverket. Dette tiltaket har sammenheng med forslaget om en modul 2 i byggenæringen i sin rapport. Jeg viser også til at Arbeids- og sosialdepartementet nylig har sendt på høring et forslag om å endre navnet

på ID-kortet til HMS-kort. Siktemålet er å motvirke misbruk av kortene. I tillegg har Arbeidstilsynet utviklet en nettbasert løsning som gjør det mulig for kontroll- og tilsynsmyndighetene å kontrollere kortenes gyldighet i sanntid.

Forslagene fra byggenæringen er spredt over et bredt spekter av regelverk og virkemidler, og faller inn under ansvarsområdet til flere departementer. Etter mitt syn er det effektivt og hensiktsmessig at tiltak for en seriøs byggenæring vurderes og implementeres trinnvis og individuelt etter hvert som de er ferdig utredet og modne for gjennomføring. Det vil etterstrebnes at de ulike tiltakene ses i sammenheng, og så langt mulig samordnes og støttes opp om hver-andre, både juridisk og administrativt.

SPØRSMÅL NR. 818

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim

Besvart 10. april 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Løsthaug

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å konsekvensutrede omorganiseringen av Bioforsk sine forskningsstasjoner i tråd med retningslinjene for lokalisering av statlige arbeidsplasser?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har satt i gang en rekke reformer og strukturendringer innen statlig forvaltning, og med det resultatet at statlige arbeidsplasser allerede er eller står i fare for å bli sentralisert. Akkurat nå foregår det en prosess med omstrukturering av Bioforsk sine forskningsstasjoner hvor Fureneset, Løken og Holt er foreslått nedlagt. 28. november 2014 ble nye retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og statlig tjenesteproduksjon fastsatt ved kongelig resolusjon. På KMD sine hjemmesider samme dag sa statsråd Jan Tore Sanner at «vi stiller nå tydeligere krav om at flere alternativer skal vurderes når statlige arbeidsplasser etableres eller ved større omorganisering som innebærer omlokalisering av virksomhet eller oppgaver». 12. mars i år uttalte statssekretær Jard-

ar Jensen på NRK Sogn og Fjordane i en diskusjon om statlige arbeidsplasser at «vi er veldig oppmerksomme på akkurat den problemstillingen der. Derfor har også regjeringen sagt at alle omorganiseringer/reformer i statlig sektor skal konsekvensutredes».

Svar:

Regjeringen har besluttet å fusjonere Bioforsk, Norsk institutt for skog og landskap og Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning 1. juli i år og etablere Norsk institutt for bioøkonomi (NIBIO). I den forbindelse har jeg nedsatt et interimsstyre. Som en del av mandatet skal dette styret:

«Foreslå regional struktur for det nye instituttet med utgangspunkt i faglige behov, samtidig som retningslinjer for lokalisering av statlige arbeidsplasser og tjenesteproduksjon forutsettes fulgt.»

Jeg vil se til at disse retningslinjene følges i alle tilfeller der det kan bli aktuelt å endre lokalisering av arbeidsplasser og tjenesteproduksjon i underliggende virksomheter til Landbruks- og matdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 819**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 10. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Mener statsråden at svekkelsen av akuttberedskapen i Nord-Norge oppfyller helseforetakslovens formål om likeverdige helsetjenester til alle når de trenger det og er denne svekkelsen forenlig med statsrådets varslede økede satsing på prehospitale tjenester?»

BEGRUNNELSE:

Nordlandssykehuset behandlet i styremøte 24. mars innsparingstiltak i ambulansetjenesten og vedtok ifølge media å sette ambulanser i ro ved fravær som krever overtidssinnleie. I saksfremlegget fremgår det at lignende tiltak ved Universitetssykehuset Nord Norge har ført til lengre responstid, særlig ved akutte hendelser.

I saksfremlegget til styret i Nordlandssykehuset 24. mars 2015 heter det:

«Som strakstiltak for å redusere kostnadsnivået i 2015 foreslås at ambulanser tas ut av beredskap i tilfeller hvor overtidssinnleie er eneste alternativ. For at beredskapssituasjonen skal kunne gjennomføres med lavest mulig risiko, skal risiko utjevnes ved at kun midlertidig kortvarig beredskapsreduksjon aksepteres»

Det fremgår av saksfremlegget at Nordlandssykehuset ser for seg konflikter mellom befolkningens krav på trygghet og den nye ambulansopolitikken. I saksfremlegget heter det:

«Personell ved AMK vil kunne føle det ubekvemt å vite at det finnes en ambulanse som ikke kan benyttes i akutte tilfeller og samtidig sitte i en situasjon hvor de må forsvare dette overfor pårørende/pasienter.»

Det har over lengre tid blitt ytret sterk bekymring i Nord Norge over at de prehospitale tjenestene og dermed akuttberedskapen blir svekket som følge av innsparingstiltak. Det lokale engasjementet er stort både i befolkningen og blant folkevalgte, som mener situasjonen er uakseptabel.

Svar:

Det er de regionale helseforetakene og kommunene som har ansvar for å sikre befolkningen hjelp i akuttmedisinske situasjoner. Denne regjeringen har styr-

ket sykehusenes økonomi i 2014 og 2015, blant annet for å sikre god tilgjengelighet til spesialisthelsetjenester.

Helse- og omsorgsdepartementet har innhentet redegjørelse fra Helse Nord RHF om ambulansetjenesten ved Nordlandssykehuset HF. Av redegjørelsen fremkommer det at ambulansetjenesten ved sykehuset har hatt en svak aktivitetsnedgang fra 2009 til 2014. I samme periode har tjenestens kostnader økt med 30 pst. Ambulansetjenesten har i flere år hatt betydelig økonomisk overforbruk. I all hovedsak er overforbruket knyttet til overtidssarbeid for å kunne dekke beredskapen. Nærmere 90 pst. av beredskapstidene benyttes ikke til aktive ambulanseoppdrag. Det har derfor vært naturlig å se på ressursforbruket på dette området når prehospital klinikk er blitt pålagt innsparinger på 6,4 mill. kroner for 2015. Klinikken er også pålagt å utarbeide en ny ambulanseplan som skal behandles i styret høsten 2015.

Ifølge redegjørelsen er vedtaket om å redusere beredskapen beregnet til å utgjøre 1-2 pst. av den løpende driften, og det vil være grønne turer (de som haster minst) som må vike i prioritet. Det er gjort en grundig risikovurdering av når beredskapsreduksjon kan gjennomføres. Blant annet kan kun midlertidig kortvarig beredskapsreduksjon aksepteres. Det er laget retningslinjer slik at beredskapsreduksjonen skal kunne gjennomføres med minimal risiko. Det er dermed klare begrensninger for når ambulanseberedskapen faktisk kan reduseres.

Av redegjørelsen fremkommer det at forsvarlighet veier tungt i avgjørelsen om å ta en ambulanse ut av beredskap. Hvis en ambulanse tas ut av beredskap, vil det alltid bli gjort vurderinger av den totale beredskapen i området. En evalueringsrapport vil bli lagt frem for styret i mai før det tas en beslutning om eventuelt å videreføre tiltaket.

Ambulansetjeneste betyr mye for befolkningens trygghet, og jeg forstår at dette skaper engasjement i befolkningen og blant folkevalgte. I akutte situasjoner skal selvsagt befolkningen i Nordland få hjelp raskt. Jeg legger til grunn at det er gjort en grundig risikovurdering som er tilpasset geografi og praksis og at ambulansetilbudet til befolkningen i Nordland er trygt.

SPØRSMÅL NR. 820**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 14. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Kan Regjeringen gi en fremstilling av utviklingen i abonnenter av skolefruktsordningen de siste årene, fylkesvis og fordeling barneskole/ungdomsskole slik at det kommer fram andelen elever som nytter seg av ordningen, og kan regjeringen gi en fremstilling av utviklingen i abonnementsordningen etter at gratistilbudet forsvant?»

BEGRUNNELSE:

Det er et mål å øke barn og unges inntak av frukt og grønnsaker, og skolefruktordningen er et viktig bidrag. Det er forskjellig politiske standpunkt med hensyn til gratistilbudet, men tverrpolitisk ønske om å tilby en subsidiert abonnementsordning som flest mulig kan delta i.

Svar:

Jeg er glad for at representanten Toppe understreker at det er et tverrpolitisk ønske om å tilby en subsidiert abonnementsordning som flest mulig kan delta i. Jeg har signalisert i den nye Folkehelsemeldingen, Meld. St.19 (2014-2015) «Mestring og muligheter», at det er behov for å se skolefruktordningen og ressursene som brukes til den i en større sammenheng, dette for å støtte opp om skolenes arbeid med skole-måltidet. Jeg viser i meldingen til at det er behov for å utrede muligheter for samarbeid mellom det offentlige, frivillige og næringsliv i ulike former for måltidspartnerskap.

Skolefrukt

Skolefrukt ble gradvis innført fra 1996 som en foreldrebetalt ordning der foreldrene betalte for at barna skulle få en frukt/grønnsak i løpet av skoledagen. Dette blir subsidiert over Helse- og omsorgsdepartementets budsjett. Fra høsten 2007 ble det innført en gratisordning, der skoleeiere gjennom opplæringsloven fikk plikt til å tilby alle elever på skoler med ungdomstrinn (skoler med trinn 1-10, og skoler med trinn 8 – 10) en gratis frukt/grønnsak hver dag. Kommunene og private skoler fikk ved oppstart øremerkede midler til dette formålet. Midlene ble senere lagt inn i rammebudsjettet til kommunene. Fra høsten 2014 ble det ikke lenger lovpålagt å tilby gratis frukt. Samtidig ble tilbud om subsidiert, foreldrebetalt skolefrukt til alle elever i grunnskolen gjeninnført. Midlene til ordningen er på Helse- og omsorgsdepartementets budsjett.

Abonnementsordningen

Deltakelsen i abonnementsordningen Skolefrukt har endret seg over tid og varierer mye fra fylke til fylke og type skole. Deltakelse regnes her som andel elever som abonnerer på skolefrukt. De tallene som her presenteres er basert på datasystemet utviklet av Opplysningskontoret for frukt og grønnsaker (OFG) på oppdrag for Helsedirektoratet.

Abonnementsordningen virker slik at skolen først må melde seg på skolefruktordningen, for så å etablere et system for å motta, lagre og distribuere frukt til hver enkelt elev. Når dette er på plass, kan foreldrene melde inn sine barn via et internettbasert system (skolefruktsys.no).

Det tok lang tid å gjøre skolefruktordningen landsdekkende. Prøveprosjekter startet opp i 1996, og ordningen var landsdekkende først i 2004. Høsten 2006 var total elevdeltakelse på 13 %. Dette gjaldt hele grunnskolen. Høsten 2013 hadde abonnementsordningen en oppslutning på 17 % av elevene i skoler med trinn 1.-7.

Status abonnementsordning

Abonnementsordningen Skolefrukt ble fra høsten 2014 utvidet til å omfatte skoler med ungdomstrinn, etter at gratisordningen for skoler med ungdomstrinn ble avsluttet. Det er arbeidet systematisk for å få flere abonnenter. Vi ser imidlertid at det tar tid før skoler og elever melder seg til denne ordningen. Per dags dato er oppslutningen om abonnementsordningen 11 % av alle elever i grunnskolen; rene barneskoler (1.-7. trinn) 14 %, rene ungdomsskoler (8.-10. trinn) 4 %, og kombinerte skoler (1.-10. trinn) 9 %.

Det er 37 % av alle skolene som nå deltar i ordningen; av rene barneskoler (1.-7. trinn) deltar 48 %, av rene ungdomsskoler (8.-10. trinn) deltar 15 %, og andelen kombinerte skoler (1.-10. trinn) 27 %.

Fylkesvise forskjeller våren 2015

- Data for elevdeltakelsen totalt sett, uavhengig av skoletype, viser at Østfold, Troms og Nord-Trøndelag har lavest deltakelse på ca. 5 %, mens Buskerud og Finnmark har høyest andel med 16-17 % deltakelse.
- På rene barneskoler (1.-7. trinn) varierer deltakelsen fra 5 % til 25 %, Østfold og Vest-Agder har lavest deltakelse og Nordland, Buskerud og Finnmark høyest.
- Lavest deltakelse er det på rene ungdomsskoler (8.-10. trinn) hvor mange fylker ligger nede på 1-

3 % deltakelse (Akershus, Buskerud, Hordaland, Møre og Romsdal, Oppland, Sør-Trøndelag Telemark, Vest-Agder og Østfold). Finnmark, Aust-Agder og Vest-Agder skiller seg ut med høy deltakelse (13-17 %).

Gratis skolefrukt

Gratisordningen omfattet om lag 45 % av elevmassen i grunnskolen. Det var ca. 95 % av skolene som var lovpålagt å tilby frukt, som deltok i ordningen. De fleste av disse skolene brukte OFG sitt system for distribusjon. En del skoler administrerte imidlertid sin ordning utenfor dette systemet, omfanget av dette foreligger det ikke data for. Ifølge tilgjengelig statistikk fra OFG var det 37 % av total elevmasse i grunnskolen som fikk frukt i 2013, både foreldrebetalt og gratisordning er inkludert i dette tallet. Om lag 60 % av elevene på skoler med ungdomstrinn fikk frukt gjennom gratisordningen registrert i OFGs system. Tallet 37 % er imidlertid for lavt pga. nevnte forhold mht. statistikk.

Før gratisordningen trådte i kraft, deltok ca. 13 % av total elevmasse i grunnskolen i abonnementsordningen. I perioden med tilbud om gratis frukt fikk i overkant av 37 % av total elevmasse i grunnskolen

tilbud om skolefrukt, dette gjelder summen av gratis frukt og abonnement. Dette viser kun til det som er registrert i OFGs skolefruktsystem og som nevnt over er den reelle %-andelen nok noe høyere. Etter 2014 er deltakelsen i abonnementsordningen på ca. 11 % av total elevmasse i grunnskolen.

Jeg vil understreke at jeg er opptatt av skolemåltidet og at elevenespiser frukt og grønt. Skolemåltidet har en viktig sosial funksjon og er av betydning for både helse, trivsel og læring. Helsedirektoratet gir anbefalinger for skolemåltidet som bygger på at elevene har med matpakke og at det tilbys melk og frukt eller grønt og minst 20 minutters spisetid. Anbefalingene er forankret i Forskrift for miljørettet helsevern i barnehager og skoler. Flere skoler og kommuner har satt i gang ulike måltidsordninger med ulike former for finansiering. Nasjonalt senter for mat, helse og fysisk aktivitet skal samle og formidle gode eksempler.

Jeg ønsker å revitalisere arbeidet med skolemåltidet. I dette arbeidet vil jeg se på hvordan skolefruktordningen best kan videreutvikles, samtidig som midlene til ordningen skal ses i sammenheng med andre ressurser på matområdet som brukes inn mot skolen, for å få best mulig effekt av midler og tiltak.

SPØRSMÅL NR. 821

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 13. april 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug

Spørsmål:

«Er det ny praksis at en kommune skal sannsynliggjøre at andre ønsker bo på eiendommen når det søkes om varig fritak fra boplikten på en eiendom, og eventuelt hvordan skal en kommune gå fram for å kunne dokumentere dette?»

BEGRUNNELSE:

Landbruksdirektoratet har i vedtak datert 12.03.2015 fattet vedtak i konsesjonssak om boplikt på gården Bakken på Vestøl i Gjerstad kommune. Eiendommen utgjør ca. 3800 dekar der søker fikk konsesjon i 2005. Han har i søknad bekreftet at han vil bosette seg på eiendommen. Grunnet odelsløsningssak og behov for oppussing av huset, ble det gitt flere utsettelse for tilflytting. Til slutt ble det søkt om fritak fra boplikten, altså lemping på vilkåret om boplikt. Kommunen har stadfestet kravet om boplikt på grunnlag av eiendom-

mens størrelse, beliggenhet samt negativ utvikling i befolkningsvekst i den del av kommunen. På grunnlag av manglende tilflytting, ble konsesjonen trukket tilbake og fylkesmannen begjærte tvangssalg.

Både fylkesmannen og Landbruksdirektoratet har bekreftet at det rettslige grunnlaget for vilkår om boplikt er til stede.

Landbruksdirektoratet har omgjort kommunens vedtak om tilbaketrekking av konsesjon samt fylkesmannens vedtak om tvangssalg. Kommunen har fått saken tilbake for ny behandling fordi det påpekes at saken ikke var tilstrekkelig opplyst ved kommunens og Fylkesmannens behandling av søknaden om frafall av vilkåret.

Kjernen i direktoratets påstand er følgende (sitat):

Kommunen har i sitt vedtak uttalt at det ikke er usannsynlig at andre vil erverve eiendommen for bo-

setting og drift. Sett på bakgrunn av bebyggelsens beskaffenhet, synes kommunens antagelse å være noe løst fundert. Ut fra de foreliggende opplysninger kan vi heller ikke se at det i tilstrekkelig grad er sannsynliggjort at det foreligger slik interesse fra andre.

Det må påpekes at kommunen hele tiden har ment at husforholdene er fint mulig å gjøre noe med ved oppussing og eventuelt tilbygg eller et eget bygg. Alle vedtak som er gjort i denne saken er det tverrpolitisk enighet om. Alle vedtak har vært enstemmige (Ap, Sp, Krf, H og Frp).

Direktoratet har uttalt i sin saksbehandling:

Det følger imidlertid av praksis, jf. Landbruks- og matdepartementets rundskriv M-2/2009 pkt. 8.4.2, at ønsket om å opprettholde eller styrke bosettingen bare kan ivaretas dersom det er grunn til å anta at andre som ikke allerede bor i området, vil erverve eiendommen med sikte på selv å bo der.

Gjerstad kommune har dokumentert ut fra regelverket hvorfor det bør være bosetting på denne eiendommen. Når det rettslige grunnlaget også er bekreftet, virker det merkelig å sende saken tilbake for ny behandling på grunnlaget nevnt over.

Direktoratet viser til «praksis», men henviser kun til et rundskriv uten noe mer utdypning på hvor langt de mener kommunen skal gå i dette spørsmålet.

Svar:

Landbruksdirektoratets vedtak i saken som representanten viser til i sin begrunnelse for spørsmålet innfører ingen ny praksis ved vurdering av bopliktsspørsmålet. Vedtaket bygger på en uttalelse fra Sivilombudsmannen i 2006, sak 2006/1019 der han uttaler følgende om bosettingshensynet: «Det kan således ikke være adgang til rent rutinemessige avslag begrunnet i et alminnelig ønske om å styrke bosettingen på stedet dersom øvrige hensyn i saken taler mot at fritak gis. Landbruksmyndighetene må i slike tilfeller kunne sannsynliggjøre at andre vil bo-sette seg på den aktuelle eiendommen.» Denne uttalelsen ligger til grunn for departementets rundskriv M-2/2009 og danner grunnlag for dagens praksis.

Hva som kreves av kommunen, og hvordan en kommune skal gå fram, vil variere fra sak til sak da vurderingen skal være individuell og konkret. I den saken stortingsrepresentant Pollestad viser til, har Landbruksdirektoratet kommet til at kommunen ikke i tilstrekkelig grad har sannsynliggjort at det foreligger interesse fra andre i å kjøpe eiendommen for bosetting og drift. Kommunen er derfor bedt om å behandle saken på nytt.

SPØRSMÅL NR. 822

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 13. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Det er nå lagt frem et finansieringsopplegg for Rogfast som vil gi 300 kroner i bompenger for privatbil og 900 kroner for tunge kjøretøy. Statsråden har i Stortinget lovet en lånerente på ned mot null prosent i bompengeprosjekter.

Med ellers like forutsetninger hva blir takstene i Rogfast med en rente for prosjektet på henholdsvis 0 og 0,5 prosent?»

Svar:

Statens vegvesen har nylig oversendt et forslag til finansieringsopplegg for prosjektet E39 Rogfast til berørte kommuner. Deretter skal saken legges fram for Rogaland fylkeskommune. Etter den lokalpolitiske behandlingen skal det gjennomføres ekstern kvalitets-

sikring av prosjektet (KS2). Følgelig er det fortsatt knyttet usikkerhet til forutsetningene som skal legges til grunn for beregning av takstnivå mm. Jeg viser i den forbindelse til at fem reguleringsplaner som gjelder prosjektet, ennå ikke er vedtatt. I perioden hvor representanten Pollestad var statssekretær i Samferdselsdepartementet, var det generelt en forutsetning at takst i bompengeprosjekter skulle beregnes med en antatt rente på 6,5 pst. Dagens regjering har varslet en bompengereform, som vil legge grunnlaget for reduserte drifts- og finansieringskostnader for bomselskapene. Dermed kan man også legge til grunn en lavere rente ved beregning av takster. Lavere takster vil ha en positiv dynamikk i den forstand at avvisningseffekten blir lavere. Dermed vil flere bilister bruke veien og være med og dele på regningen. Med utgangspunkt i foreliggende kostnadsoverslag på 14,2 mrd. 2015-kr

og de forutsetninger som ellers er lagt til grunn i forslaget til finansieringsopplegg, har Statens vegvesen beregnet takstene med lånerente på henholdsvis 0 og 0,5 pst. Dette gir følgende takster sammenlignet med takstene i saksframlegget, der det er lagt til grunn en beregningsteknisk rente på 5,5 pst., som altså er lavere enn de 6,5 pst som har vært vanlig:

Lånerente	Takstnivå	
	Lette kjøretøy	Tunge kjøretøy
5,5 pst.	300 kr	900 kr
0,5 pst.	160 kr	480 kr
0 pst.	150 kr	450 kr

Jeg må igjen påpeke at mange faktorer påvirker kostnadene i prosjektet, og det er derfor for tidlig å konkludere med hvilken takst prosjektet får. Like fullt viser regnestykkene at det kan være vesentlige besparelser for bilistene ved å legge om politikken i regjeringens retning.

SPØRSMÅL NR. 823

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Rigmor Aasrud

Besvart 13. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Hva er bakgrunnen for at regjeringen ikke lenger gir kompensasjon for miljøavgifter til slike formål og hva vil statsråden gjøre for å sikre driften av Skibladner?»

BEGRUNNELSE:

Fram til 2014 har verneverdige fartøy, museumsjernbaner, tekniske anlegg og kulturminner i museumssektoren vært omfattet av et fritak fra avgiftsplikt for forskjellige miljøavgifter. 1.1. 2014 ble ordningen endret ved at det ble innført en refusjonsordning administrert av Riksantikvaren.

Fra 1.1. 2015 er denne ordningen bortfalt og dette medfører at driften av bl.a. Skibladner blir svært krevende. En svak økning i Skibladners driftstilskudd over kulturbudsjettet ble presentert som en styrking av driften og til vedlikehold, ikke som en kompensasjon for bortfall av andre tilskudd.

Svar:

Stortingsrepresentant Rigmor Aaserud viser til at:

«Fram til 2014 har verneverdige fartøy, museumsjernbaner, tekniske anlegg og kulturminner i museumssektoren vært omfattet av et fritak fra avgiftsplikt for forskjellige miljøavgifter. 1. januar 2014 ble ordningen endret ved at det ble innført en refusjonsordning administrert av Riksantikvaren. Fra 1. januar

2015 er denne ordningen bortfalt og dette medfører at driften av bl.a. Skibladner blir svært krevende. En svak økning i Skibladners driftstilskudd over kulturbudsjettet ble presentert som en styrking av driften og til vedlikehold, ikke som en kompensasjon for bortfall av andre tilskudd.»

Verneverdige fartøy, museumsjernbaner og tekniske anlegg med stor kulturhistorisk verdi var tidligere fritatt for forbrukeravgift på avgiftspliktige produkter (CO₂-avgift på olje og kull og koks med mer). Ordningen opphørte med virkning fra 2014.

Bakgrunnen for at Regjeringen ikke lenger gir kompensasjon for å dekke ulike avgifter knyttet til miljøskadelige produkter for verneverdige fartøy, museumsjernbaner og tekniske anlegg er at vi er opp-tatt av å forenkle regelverket. Vi ønsker heller ikke å ha bestemmelser som åpner opp for å gjøre unntak fra prinsippet om at den som forurenser et miljøgode skal betale for det. Samtidig som kompensasjonen bortfalt økte bevilgningen til fartøy med 5 mill. kroner i 2014. Bevilgningen skulle komme de fartøyene som har mistet avgiftskompensasjon til gode. Riksantikvaren gir tilskudd til mange ulike tiltak på det enkelte fartøy og tar hensyn til merkostnadene mange fartøy får som følge av at det ikke lenger gis refusjon for disse avgiftene. I praksis medfører dette at det er særlig passasjerskipene som tilgodeses, da disse har størst kostnader med de avgiftsbelagte produk-

tene og fordi opprettholdelse av driften er svært sentral for disse fartøyenes vedlike-holdsøkonomi. Selv om tilskuddsutmålingen er lavere ift. tidligere refusjon for miljøavgifter, så er tilskudd til de øvrige tiltakene høyere, slik at det total tilskuddsbeløpet Skibladner har mottatt fra Riksantikvaren har økt de to

siste årene ift. hva fartøyet har mottatt i tilskudd i 2011, 2012 og i 2013. Skibladner fikk til sammen kr 2 550 000 i tilskudd i 2014, hvorav kr. 282.000 var begrunnet i bortfall av kompensasjon for miljøavgifter. I 2015 har Skibladner mottatt kr.1.690 000 i tilskudd.

SPØRSMÅL NR. 824

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Ingunn Gjerstad

Besvart 13. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Hva vil klima- og miljøministeren gjøre for å sikre at naturområdet Arendal Bymark Øst blir sikret for friluftslivet, og vil ministeren ta seg tid til å møte den lokale aksjonsgruppa som frykter at trafikkstøy vil ødelegge gode naturopplevelser og rekreasjon i gang- og sykkelavstand til eget bomiljø?»

BEGRUNNELSE:

Arendal Bymark øst er en viktig lokal bymark. Slike bymarker nær der folk bor er viktig for trivsel og folkehelse. Nå frykter lokalbefolkning at området kan ødelegges på grunn den planlagte E18-traseen med tilførselsvei fra Krøgenes og fra Longum. De har derfor organisert seg i Interessegruppen Bevar Arendal Bymark øst.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det er positivt og viktig med engasjement for å bevare viktige natur- og friluftsområder i nærmiljøene våre. Jeg viser til at reguleringsplanen for E18 enstemmig ble vedtatt av Arendal kommunestyre 22. mai 2014. Fylkesmannen i Aust-Agder varslet tidlig i prosessen innsigelse til reguleringsplanen. Jeg får opplyst at innsigelsen ble trukket etter at Fylkesmannen i fellesskap med Statens vegvesen kom frem til endringer i planen, som gir en bedre ivaretagelse av de berørte miljøverdier. Det ble bl.a. innarbeidet kompenserende tiltak for friluftslivet. Jeg legger til grunn at de miljøfaglige sidene av saken er godt utredet og at kravet om medvirkning er ivaretatt på vanlig måte i planprosessen. Reguleringsplanen er altså vedtatt av kommunen og ved senere klagebehandling stadfestet av Fylkesmannen. Saken er derfor ferdig behandlet.

SPØRSMÅL NR. 825

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson

Besvart 13. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«I regjeringens forslag til endringer i motorferdselloven (Prop 35 2014-2015) foreslår regjeringen betydelig økt adgang til snøscooterkjøring i norsk natur.

Forslaget kan få store negative konsekvenser for friluftsliv og dyreliv.

Hvor stor samlet trafikkøkning og økning i antall snøscooterløyper anslår statsråden at Norge vil oppleve hvis Stortinget støtter regjeringens foreslåtte lovendringer?»

BEGRUNNELSE:

Det overnevnte spørsmålet er ikke besvart i lovforslaget fra regjeringen til tross for at omfanget av ny trafikk og nye løyper som følge av lovendringen er svært avgjørende indikatorer for hvor omfattende miljøkonsekvenser lovendringen vil få. Disse spørsmålene bør besvares før Stortinget tar stilling til de foreslåtte lovendringene.

Svar:

Som det fremgår av proposisjonen innebærer lovforslaget en utvidelse av adgangen til å bruke snøscooter i utmark, og det er sannsynlig at motorferdselen i utmark vil øke som følge av dette (proposisjonen side 15). Forslaget innebærer ikke i seg selv at det etableres snøscooterløyper for fornøyleskjøring – forslaget innebærer at kommunene får adgang til å etablere slike løyper dersom de ønsker det. Forsøksordningen som regjeringen startet opp vinteren 2013-2014, men som ble avvirket før kommunene rakk å vedta løyper, viste at ca. 100 av landets kommuner var interessert i å ha mulighet til å etablere slike løyper. Dette kan gi en pekepinn om hvor stor interessen er for å etablere snøscooterløyper i kommunene. Det er likevel usikkert om kommuner som i utgangspunktet er interes-

sert, faktisk kommer til å etablere løyper og i hvilket omfang de i så fall vil gjøre det. Mange forhold vil virke inn på kommunens beslutning, for eksempel holdninger hos lokalbefolkning, lokalt reiseliv, reindriftsinteresser og ulike interesseorganisasjoner. Landets kommuner er videre svært ulike, bl.a. i størrelse og topografi. Dette betyr mye for den praktiske muligheten for å anlegge løyper. Ulikheten gjør også at de sentralt fastsatte rammene for adgangen til å etablere løyper – for eksempel kravet om at løyper ikke kan legges i verneområder og at løypene ikke skal være til vesentlig skade eller ulempe for reindrift – vil spille ulikt inn for de enkelte kommunene og deres mulighet for å etablere løyper og for omfanget av løypene. Jeg kan derfor vanskelig anslå samlet trafikkøkning og omfanget av nye scooterløyper slik representanten spør om. Til tross for en sannsynlig økning viser jeg til at regjeringen har satt strenge rammer for adgangen til å etablere løypene nettopp for å sikre at hensynet til naturmangfold og friluftsliv ivaretas. Rammene er satt for at nye løyper skal kunne etableres og brukes uten betydelige negative konsekvenser for naturmangfold og friluftsliv. Jeg vil selvfølgelig følge nøye med på utviklingen fremover.

SPØRSMÅL NR. 826

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 13. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Kan statsråden gje ei oversikt over andelen registrerte sysselsette i alderen 20-66 år fordelt på henholdsvis deltid og heiltid i perioden 2000-2014 for alle med minst 7 års registrert butid i riket fordelt på landbakgrunn?»

GRUNNGJEVING:

Det blir bede om at statsråden i svaret oppgjev andelen registrerte sysselsette i prosent av registrerte bu sette personar med same landbakgrunn.

Svar:

Offisiell statistikk svarar ikkje fullt ut på spørsmålet. Vi har difor vore i kontakt med Statistisk sentralbyrå (SSB). Dei seier dei kan levere følgjande innan veke 16: Sysselsetting blant innvandrara 20-66 år med butid i Noreg på sju år og meir, fordelt på kort deltid, lang deltid og heiltid, etter ein åtte-delt landbakgrunn, for perioden 2001-2013 (annankvart år). SSB vil rapportere prosentdel som jobbar heiltid og deltid, og sysselsetjinga blant nordmenn vil bli nytta som samanlikning. Eg vil vidaresende svaret frå SSB så snart det ligg føre.

Vedlegg til svar:**Tabell 7. Sysselsatte 20-66 år etter innvandrerbakgrunn, verdensregion, arbeidstid og kjønn. Absolutte tall og i prosent. 4. kv. 2013**

	<i>I alt</i>	<i>Uten innvandrerbakgrunn</i>	<i>Innvandrere med botid 7 år og mer</i>	<i>Av dette:</i>							
				<i>Norden</i>	<i>Vest-Europa ellers</i>	<i>EU land i Øst-Europa</i>	<i>Øst-Europa ellers</i>	<i>Nord-Amerika og Oseania</i>	<i>Asia</i>	<i>Afrika</i>	<i>Sør- og Mellom-Amerika</i>
<i>I alt</i>	2 261 767	2 085 131	176 636	26481	19964	18855	21379	3788	61971	16629	7569
<i>4-19 timer</i>	323237	297166	26071	2760	2119	2018	3508	468	10483	3418	1297
<i>20-29 timer</i>	204984	186609	18375	2307	1604	1675	2253	335	6901	2345	955
<i>30 timer og mer</i>	1733546	1601356	132190	21414	16241	15162	15618	2985	44587	10866	5317
<i>I alt</i>	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0	100,0
<i>4-19 timer</i>	14,3	14,3	14,8	10,4	10,6	10,7	16,4	12,4	16,9	20,6	17,1
<i>20-29 timer</i>	9,1	8,9	10,4	8,7	8,0	8,9	10,5	8,8	11,1	14,1	12,6
<i>30 timer og mer</i>	76,6	76,8	74,8	80,9	81,4	80,4	73,1	78,8	71,9	65,3	70,2

Tilleggssvar 28. april 2015:

I mitt førre svar i brev av 13. april opplyste eg at Arbeids- og sosialdepartementet har bestilt statistikk frå SSB, og at dette materialet ville bli ettersendt. SSB har no levert statistikk om sysselsetjing etter butid i Noreg fordelt på deltid og heiltid og innvandringsbakgrunn. Statistikken følgjer vedlagt. Merk at SSB nyttar standard aldersgruppe 15-74 år. Tala frå SSB viser mellom anna følgjande:

Heiltid og deltid blant sysselsette innvandrarar med minst sju års butid

Sysselsette innvandrarar med butid på sju år og meir jobbar noko meir deltid og noko mindre heiltid enn sysselsette utan innvandrarbakgrunn, men skilnadene er svært små, sjå tabell 1.

Grupper innvandra frå vestlege land jobbar noko meir heiltid enn nordmenn.

Delen som jobbar heiltid har auka etter 2005. Det gjeld både for innvandrarar med butid ut over sju år og for nordmenn, sjå tabell 2.

Vedlegg til svar:**Tabell 1: Sysselsetjing etter arbeidstid blant nordmenn og innvandrarakar med butid på sju år og meir.**

Prosentfordeling, 2013. Kjelde: SSB

	Nordmenn	Innvandrarakar
Kort deltid (4-19 t)	14,3	14,8
Lang deltid (20-29 t)	8,9	10,4
Heiltid (30- t)	76,8	74,8

Tabell 2: Delen av sysselsette som jobbar heiltid blant nordmenn og innvandrarakar med butid på sju år og meir

Prosentfordeling, 2001 - 2013. Kjelde: SSB

	Innvandrarakar	Nordmenn
2001	73,0	74,8
2003	72,6	74,5
2005	72,3	74,2
2007	72,3	74,7
2009	73,6	76,2
2011	74,0	76,4
2013	74,8	76,8

SPØRSMÅL NR. 827

Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 13. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«Det er viktig at det er utdannede lærere i skoler og barnehager, folk med riktig kompetanse i barnevernet, i omsorgen og administrasjonen i kommunene.

Kan det derfor bes om en oversikt på kommunenivå over faktisk status når det gjelder å ha ansatte med riktig kompetanse i ulike fagstillinger innen barnevern, barnehage, skoler, omsorg, tekniske tjenester og økonomi o.l.?»

Svar:

Det finnes en del nøkkeltall i KOSTRA om enkelte utdanningsgrupper innenfor noen tjenesteområder.

Nedenfor er en oppstilling over grupper tjenesteområder hvor det finnes data om ansattes kompetanse. Tallene er for landet, i prosent og for årene 2013 og 2014.

Barnehage:	2013	2014
Andel ansatte med barnehagelærerutdanning	33,7	34,6
Andel ansatte med annen pedagogisk utdanning	3,9	4,7
Andel styrere og pedagogiske ledere med godkjent barnehagelærerutd.	87,3	90,0
Andel styrere med annen pedagogisk utdanning	6,4	6,1
Andel pedagogiske ledere med annen pedagogisk utdanning	5,2	4,5

Grunnskole:	2013	2014
Andel lærere med universitets-/høgskoleutdanning og pedagogisk utd.	86,5	*
Barnevern:	2013	2014
Andel stillinger med fagutdanning av alle fag- og tiltaksstillinger	98	99
Pleie og omsorg:	2013	2014
Andel årsverk i brukerretnede tjenester m/ fagutdanning	74	75

Det finnes tall for den enkelte kommune på www.ssb.no/kostra.

SPØRSMÅL NR. 828**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 13. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson****Spørsmål:**

«Nasjonale retningslinjer for utredning, behandling og oppfølging av personer med psykoselidelser sier at tiltak knyttet til arbeid bør være sentralt. Det er positivt. Problemer med utgiftsdekning bl.a. til transport oppstår for de som ikke kan være i 50 % aktivitet som er kravet for å få AAP og for de som har uføretrygd og vil i arbeid. Da blir utgifter til bl.a. transport et problem.

Vil statsråden endre regelverket slik at det gis slik utgiftsdekning for at tiltak knyttet til arbeid blir mulig for flere?»

Svar:

Regjeringen mener at et trygt og fleksibelt arbeidsmarked er avgjørende for å hindre utenforskap. Psykiske helseutfordringer har blitt en viktig årsak til sykefravær og frafall fra arbeidslivet. Regjeringen vil derfor iverksette tiltak for å gjøre det enklere å være delvis i arbeid i perioder med psykisk sykdom, og på den måten unngå varig uførhet. Ettersom spørsmålet har blitt stilt til arbeids- og sosialministeren, legger jeg til grunn at spørsmålet omhandler utgiftsdekning til blant annet reise i forbindelse med deltakelse på et arbeidsrettet tiltak tildelt av Arbeids- og velferdsetaten. Jeg ønsker først å presisere at det ikke er nødvendig å motta en livsoppholdsyttelse fra folketrygden for å bli tildelt et arbeidsrettet tiltak og få utgiftsdekning i form av tilleggsstønader i forbindelse med deltakelse på tiltak.

Kravet for å få denne utgiftsdekningen er at medlemmet har nedsatt arbeidsevne på grunn av sykdom, skade eller lyte. Det er ikke et krav om at arbeidsevnen er nedsatt med minst 50 prosent. Motta-

ker av arbeidsavklaringspenger og uføretrygd kan bli tildelt et arbeidsrettet tiltak om det blir ansett som nødvendig og hensiktsmessig for å hjelpe personen i eller tilbake til arbeidslivet. Før tildeling av tiltaket foretas det en individuell vurdering der valg, utforming og varighet av tiltak skjer i samarbeid med deltakeren. Etter at medlemmet har fått tildelt et tiltak, kan det gis tilleggsstønad til dekning av utgifter til daglige reiser i forbindelse med utredning eller gjennomføring av et arbeidsrettet tiltak. Dette forutsetter at medlemmet ikke har ordinær lønn gjennom tiltaksdeltakelse og ikke mottar sykepenger etter folketrygdloven kapittel 8. Det kan i tillegg gis dekning av utgifter til hjemreise under gjennomføringen av et arbeidsrettet tiltak. Medlemmer som på grunn av sykdom eller skade midlertidig ikke kan reise på vanlig måte til og fra arbeids- eller undervisningsstedet, kan i stedet for arbeidsavklaringspenger etter folketrygdloven § 11-13 gis tilleggsstønad til dekning av nødvendige transportutgifter til daglige reiser. Hva slags sykdomsdiagnose personen har, er ikke i seg selv avgjørende for hvorvidt vedkommende får et tiltak, så lenge dette tiltaket anses nødvendig og hensiktsmessig for vedkommende. Personer med psykoselidelser vil, på samme måte som andre personer med andre type diagnoser, kunne få dekket utgifter til blant annet transport under deltakelse på et arbeidsrettet tiltak. Som det fremgår av gjeldende regelverk dekkes allerede tilleggsutgifter til transport i forbindelse med deltakelse på arbeidsrettede tiltak for personer med nedsatt arbeidsevne. Jeg er derfor usikker på i hvilke tilfeller stortingsrepresentanten viser til i sitt spørsmål når hun ønsker at flere skal få dekket slike tilleggsutgifter.

SPØRSMÅL NR. 829**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Lene Vågslid****Besvart 10. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hva mener statsråden om sammenslåingsforslaget fra Domstolsadministrasjonen, om blant annet å slå sammen tingretten på Notodden med Tingretten i Skien, og vil statsråden legge frem sak for Stortinget før eventuelle endringer blir gjennomført?»

BEGRUNNELSE:

Det foreligger et ønske fra Domstolsadministrasjonen om å samlokalisere flere tingretter, blant annet å slå sammen Tingretten på Notodden med Tingretten i Skien. Jeg registrerer at dette har medført bekymring og usikkerhet rundt Tingrettens framtid på Not-odden.

Svar:

Domstoladministrasjonen har tatt til orde for endringer i domstolstrukturen for å møte samfunnets

krav til kvalitet, effektivitet og robusthet for landets domstoler.

Jeg er enig i at det er viktig å sikre befolkningen et best mulig domstoltilbud. Domstoladministrasjonen har sondert hvilke tingretter som var positive til sammenslåing med nærliggende tingretter, og de innhentet i den forbindelse domstolledernes syn på dette. På bakgrunn av tilbakemeldingene har Domstoladministrasjonen blant annet sett nærmere på mulig sammenslåing av Notodden og Skien tingrett. For å ha en inkluderende prosess etter innhenting av domstolledernes synspunkter, arrangerte Domstoladministrasjonen høsten 2014 informasjonsmøter hvor domstolene, lokal- og regionalpolitiske aktører og profesjonelle brukere tilknyttet de berørte domstolene var invitert.

Saken er nå til behandling i departementet. Deresom det blir aktuelt å gå videre med sammenslåinger vil dette bli lagt frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 830**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete****Besvart 14. april 2015 av ministeren ved Statsministerens kontor for samordning av EØS-saker og forholdet til EU Vidar Helgesen****Spørsmål:**

«Kan statsråden leggje fram oversikt over kva som har vore Noregs gjennomsnittlege gjennomføringsunderskot for EU-direktiv, kva som har vore gjennomsnittleg handsamingstid for EU-direktiv for kvart år sidan 1994 og kva EU-direktiv som er implementert etter EU sin tidsfrist dei siste 20 åra?»

GRUNNGJEVING:

Nasjonen skriv fredag 27. april at Noreg tidligare har blitt kritisert av ESA fordi landet har, etter ESA si meining, brukt for lang tid på å gjere EU-direktiv til norsk lov. I fjor sommar ga ESA ut ein halvårleg resultatrapport som synte at av alle dei 31 EØS-landa var det berre Island som brukte lenger tid til nasjonal vurdering av EU-direktiv enn Noreg. Nationen skriv

at regjeringa no har å syte for ei raskare innføring av EØS-reglar.

Nasjonen skriv at medan det såkalla gjennomføringsunderskotet til Noreg i mai i fjor var på 1,9 prosent låg snittet for dei 28 EU-landa på 0,7 prosent. Kvar Noreg plasserer seg på lista no, er ikkje klart enno, men ESA-president Oda Helen Sletnes seier at Noreg har blitt raskare til å innføre EU-direktiv.

Svar:

Spørsmålet frå stortingsrepresentant Navarsete har stort eit omfang, og eit fullgodt svar ville krevja eit grundig gjennomsyn av styresmaktene sin innsats dei siste 20 åra. Fleire enn 10 000 rettsaktar har blitt gjennomførde i norsk rett sidan EØS-avtalen kom i stand.

Det finst ikkje noko oversyn over den gjen-nomsnittlege handsamingstida for EU-direktiv sidan 1994. Me ville då måtta gjera ei omfattande gransking av praksis i kvart departement.

EFTAs overvaksingsorgan (ESA) gjev to gonger kvart år ut ei resultatavle som syner kor raske EFTA-landa er med å gjennomføra direktiv i nasjonal rett (målt som eit gjennomføringsunderskot), samt eit oversyn over gjennomføringa av forordningar. Kommisjonen gjev eit tilsvarande oversyn over gjennomføringa av direktiv i EU-landa. Kom-misjonen og ESA sine oversyn blir publiserte samstundes. Resultattavla fortel kor mange prosent av dei gjeldande direktiva kvar medlemsstat ikkje har gjennomført i tide. EU si målsetting er at ikkje noko land skal ha eit gjennomføringsunderskot større enn 1 % (før 2009 1,5 %). Dette heng saman med ynskjet om størst mogleg regelverkslikskap.

Ei liste som Navarsete spør om over EU-direktiv som er gjennomførde i Noreg seinare enn tidsfristen dei siste 20 åra, ville innehalde mange hundre direktiv. Ein ting er dei seinkingane som ligg føre dei to gongene i året når ESA gjer målingane sine. Ei annan ting er dei seinkingane som kjem til utanfor måletidspunkta og som ikkje utan vidare vert fanga opp av ESA sine målingar. Inga tidligare regjering har utarbeidd ein slik samla statistikk. Det er heller ikkje gjort no.

Føremålet med EØS-avtala er å sikre føreseielege vilkår, regelverkslikskap og mest mogleg like konkurransevilkår i heile EØS-området. Dette har mykje å seia for norsk næringsliv og norske føretak. Derfor gjev regjeringa arbeidet med effektiv innlemming av nytt EU-regelverk for den indre marknaden i EØS-avtalen høg prioritet. Sjølv om regjeringa til no ikkje fullt ut har nådd dei resultat i dette arbeidet som me hadde vona, er me rimeleg optimistiske når det gjeld utviklinga framover. Regjeringa innførte nye retningslinjer for forvaltninga sitt arbeid med EØS- og Schengen-saker 1. september 2014. Me ventar at dette vil betra stoda ytterlegare.

Det me har oversyn over, er gjennomføringsunderskotet dei siste 18 åra, slik det kjem fram på ESA si resultatavle, sjå tabell 1 nedanfor. Tabell 2 syner underskotet dei siste 6 månadane, og tabell 3 gjev ei liste over kva direktiv som var seinka ved ESA sine siste tre målingar.

Tabell 1 visar at gjennomføringsunderskotet var høgt dei fyrste åra etter at EØS-avtala tok til å gjelda. Underskotet har også vore høgt på dei siste tre målingane. Tabell 2 syner at sidan siste måling 31. oktober 2014 har lista over uteståande direktiv vore kort, og me vil truleg ha rekordlågt underskot når neste resultatavle kjem. Det klare målet er at den reduksjonen som nå er nådd, skal halda seg i tida framover, basert på rutinar som sikrar gjennomføring og notifisering

av nytt regelverk til rett tid. Det sent-rale er som sagt å sikra eit likt regelverk og føreseielege vilkår til kvar tid i heile EØS-området. Då blir det viktig å halda seinkingane på eit så lågt nivå som mogleg gjennom heile året, og ikkje berre på dei to måletidspunkta som ESA har kvart år.

Tabell 1:
Gjennomføringsunderskotet sia 1997.

ÅR	30. april	31. oktober
2014	1,9 %	2 %
2013	0,9 %	1,8 %
2012	1,3 %	0,7 %
2011	1 %	0,6 %
2010	0,4 %	0,2 %
2009	0,4 %	0,5 %
2008	0,8 %	1,1 %
2007	1,1 %	1,3 %
2006	0,6 %	0,7 %
2005	1,2 %	0,8 %
2004	0,7 %	1 %
2003	0,7 %	0,5 %
2002	0,5 %	1 %
2001	3,8 %	1,7 %
2000	4,1 %	3,7 %
1999	3,7 %	4,7 %
1998	4,2 %	3,8 %
1997		6,9 %

Tabell 2: Forsinka gjennomføring av direktiv dei siste 6 månadene.

Månad	Antall
November	8
Desember	5
Januar	4
Februar	1
Mars	1
April	2

Tabell 3: Dei direktiva som har vært utestående ved dei siste målingane frå ESA.

<i>31. oktober 2013</i>	<i>30. april 2014</i>	<i>31. oktober 2014</i>
<i>2004/52</i>	<i>2008/112</i>	<i>2009/12</i>
<i>2006/38</i>	<i>2009/12</i>	<i>2009/31</i>
<i>2008/112</i>	<i>2009/31</i>	<i>2010/48</i>
<i>2009/12</i>	<i>2010/48</i>	<i>2012/33</i>
<i>2009/31</i>	<i>2011/83</i>	<i>2012/46</i>
<i>2009/48</i>	<i>2012/14</i>	<i>2014/1</i>
<i>2010/32</i>	<i>2012/15</i>	<i>2014/10</i>
<i>2010/48</i>	<i>2012/16</i>	<i>2014/11</i>
<i>2012/14</i>	<i>2012/20</i>	<i>2014/12</i>
<i>2012/15</i>	<i>2012/22</i>	<i>2014/13</i>
<i>2012/16</i>	<i>2012/38</i>	<i>2014/14</i>
<i>2012/20</i>	<i>2012/40</i>	<i>2014/15</i>
<i>2012/22</i>	<i>2012/41</i>	<i>2014/16</i>
<i>2012/30</i>	<i>2012/42</i>	<i>2014/17</i>
<i>2012/32</i>	<i>2012/43</i>	<i>2014/18</i>
<i>2012/38</i>	<i>2013/27</i>	<i>2014/2</i>
<i>2012/40</i>	<i>2013/3</i>	<i>2014/3</i>
<i>2012/41</i>	<i>2013/4</i>	<i>2014/4</i>
<i>2012/42</i>	<i>2013/5</i>	<i>2014/5</i>
<i>2012/43</i>	<i>2013/6</i>	<i>2014/6</i>
<i>2012/47</i>	<i>2013/7</i>	<i>2014/7</i>
<i>Totalt: 21</i>	<i>Totalt: 21</i>	<i>2014/8</i>
		<i>2014/9</i>
		<i>Totalt: 23</i>

SPØRSMÅL NR. 831**Innlevert 27. mars 2015 av stortingsrepresentant Liv Signe Navarsete****Besvart 15. april 2015 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Har Noreg fjerna kravet om at entreprenøren og fagleg leiar for utanlandske byggefirma må ha hatt bustad i Noreg i minst eitt år, når blei dette kravet fjerna, og dersom kravet blei fjerna etter 1995, korleis kan det då vere korrekt at Noreg sitt opningstilbod i TISA ikkje medfører nokon endringar frå Noreg si bindingsliste i GATS frå 1995?»

GRUNNGJEVING:

9. februar i år sende eg eit skriftleg spørsmål til utanriksministeren om TISA-avtala. Her spurde eg om TISA-avtala, dersom Noregs opningstilbod i TISA-forhandlingane ikkje blir endra på det relevante området, vil gjere Noreg forplikta til å tillate internasjonale byggefirma frå TISA-landa å etablere seg som AS i Noreg på lik linje med norskeigde byggefirma.

I sitt svar datert 16. februar skriv utanriksministeren at Noreg heilt sidan 1995, gjennom GATS, har «vore forplikta til å tillate utanlandske byggefirma frå WTO-landa å etablere seg i Noreg på lik linje med norskeigde byggefirma utan nokon form for diskriminerande tiltak».

I Noregs bindingsliste frå 1995 står det like fullt eit heilt klart krav overfor utanlandske firma som vil operere i Noreg. I vedlegg nr. 2 til St. prp. nr. 65 1993-94, side 308, kan ein lese følgjande restriksjon på nasjonal handsaming innan bygg og andre relaterede ingenør tenester:

«Entreprenøren og faglig leder for virksomheten må i minst 1 år ha hatt bopel i Norge og fremdeles bo der. I særlige tilfeller kan det gjøres unntak. Dersom entreprenøren flytter fra Norge vil godkjenningen falle bort inntil han igjen har bopel i Norge.»

I Noregs opningstilbod for TISA-forhandlingane kan eg ikkje sjå at Noreg har lagt inn tilsvarande restriksjon for nasjonal handsaming.

Svar:

Noreg fjerna kravet om bustad for entreprenør og fagleg leiar då entreprenørlova vart oppheva med verknad frå 1. april 1997. I staden er det no gjeldande reguleringar i byggingssektoren som inkluderer krav om godkjenning av føretak for ansvarsrett, med fokus på kvalifikasjonar. Då Noreg fremja opningstilbodet sitt i Doha-forhandlingane 31. mars 2003, vart endringa på dette punktet teke med. Det er og reflektert i det reviderte Doha-tilbodet frå 28. juni 2005. Dette er soleis ein norsk Doha-posisjon. Denne endringa blei omtala for Stortingets organ i samband med orienteringar om Doha-forhandlingane i mars 2003. I Noregs bindingsliste i WTO-avtalen om handel med tenester (GATS) frå 1995, er bustadskravet som då gjaldt reflektert som ei innskrenking i plikta til nasjonal handsaming av utanlandske tenester som vert levert gjennom midlertidig opphald for tenesteytarar personleg (kalla leveringsmåte 4 i bindingslista). Noreg har inga innskrenkingar i plikta til nasjonal handsaming av utanlandske tenester som vert levert i Noreg gjennom etablering her (kalla leveringsmåte 3). Noregs opningstilbod i forhandlingane om ein avtale om handel med tenester (TISA) er soleis i samsvar med Noregs Doha-posisjoner på dette punktet. Denne posisjonen inneber ei endring i høve til pliktnivået i GATS-bindingslista når det gjeld tenester levert gjennom mellombels opphald av tenesteytarar personleg. TISA-tilbodet reflekterer det same pliktnivået som er avtala i bindingslista i bilaterale frihandelsavtaler, som og samsvarar med Doha-posisjonane. TISA-forhandlingane har som grunnlag ei semje om at forhandlingspartane tek med pliktar frå sine «beste» frihandelsavtalar i TISA-tilboda.

SPØRSMÅL NR. 832**Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Arild Grande****Besvart 14. april 2015 av utenriksminister Børge Brende****Spørsmål:**

«Hva gjør norske myndigheter for å forsikre seg om at sikkerheten til journalist Moheeb Alnawaty er ivarettet?»

BEGRUNNELSE:

Den palestinsk-norske journalisten Moheeb Alnawaty ble arrestert av syriske myndigheter 5. januar 2011. Alnawaty er palestiner fra Gaza. Han og familien har siden 2008 hatt flyktningstatus i Norge, og Alnawaty er nå norsk statsborger.

Svar:

Arbeidet med å få klarhet i hva som kan ha skjedd med Moheeb Alnawaty er høyt prioritert. Utenrik-

stjenesten har gjentatte ganger tatt opp denne saken med syriske myndigheter. Likevel har vi ikke fått vite hvor Alnawaty holdes fengslet eller om han er blitt stilt for retten. Den politiske uroen i Syria fra 2011 og den pågående borgerkrigen har fra første stund gjort det komplisert å følge opp denne saken. Manglende fast norsk diplomatisk tilstedeværelse i Syria har vanskeliggjort oppfølging av saken på stedet. Norske diplomater har likevel hatt møter med representanter for syriske myndigheter om saken hvor både spørsmål rundt Alnawatys sikkerhet og hvor han befinner seg har blitt tatt opp. Gjennom formelle og uformelle kanaler holder utenriktjenesten jevnlig kontakt med relevante personer, nettverk og organisasjoner som kan tenkes å ha opplysninger i saken.

SPØRSMÅL NR. 833**Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Arild Grande****Besvart 13. april 2015 av kulturminister Thorhild Widvey****Spørsmål:**

«Hvor store midler ville ha blitt frigjort i løpet av de 5 årene vi har hatt etterhåndstilskudd, dersom terskelen hadde vært 35.000 solgte kinobilletter og ikke dagens 10 000?»

BEGRUNNELSE:

I sitt svar på Dokument nr. 15:608 (2014-2015) skriver kulturministeren at:

«Dersom det blir mindre press på etterhåndstilskuddet, vil det kunne frigjøre mer midler til forhåndstilskudd. Det kan imidlertid ikke tallfestes hvor store midler som vil frigis til produksjon ved at terskelen heves, men det vil kunne bidra til å forebygge igangsetting av filmprosjekter som er underfinansiert eller som ikke har tilstrekkelig kvalitet, samt styrke insentivene til å oppnå flere besøkende per film.»

Ettersom kulturministeren er usikker på hvilke utslag hennes forslag til økt terskel for etterhåndstilskudd vil kunne medføre er det interessant å se på hvilke ut-

slag en slik endring ville gitt for de 5 årene vi har hatt etterhåndstilskudd.

Svar:

Det er for det første ikke mulig å gi annet enn estimer for hvilke midler som ville blitt frigjort til forhåndstilskudd i løpet av de årene vi har hatt etterhåndstilskudd dersom kriteriet for å oppnå etterhåndstilskudd hadde vært 35 000 solgte kinobilletter fra starten av. Som jeg viste til i mitt svar på Dokument nr. 15:608 (2014-2015) vil nivået på terskelen også ha innvirkning på om en produksjon blir satt i gang. Det er ikke sikkert det ville blitt produsert samme antall filmer i den siste femårsperioden dersom terskelen for etterhåndsstøtte hadde ligget på 35 000 solgte kinobilletter.

For det andre har jeg i mitt forslag til endring av terskel for etterhåndsstøtten lagt opp til at Norsk filminstitutt gis adgang til å fastsette en lavere terskel for å oppnå etterhåndstilskudd for filmer som har mottatt forhåndsstøtte etter kunstnerisk vurdering. Det ville ikke være mulig å si hvilke av filmene den siste femårsperioden dette skulle gjelde for.

Derfor gir det etter min vurdering ikke mening å gjøre beregninger av beløp ved å se på hvilke filmer i perioden 2011-2014 som har mottatt etterhåndsstøtte,

differansen mellom hvor mange av disse som nådde 35 000 solgte billetter og hvor mange som ikke gjorde det, og hvilke beløp dette eventuelt kunne frigitt.

SPØRSMÅL NR. 834

Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Sverre Myrli

Besvart 13. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«På hvor mange fylkesveger og riksveger har Statens vegvesen lokalt gått inn for at det skal innføres streknings-ATK?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål nr. 796 fra stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik skriver samferdselsministeren at departementet kun har mottatt én søknad om innføring av såkalt streknings-ATK i denne regjeringensperiode (riksveg 658 Ellingsøytunnelen og Valderøy-tunnelen). Det er ikke merkelig at Samferdselsdepartementet kun har mottatt én slik søknad, all den tid det er fremkommet at departementet i brev til Vegdirektoratet av 29.11.2013 ga beskjed om at arbeidet med nye streknings-ATK-anlegg skal stoppes.

Svar:

I tråd med regjeringsplattformen ga Samferdselsdepartementet i november 2013 Statens vegvesen be-

skjed om at streknings-ATK ikke skulle innføres på nye strekninger før ordningen var evaluert. Etter at TØI kom med sin rapport om evaluering av effekt på ulykker ved bruk av streknings-ATK høsten 2014, er det kommet inn én søknad om etablering av streknings-ATK. Denne gjelder Ellingsøy- og Valderøytunnelene på rv. 658. Som vist til i mitt svar på spørsmål nr. 796 til representanten Juvik, har departementet avslått denne søknaden i brev av 5. mars 2015.

Jeg er ellers kjent med at Akershus fylkeskommune har fremmet ønske overfor Statens vegvesen om å etablere streknings-ATK på fylkesveg 170. Videre har Vegdirektoratet opplyst at det i forbindelse med vegvesenets arbeid med å utbedre vegtunnelene i Norge, er ønske om å benytte streknings-ATK som avbøtende tiltak i undersjøiske tunneler og i noen andre eksisterende tunneler der det er registrert høy kjørefart og ulykkesrisiko. Utover dette er jeg ikke kjent med at det har vært ønsker om etablering av streknings-ATK etter 2013.

SPØRSMÅL NR. 835

Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen

Besvart 17. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Vil statsråden sørge for at Statens vegvesen som kaieier tilrettelegger for tilstrekkelige infrastruktur for strøm på kai slik at batterifergeløsninger kommer på plass?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget vedtok i Statsbudsjettet for 2015 å be regjeringen sørge for at alle kommende fergeanbud har krav til nullutslippsteknologi eller lavutslippsteknologi når teknologien tilsier dette.

Det er mange fergesamband som skal ut på anbud nå som er godt egnet for elektrisk batteriferge. Det er

13 riksvegfergesamband som har anbudsoppstart fra 2016 til 2020. Alle disse skal lyses ut i løpet av de nærmeste to årene, og flere fergesamband som skal på anbud i 2015.

Framføring av strøm og ladeinfrastruktur på kai kan innebære prosesser med godkjenninger på landanlegg som tar lengre tid enn det som er tilgjengelig i anbudsprosessene. Det kan medføre økt risiko for at rederiene ikke klarer å få fram gode løsninger og tilbud på nullutslipp- eller ladbare hybrid løsninger, og dermed gjøre det vanskeligere og dyrere å oppfylle Stortingsvedtaket.

Dette var et forhold som var medvirkende til at det ikke kom noe tilbud på batterifergeløsning for Moss-Horten da det fergesambandet var på anbud i 2014.

Infrastruktur for strøm til kai kan sees på som en naturlig oppgave for kaieier å tilrettelegge for. Som kaieier kan prosessene for tilrettelegging for strøm startes raskere og ikke vente til anbudsprosessen, og dermed bedre mulighetene for å få det ferdig i tide. Det kan også gi bedre muligheter for f.eks. tilrettelegging for elbil lading på kai som kan være en god tilrettelegging fra vegmyndighetene for økt bruk av nullutslippskjøretøy på disse strekningene.

Den første nullutslippsfergen på Lavik-Opdal sambandet har Norge verdens første bilferge av stør-

relse som drives helt på strøm, som igjen har satt Norge på verdenskartet med verdensledende kompetanse på avanserte batteri- og hybridsystemer for skip. For å beholde og videreutvikle denne ledende kompetansen i Norge er det avgjørende med et videre hjemmemarked for videreutvikling av løsningene. En god gjennomføring av stortingsvedtaket om nullutslippskrav vil bidra til gode muligheter for videre næringsutvikling på dette i Norge.

Svar:

Ved behandlingen av statsbudsjettet for 2015 gjorde Stortinget følgende oppmodningsvedtak:

«Stortinget ber regjeringen sørge for at alle fremtidige fergeanbud har krav til nullutslippsteknologi (og lavutslippsteknologi) når teknologien tilsier dette».

Som innkjøper av ferjetjenester og kaieier vil Statens vegvesen legge til rette for at kravene til null- og lavutslippsteknologi kan oppfylles i de kommende riksvegferjeanbudene, blant annet gjennom tilgang på strøm. Statens vegvesen utreder nå hva som er teknisk/økonomisk mulig av ulike null- og lavutslippsløsninger i de ulike riksvegferjesambandene.

SPØRSMÅL NR. 836

Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 20. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Gjennom aksjonen Operasjon Share i 2013 identifiserte Kripos 223 nordmenn som hadde lastet ned minst ti filer med overgrepsmateriale. I følge NRK er 124 av personene ikke blitt etterforsket. Dersom det er pågående overgrep vil overgripere kunne fortsette overgrepene. Kripos er overrasket over hvor få fysiske overgrep som er avdekket i Operasjon Share, og politiet sier «som regel kan noen få filer i starten av en sak bare være toppen av isfjellet».

Hva gjør statsråden for å sikre domfellelser og beskytte barn mot overgrep?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at det å sikre barn trygghet og gode oppvekstvilkår er et sentralt satsnings-

område for regjeringen. Høy oppmerksomhet rundt netrelaterte overgrep er en viktig del av dette arbeidet.

Politidirektoratet har opplyst at mengden saker som inneholder betydelige databeslag, har økt i større grad enn forutsett. Dette har medført utfordringer for politiet også når det gjelder databeslag i saker med overgrep mot barn. Arbeid med slike beslag er svært arbeidskrevende. I den aktuelle aksjonen Operasjon Share innhentet Kripos IP-informasjon fra en rekke datamaskiner, tilknyttet et bestemt fildelingsnettverk. Som et resultat av dette fikk Kripos kunnskap om 223 fysiske adresser i Norge der én eller flere personer i husholdningen hadde lastet ned, var i besittelse av eller hadde gjort tilgjengelig minst 10 filer overgrepsmateriale. Jeg har fått opplyst at Kripos foretok en vurdering av alt materiale. På bakgrunn av informasjon om personene på disse adressene og vurdering av risiko for nye overgrep, ble 68 saker

valgt ut og oversendt de aktuelle politidistriktene for etterforskning. Når det gjaldt det øvrige materialet, kunne Kripos være behjelpelig med å generere saker for politidistrikter for videre etterforskning. 31 nye saker ble generert på anmodning fra aktuelle politidistrikter, slik at Operasjon Share omfattet i alt 99 saker som ble etterforsket. Opplysninger i de resterende 124 sakene som Kripos har informasjon om, er ivare tatt i etterretningssystemet hos Kripos for eventuell senere etterforskning.

Kripos er et kjernemiljø når det gjelder innsatsen for å avdekke besittelse og spredning av overgrepsmateriale på nett. Det skal foretas en revisjon av hvordan saker med overgrepsmateriale håndteres i politiet og nye løsninger vil bli vurdert. Videre arbeides det med standardisering på tvers av politidistriktene, både når det gjelder programvare og metodikk innenfor fagområdet. Kripos arbeider med å utrede disse spørsmålene. Nye og bedre løsninger vil gi høyere kvalitet og mer effektiv håndtering av overgrepsmateriale, noe som igjen vil kunne lede til avdekking av flere overgrep.

Politiet finner overgrepsmateriale på ulike enheter for lagring av data. I dagens politistruktur er det ikke tilstrekkelig kapasitet og kompetanse til å håndtere den økende mengden av datamateriale. Nærpolitireformen med færre og styrkede politidistrikt vil legge grunnlaget for mer robuste og effektive fagmiljøer også på dette område.

Jeg nevner for øvrig også at det i tildelingsbrevet til Politidirektoratet er fastsatt at nyutdannede fra Po-

litihøgskolen blant annet skal brukes til å styrke innsatsen mot IKT-kriminalitet, vold i nære relasjoner og redusere ventetiden fra anmeldelse til dommeravhør ved Statens barnehus. Slik departementet definerer IKT-kriminalitet vil det også omfatte kriminalitet der sentrale elementer av handlingsforløpet begås ved hjelp av datautstyr og/eller datanettverk slik tilfellet er ved spredning av overgrepsmateriale. Riksadvokaten har i sitt mål- og prioritetskriv for 2015, i likhet med hva som har vært tilfellet for tidligere år, fastsatt at seksuallovbrudd er en prioritert sakstype. Det er også under utarbeidelse en strategi for bekjempelse av IKT-kriminalitet der politiets kompetanse og kapasitet står sentralt.

Regjeringen har tilført økte ressurser til barnehusene for å styrke arbeidet mot overgrep og vold mot barn, slik at barns rettssikkerhet bedres. Et resultat av denne satsingen er at ventetiden fra anmeldelse til dommeravhør har blitt redusert. Et nytt regelverk for avhør av barn er under ferdigstilling med sikte på å effektivisere avhørene av barn.

Avslutningsvis vil jeg også vise til regjeringens tiltaksplan for å bekjempe vold og seksuelle overgrep mot barn og ungdom «En god barndom varer livet ut». Besittelse og deling av overgrepsmateriale på nett omhandles i tiltak 13 i denne planen. Her fremgår det at politiets kapasitet i slike saker skal økes og kompetansen til å sikre og gjennomgå overgrepsmateriale skal styrkes. Det skal legges til rette for hyppig oppdatering og kursing for å fange opp endringer i risikobildet.

SPØRSMÅL NR. 837

Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Tove Karoline Knutsen

Besvart 21. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Snøværet i Oslo like før påske skapte store forsinkelser på Gardermoen for de reisende. Det er forståelig at problemer kan oppstå på grunn av værforhold, men man må spørre om hvorfor ikke reisende som har fly som eneste alternativ blir sterkere prioritert. Mange reisende til og fra Nord-Norge fikk i denne situasjon tilbud om buss istedenfor fly.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre at de destinasjonene som ikke kan nås på annet vis til/fra Gardermoen blir prioritert når knapphet på fly og personell oppstår, f.eks. pga. værforhold?»

Svar:

Jeg har stor forståelse for at det oppleves frustrerende når man får tilbud om buss fremfor fly på en så lang reise. Avinor opplyser at selskapets prioriteringsregel er slik at liv og helse alltid går først. Det betyr at ambulanser, redningsoppdrag o.l. alltid prioriteres. Avinor prioriterer imidlertid ikke mellom flyselskaper eller destinasjoner. Rekkefølgen på flyene kommer ut fra et internasjonalt anerkjent system for «First Planned, First Served». Dette innebærer at flyene håndteres i den rekkefølge (rutetiden) flyselskapene melder dem inn. Tårmpersonellet legger vanligvis opp en naturlig avgangssekvens, der det legges

vekt på rutetid og når de ulike flyene er klare for avgang. I de tilfelle der det er etablert en kø av fly på taksebanesystemet, og avgangene stopper opp som følge av for eksempel dårlig vær, er det heller ikke etablert forbikjøringsmuligheter som gjør det mulig å endre rekkefølgen i denne køen. Det var altså flyselskapene, ikke Avinor, som prioriterte hvilke fly de skulle sende av gårde. Jeg ser ikke grunnlag for å gripe inn i dagens praksis.

Flypassasjerers rettigheter ved forsinkelser, innstillinger og andre uforutsette hendelser er ellers regulert gjennom et felleseuropeisk regelverk (forordning (EF) nr. 261/2004), som Norge er forpliktet til å følge. I henhold til dette regelverket ligger ansvaret for å sikre passasjerenes rettigheter ved f.eks. innstillinger hos det enkelte flyselskap. Ved innstillinger sier regelverket bl.a. at flyselskapet skal tilby passasjerene enten å tilbakebetale billettkostnaden for den del av reisen

man ikke får benyttet, å omrute passasjerene slik at han/hun kommer frem til bestemmelsesstedet så snart som mulig, eller å omrute passasjerene til et senere tidspunkt etter hans/hennes ønske, på tilsvarende vilkår som opprinnelig billett. Imidlertid har ikke passasjerene krav på kompensasjon når årsaken til innstillingen er ekstraordinære omstendigheter som ikke kunne vært unngått selv om alle rimelige tiltak var blitt truffet. Dårlig vær som forhindrer flytrafikken, er et eksempel på dette. Jeg forstår de reisendes frustrasjon over situasjonen, men det kan altså synes som at flyselskapene strakk seg lenger enn de strengt tatt var forpliktet til under snøværet før påske.

For å sikre at flyselskapene opererer på like vilkår i et liberalisert marked er det ikke ønskelig å pålegge selskap som trafikkerer norske lufthavner, spesielle krav. Etter min vurdering er dagens regelverk adekvat for å sikre passasjerenes rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 838

Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Freddy de Ruyter

Besvart 16. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«I statsrådets svar på skriftlig spørsmål nr. 706 vises det til «den faglige konsensusen på området».

Kan statsråden legge fram en oversikt, spesifisert med ICD-10 diagnoser, over hvilke diagnoser som utredningen har kompetanse til å stille og hva som er den faglige konsensusen for behandling, inklusive kirurgiske metoder, for hver av de aktuelle ICD-10 diagnosene?»

BEGRUNNELSE:

Pasienter med alvorlig eller invalidiserende kjevelleddsdysfunksjon oppgir at det ved henvendelse ikke har vært mulig å få en oversikt som viser hva den faglige konsensusen er. Jeg ber derfor statsråden sørge for at den faglige konsensusen for tverrfaglig utredning og dertil behandling gjøres kjent.

Svar:

Representantens spørsmål er av svært faglig karakter. Jeg har derfor innhentet opplysninger fra Helsedirektoratet som har oppgitt følgende:

Pasienter henvist til prosjektet har ofte sammensatte og komplekse problemstillinger som tilfredsstiller kravene til flere diagnoser, og der det er avgjøren-

de å få et helhetlig bilde av deres situasjon. I TMD-prosjektet møter pasienten erfarne kliniske spesialister innenfor psykologi, fysioterapi, medisin og odontologi som kan fange opp andre tilstander og henvise videre til andre helseforetak ved behov.

ICD-10 kodeverket er i seg selv ikke egnet til å bestemme behandling. Basert på kliniske symptomer og funn utarbeides det i samarbeid med pasienten en individuell, tverrfaglig behandlingsplan. Utredningsteamet har kompetanse til å stille alle aktuelle diagnoser for pasientgruppen.

Til informasjon har et internasjonalt konsortium utarbeidet Research Diagnostic Criteria for Temporomandibular Disorders (RCD-TMD), publisert i 2014: <http://www.rdc-tmdinternational.org/Home.aspx>. Dette er pr i dag det best validerte diagnostiske verktøy innen feltet. Verktøyet er under oversetting og bearbeiding til norsk: <http://www.tannlegetidende.no/i/2015/2/d2e2864>

Ellers er en ny nasjonal faglig retningslinje for diagnostisering og behandling av TMD under utarbeiding i Helsedirektoratet. Deler av retningslinjen vil inneholde informasjon av generell karakter som vil være til nytte for helsepersonell, pasienter og deres pårørende. Retningslinjen vil ferdigstilles i løpet av 2016.

SPØRSMÅL NR. 839**Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Odd Omland****Besvart 15. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Den 1.2.11 kom politimesteren i Agder med sitt forslag til grensejustering av tjenestesteder i Agder Politidistrikt. Forslaget gikk ut på å redusere antall tjenestesteder fra dagens 27 til 11. Politidirektoratet støttet politimesterens forslag, men prosessen ble stoppet. Regjeringen har nå inngått en avtale med Venstre om en Nærpolitireform.

Innebærer denne avtalen at politimesteren i Agder nå kan gjennomføre organiseringen slik som ønsket, uten at kommunene og innbyggernes syn blir hensyntatt?»

BEGRUNNELSE:

I 2010/2011 gjennomførte politimesteren i Agder det såkalte «Prosjekt Agder». Konklusjonen ble at tjenestestedene skulle reduseres fra 27 til 11. Samtlige kontorer foreslås lagt langs kyststripa med unntak av et kontor som skal plasseres i Evje og Hornes kommune.

Det kom gjennom høringen sterke kritiske synspunkter fra kommunene på forslaget, hvor bl.a. store avstander og kjennskap til lokalsamfunnet ble fremhevet. Spørsmålet er om regjeringens avtale med Venstre om en nærpolitireform, der beslutningsmyndighet om organisering av tjenestestedene nå blir lagt til politimesteren, innebærer at politimesteren i Agder nå kan gjennomføre sitt opprinnelige forslag.

dighet om organisering av tjenestestedene nå blir lagt til politimesteren, innebærer at politimesteren i Agder nå kan gjennomføre sitt opprinnelige forslag.

Svar:

Avtalen som regjeringspartiene inngikk med Venstre, og som spørsmålsstilleren referer til, skal bidra til et robust nærpoliti som sikrer trygge lokalsamfunn. Denne avtalen innebærer ikke at den enkelte politimester kan gjennomføre lokal omorganisering uten at kommunene og innbyggernes syn blir hensyntatt.

Av avtalens pkt. 13. 3 – Endring av tjenestestedstruktur – går det klart frem at

«Beslutning om sammenslåing av tjenestesteder skal treffes av Politidirektoratet etter forutgående involvering av berørte lokale interesser. Den enkelte kommune som berøres av strukturendring kan påklage Politidirektoratets beslutning på grunnlag av feil i saksbehandlingen og at endret tjenestestedstruktur ikke oppfyller kravene nevnt i avtalens kapittel 5. Justis- og beredskapsdepartementet er klageinstans.»

Nærpolitireformen ligger for tiden til behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 840**Innlevert 7. april 2015 av stortingsrepresentant Karin Andersen****Besvart 15. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Den 17.02.2015 vedtok Stortinget å pålegge regjeringen å utforme retningslinjer for en egen ordning som ville innebære at kamptolker Forsvaret brukte i Afghanistan kan få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. Saken haster fordi tolkene lever under konstant trussel.

Kan Justisdepartementet redegjøre for hva som er gjort helt konkret for å effektivisere vedtaket i sin helhet, og når vil ordningen være på plass?»

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet, Forsvarsdepartementet, Utenriksdepartementet og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet samarbeider om å finne løsninger for å håndtere både «kamptolkene» i Afghanistan og lokalt ansatt personell i internasjonale operasjoner. Vi arbeider med å vurdere ulike modeller for hvordan Stortingets vedtak kan gjennomføres, det vil si både muligheten for å gi tillatelse i medhold av utlendingslovens kapittel 14 om saker som berører grunnleggende nasjonale interesser eller utenrikspolitiske hensyn, og å benytte kvoten

for overføringsflyktninger. Det vurderes nå hva som vil være mest hensiktsmessig, bl.a. ut fra tidsperspektivet. Videre skal det fastsettes hva som skal forstås med begrepet «kamptolk», og at det skal være en lav terskel for å gi opphold til denne gruppen tolker. Ikke minst arbeides det med å finne praktiske løsninger for gjennomføring av ordningen på bakken i Afghanistan. Fordi det norske militære nærværet i Afghanistan er betydelig redusert, vil det være utfordringer knyttet til den praktiske gjennomføringen. Det er særlig sikkerhetssituasjonen som setter skranker. Dette vil kunne medføre kostnader som det må tas høyde for. Dette arbeidet er høyt prioritert av regjeringen. Så snart disse forholdene er avklart vil regjeringen behandle et samlet forslag om håndteringen av «kamptolkene» i Afghanistan og retningslinjer for håndtering av lokalt ansatt personell for fremtidige operasjoner, slik at Stortingets vedtak blir ivarettatt.

Dette blir gjort så snart det er praktisk mulig. Gjennom Veteranforbundet SIOPS vil aktuelle søkere nå snarlig få tilsendt et skjema for å kunne starte forberedelsen av sine saker. Jeg gjør oppmerksom på at lokalt ansatt personell som er tilknyttet det norske militære bidraget som fortsatt er i Afghanistan, er omfattet av den gjeldende spesialordningen og vil bli inkludert i den reviderte ordningen i tråd med forslaget til Stortinget. Forsvaret har fastsatt nye interne retningslinjer for håndtering av lokalt ansatt personell i internasjonale operasjoner. Disse trådte i kraft 1. januar 2015. Retningslinjene angir hvordan Forsvaret skal anvende lokalt ansatt personell i felt (roller, oppgaver), men ikke hvorvidt dette personellet skal kunne få komme til Norge ved en norsk tilbaketrekking fra den aktuelle operasjonen. Dette er forhold som må reguleres i utlendingsloven/utlendingsforskriften.

SPØRSMÅL NR. 841

Innlevert 8. april 2015 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 15. april 2015 av kulturminister Thorhild Widvey

Spørsmål:

«Påstått medlemsjuks fra den katolske kirkes side er et tema. Når det gjelder kontroll over disponering av midlene fra det offentlige, er det et godt prinsipp at det pålegges revisjonsplikt for disse midlene.

Hva gjør departementet for at det pålegges revisjonskrav for bruken og disponering av overførte statlige og kommunale midler også for kirkelige og humanitetsorganisasjoner som mottar offentlig tilskudd og støtte?»

BEGRUNNELSE:

Det er avdekket uregelmessigheter i forbindelse med overføringer til den romersk katolske kirke i Norge. Forholdet er anmeldt. Politiet har tatt ut siktelse for bedrageri eller medvirkning til bedrageri for ca. 50 mill. kroner. Det bør være rimelig å anta at departementet vil iverksette tiltak som reduserer muligheten for å erverve slike midler på en uregelmessig måte i fremtiden. Med andre ord at systemet blir strammere; mer gjennomiktig og kontrollert. Samtidig er det verdt og merke seg at trossamfunn pr i dag ikke har revisjonsplikt.

Svar:

Tros- og livssynssamfunn utenom Den norske kirke har lovfestet rett til å kreve årlige tilskudd fra staten og fra kommuner hvor det bor medlemmer av tros- eller livssynssamfunnet. Tilskuddet skal være om lag like stort som statens og kommunenes budsjetterte utgifter til Den norske kirke per medlem.

Det er fylkesmannsembetene som forvalter tilskuddsordningen til tros- og livssynssamfunn utenom Den norske kirke.

Tilskudd til tros- og livssynssamfunn skal brukes til henholdsvis religiøse formål og formål som går inn under virksomheten som livssynssamfunn, jf. lov om trdomssamfunn og ymist anna § 19 fjerde ledd og lov om tilskott til livssynssamfunn § 1 annet ledd.

For det statlige og kommune tilskuddet skal samfunnet føre eget regnskap som viser hva tilskuddet er anvendt til. Regnskap og årsrapport om virksomheten skal sendes fylkesmannen. Når det statlige tilskuddet er kr 100 000 eller høyere skal regnskapet revideres av statsautorisert eller registrert revisor.

Tilskudd som ikke er benyttet i tråd med lovverkets forutsetninger, kan kreves tilbakebetalt.

SPØRSMÅL NR. 842**Innlevert 8. april 2015 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 17. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mange som har fått mindre bostøtte grunnet endringene i formuespåslaget og dekningsprosenten, og med hvilke beløp?»

BEGRUNNELSE:

I svar på spørsmål nr. 780 fra stortingsrepresentant Lise Christoffersen datert 27. mars 2015 skriver kommunal- og moderniseringsministeren at «Husbanken får mange henvendelser fra bostøttemottakere som har fått lavere bostøtte» og skriver videre at «dette gjelder særlig endringer i formuespåslaget og dekningsprosenten». Disse endringene ble vedtatt i statsbudsjettet for 2015.

Svar:

Bostøtte beregnes etter forholdet mellom boutgifter og inntekter. Ved fastsetting av bostøtte legges boutgifter opp til en maksimalgrense, det såkalte boutgiftstaket, til grunn. Differansen mellom boutgiftstak og egenandel utgjør beregningsgrunnlaget for bostøtte. Bostøtten fastsettes så som en prosentandel av dette beregningsgrunnlaget, den såkalte dekningsgraden. Dekningsgraden har vært 80 prosent i kommunale utleieboliger, og 70 prosent i andre boliger. Dette er en uberettiget forskjellsbehandling som kan redusere motivasjonen for kommunale leietakere til å flytte videre til egen, privateid bolig. Dette kan også øke presset på de kommunale boligene. Derfor ble det i budsjettet for 2015 lagt til grunn at satsene skal jevnes ut over to år. Fra januar 2015 ble dekningsgraden endret fra 80 prosent til 76,8 prosent for beboere i kommunale utleieboliger og fra 70 til 71,9 prosent for øvrige bostøttemottakere. I Prop. 1 S (2014-2015) for Kommunal- og moderniseringsdepartementet Programkategori 13.80 kapittel 580 er det varslet at dekningsgraden i 2016 blir 73,7 prosent for alle.

Det er om lag 40 400 mottakere som har fått redusert støtte på grunn av omlegging av dekningsgra-

den. I gjennomsnitt har hver av disse mottakerne fått redusert bostøtte med 97 kr. per måned. Om lag 600 bostøttemottakere som ikke bor i kommunale boliger har fått økt bostøtte som følge av den samme omleggingen. Økningen er i gjennomsnitt på 58 kroner per måned.

Det er viktig å målrette bostøtten mot husstander med svak økonomi, og det er ikke rimelig at personer med en betydelig formue skal motta bostøtte. Stortingets flertall har derfor vedtatt at det skal foretas en skjerpet vurdering av behovet for bostøtte sett i forhold til søkerens formue. Beregnings-satsen for formuestillegget ble økt fra 16 til 65 prosent i statsbudsjettet for 2015. Ved beregningen av bostøtte legges det til et formuestillegg til inntekten. Jo høyere inntekt, jo høyere blir egenandelen. Opplysninger om inntekt og netto formue blir som hovedregel hentet fra siste skatteoppgjør. Formuestillegget tilsvarer 65 prosent av all netto formue med fratrukk for et fribeløp. For husstander som bor i leid bolig er fribeløpet på 250 000 kroner i formuen. For husstander som bor i eid bolig, borettslag eller aksjeleilighet tilsvarer fribeløpet ligningsverdien av egen bolig, begrenset oppad til 525 000 kroner.

Det er et fåtall av bostøttemottakerne som har netto formue som overstiger fribeløpene. Om lag 2 200 av i alt 107 000 mottakere fikk i januar 2015 redusert støtte på grunn av økningen i formuestillegget. I gjennomsnitt fikk hver mottaker redusert bostøtten med cirka 720 kr per måned.

Jeg viser også til at regjeringen i revidert nasjonalbudsjett for 2014 og i statsbudsjettet for 2015 foreslo å styrke tilskudd til utleieboliger for å legge til rette for flere utleieboliger for vanskeligstilte på boligmarkedet. I revidert nasjonalbudsjett for 2014 foreslo regjeringen en ettårig styrking av tilsagnsrammen på 222,2 mill. kroner (om lag 400 ytterligere boliger). I statsbudsjettet for 2015 foreslo regjeringen en varig styrking av tilsagnsrammen på 111,1 mill. kroner (om lag 200 ytterligere boliger).

SPØRSMÅL NR. 843**Innlevert 8. april 2015 av stortingsrepresentant Stine Renate Håheim****Besvart 17. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner****Spørsmål:**

«Kan statsråden gjøre rede for hvor mange som har fått redusert bostøtten eller falt ut av bostøtteordningen som følge av at egenandel og inntektsgrensene ikke er justert?»

BEGRUNNELSE:

Bostøtteordningen ble endret i 2009 av et enstemmig Storting, og målet var da å sikre personer med lave inntekter og høye boutgifter et egnet bosted. Prognosen var at man i løpet av en 3-årsperiode skulle øke antall mottakere med rundt 50 prosent til 150.000.

Da kommunal- og forvaltningskomiteen hadde høring om statsbudsjettet høsten 2014 uttrykte Leieboerforeningen bekymring over at egenandelen og inntektsgrensene ikke ble justert i takt med veksten i trygde- og lønnsytelser. Konsekvensen var at mange bostøttmottakere, særlig minstepensjonister, ville få redusert eller falle ut av bostøtteordningen.

Svar:

Bostøtte er statens viktigste boligsosiale virkemiddel, og ordningen skal sikre økonomisk vanskeligstilte personer en egnet bolig. Bostøtteordningen er behovsprøvd og går til husholdninger med lav inntekt og høye boutgifter.

Bostøtteordningen tar utgangspunkt i den enkelte husstandens boutgifter og inntekter. Økte boutgifter gir økt bostøtte opp til en øvre grense kalt boutgiftstaket. På grunnlag av husholdningens inntekt beregnes det en egenandel. Egenandelen er den delen av boutgiftene som husstanden må dekke selv. Jo høyere inntekt husholdningen har, jo høyere blir egenandelen.

Bostøtteordningen prisjusteres årlig, og de senere årene har midlene til prisomregning i stor grad blitt benyttet til å justere egenandelene. Regjeringen prioriterte i 2014 å benytte midlene til å justere boutgiftstakene, slik at flertallet av bostøttmottakere fikk dekket en større andel av sine faktiske boutgifter.

Siden 2011 er bostøtteordningen blitt svekket. I perioden 2011 – 2014 har det blitt om lag 11 000 (10 pst.) færre mottakere. Gjennomsnittlig utbetaling har økt med om lag 2 pst., mens mottakernes boutgifter har økt med om lag 16 pst. Reduksjonen i antall mottakere skyldes først og fremst at regelverkets satser ikke er justert i takt med inntekts- og boutgiftsutviklingen. Fra 2012 til 2013 gikk gjennomsnittlig antall mottakere ned med 6300. Som følge av at egenandelene ikke er blitt justert fra 1. juli 2014 og frem til i dag, viser beregninger at om lag 6 400 av om lag 120 000 bostøttmottakere har falt ut av ordningen. I samme periode har 69 900 bostøttmottakere fått redusert støtte som følge av at egenandelene ikke er justert.

SPØRSMÅL NR. 844**Innlevert 8. april 2015 av stortingsrepresentant Svein Roald Hansen****Besvart 16. april 2015 av næringsminister Monica Mæland****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens vurdering av dette direktivforslaget og hva har regjeringen gjort for å påvirke utformingen av direktivet?»

BEGRUNNELSE:

Et direktiv om enkeltpersonselskapet med begrenset ansvar (Directiv of the European Parliament and the Council on single-member limited liability compani-

es) ligger til behandling i Europaparlamentet, kfr EØS-notat opprettet 14. januar 2015.

Målet er å gjøre det enklere for små og mellomstore bedrifter å etablere et datterselskap i et annet medlemsland. Ønsket er å legge til rette for en selskapsform med begrenset ansvar som passer for SMB. Målet er at slike foretak i økt grad kan benytte EUs indre marked. I dag ser grensene ut til å hemme SMBenes deltakelse i andre markeder enn sitt hjemlige. En ny selskapsform kan fremme grenseoverskridende handel innenfor det indre marked.

Et liknende forslag ble trukket tilbake i 2009 etter mye kritikk. Også den nye utgaven av direktivet møter alvorlig kritikk under behandlingen i Europaparlamentet. Blant de kritiske innvendingene er at forslaget skaper intensiver for uærlige selskaper til å oppgå nasjonale arbeids- og skatteregler, det gjør det lettere å skape «postkasseselskaper» og at dette åpner muligheter for sosial dumping, skatteunndragelser og hvitvasking av penger.

Svar:

Europakommisjonenes forslag til et nytt direktiv om enkeltpersonselskaper med begrenset ansvar tar sikte på å gi små og mellomstore bedrifter (SMB) bedre tilgang til markedene innenfor det europeiske fellesskapet. Forslaget er et ledd i å forenkle rammebetingelsene for SMB for å fremme vekst og verdiskaping.

Tiltak for å gi SMB tilgang til en foretaksform med begrenset ansvar har også preget den selskapsrettlige utviklingen som har foregått i Norge de siste årene. Det er potensial for forenklinger, men samtidig

er det behov for å forebygge regelbrudd og økonomisk kriminalitet. Mange av de samme avveiningene som er drøftet om forenklinger for å forbedre norske SMBs mulighet for å benytte aksjeselskap som foretaksform gjelder ved vurderingen av det forslaget som Europakommisjonens fremmet i april 2014.

Vår vurdering av dette forslaget er langt på vei den samme som til det forslaget som ble trukket i 2009. Nærings- og fiskeridepartementet har drøftet direktivforslaget med de nordiske medlemsstatene. Vi følger også løpende den pågående behandlingen i Rådet og Europaparlamentet med sikte på eventuelt behov for norske innspill.

Jeg oppfatter at det i Rådet drøftes hvordan man skal motvirke ikke tilsiktede effekter, slik som opprettelse av «postkasseselskaper» og omgåelse av nasjonale rammebetingelser for lovlig virksomhet. Det gjelder blant annet vilkårene for registrering og valg av registreringssted, og kravene til stiftelse og drift som gir foretaket en tilstrekkelig soliditet både økonomisk og rettslig.

SPØRSMÅL NR. 845

Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad

Besvart 14. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Vil statsråden involvere nukleærmedisinere i pakkeforløpene som er laget for kreftbehandling, og sikre at PET-scanning blir en del av pakkeforløpene?»

BEGRUNNELSE:

Norge ligger sammen med Storbritannia på bunnen i Europa i bruken av PET-scanning for å diagnostisere alvorlige sykdommer tidlig. Danmark har PET-scanning som en del av sine pakkeforløp når det er spørsmål om kreft eller annen alvorlig sykdom.

I dag bruker Norge kun PET-scanning som en del av standarden på en type lungecancer. Når en vet at bruk av PET-scanning sammen med CT og MR kan gi et bedre bilde av sykdommen, og en kan gi en enda bedre målretta behandling, så er dette en teknologi som kan gi store helsegevinster.

Svar:

I følge Helsedirektoratet er bruk av PET, vanligvis som PET-CT, vurdert i utredningen av pasienter som inngår i pakkeforløpene, og er omtalt i de forløpene

der de norske fagmiljøene mener PET-CT har en plass. Dette gjelder for eksempel lungekreft og lymfekreft. Omtalen i pakkeforløpene baserer seg på de nasjonale faglige retningslinjene som utgis av Helsedirektoratet og som i større detalj beskriver eventuell bruk av PET-CT ved ulike kreftsykdommer. I følge Helsedirektoratet er det generelt slik at PET primært benyttes for å kartlegge sykdomsutbredelse bedre, for å kunne gi en så optimal og persontilpasset kreftbehandling som mulig.

Når det gjelder spørsmålet om å involvere nukleærmedisinere i pakkeforløpene er det opp til de regionale helseforetakene å vurdere dette.

Helsedirektoratet følger med på forhold som er av betydning for folkehelsen og utviklingen i helse- og omsorgstjenestene. Det følger av helse- og omsorgstjenesteloven § 12-5 og spesialisthelsetjenesteloven § 7-3 at Helsedirektoratet skal utvikle, formidle og vedlikeholde nasjonale faglige retningslinjer og veiledere.

De nasjonale handlingsprogrammene for kreftbehandling er utarbeidet av Helsedirektoratet i nært samarbeid med fagmiljøene, de regionale helsefore-

takene, Nasjonalt kunnskapssenter for helsetjenesten, og andre relevante myndigheter. Nasjonale retningslinjer fra Helsedirektoratet er å betrakte som anbefalinger og råd, basert på oppdatert faglig kunnskap som er fremskaffet på en systematisk, kunnskapsbasert måte. De nasjonale retningslinjene gir uttrykk for hva som anses som god praksis på utgivel-

sestidspunktet og er ment som et hjelpemiddel ved de avveininger tjenesteyterne må gjøre for å oppnå for-svarlighet og god kvalitet i tjenesten.

Innholdet i de nasjonale handlingsprogrammene med retningslinjer for diagnostikk, behandling og oppfølging av de ulike kreftsykdommer vurderes jevnlig og oppdateres når det er nødvendig.

SPØRSMÅL NR. 846

Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad

Besvart 15. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Vil statsråden sikre at PET-scanning blir en del av oppfølgingen av pasienter som har gått igjennom behandling mot malignt melanom?»

BEGRUNNELSE:

Norge ligger på verdenstoppen når det gjelder føflekkreft. Mange får sykdommen i forholdsvis ung alder, og lever med en uro om recidiver senere i livet.

I mange europeiske land er PET-scanning en del av oppfølgingen etter kreftbehandling for melanomer standard, fordi en ved PET-scanning vil se ev. metastaser på et mye tidligere tidspunkt enn ved MR og CT. På en enkel måte vil en kunne få oversikt over potensiell spredning på store deler av kroppen lenge før det gir symptomer for pasientene.

Svar:

Helsedirektoratet følger med på forhold som er av betydning for folkehelsen og utviklingen i helse- og omsorgstjenestene. Det følger av helse- og omsorgstjenesteloven § 12-5 og spesialisthelsetjenesteloven § 7-3 at Helsedirektoratet skal utvikle, formidle og vedlikeholde nasjonale faglige retningslinjer og veiledere. Det nasjonale handlingsprogrammet med retningslinjer for diagnostikk, behandling og oppfølging av maligne melanomer (føflekkreft) er utgitt av Helsedirektoratet i tett samarbeid med det norske fagmiljøet. Helsedirektoratet viser til at PET-CT, i følge handlingsprogrammet, ikke har noen rutinemessig plass i oppfølgingen av maligne melanomer, men anføres å kunne være nyttig før operasjon av

spredningssvulster. Ifølge det nasjonale handlingsprogrammet for maligne melanomer oppdages majoriteten (62 %) av malignt melanom residiv av pasienten selv, slik at kunnskap om selvundersøkelse er en viktig del av oppfølgingen. I henhold til det nasjonale handlingsprogrammet skal alle som opereres for malignt melanom følges opp postoperativt. Helsedirektoratet viser til at det i dag ikke finnes noen prospektive studier som dokumenterer nytten av rutineoppfølging av melanom pasienter, og at slike studier neppe vil kunne bli gjennomført i dag. Derfor er det ingen internasjonal konsensus om hvordan melanom-pasienter skal følges opp.

Ifølge det nasjonale handlingsprogrammet er formålet med oppfølgingen:

- Å diagnostisere lokale og regionale residiv mens de fortsatt er operable.
- Diagnostisere nye melanom (2-8 %).
- Gi kunnskap om egenundersøkelse og gode solvaner. Kreftforeningen har en folder om «Hvordan sjekke egne føflekker» som kan bestilles for utdeling til pasienter.
- Gi trygghet for pasienten.

Helsedirektoratet viser videre til at i følge det nasjonale handlingsprogrammet kan CT- undersøkelser være indisert i oppfølgingen etter operasjon av lymfeknutemetastaser og hos pasienter som inngår i kliniske studier av nye behandlinger. Det framgår også av handlingsprogrammet at PET/CT kan være nyttig før operasjon av regionale lymfeknutemetastaser og før operativ fjerning av fjerne metastaser.

SPØRSMÅL NR. 847**Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Snorre Serigstad Valen****Besvart 13. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Vil samferdselsministeren sikre at flyanbudet Røros-Oslo baseres på de anbefalinger som Sør-Trøndelag fylkeskommune har gitt for å sikre en godt fungerende flyrute for fjellregionen?»

BEGRUNNELSE:

Sør-Trøndelag fylkeskommune har bedt om at flytilbudet til Røros Lufthavn fra neste anbudsperiode baseres på følgende:

- 24.000 seter tilbys hver vei (per år).
- Morgenavgang og kveldsankomst opprettholdes på ukedager.
- Tre daglige rotasjoner på ukedager og to søndag.
- Minst 30-seters fly.
- Reduksjon i maksimaltakst.

Svar:

Antall registrerte passasjerer på flyruten mellom Røros og Oslo utgjorde 21 390 passasjerer i 2013-2014 (Widerøes tall), med omtrent 10 700 passasjerer hver vei.

Sør-Trøndelag fylkeskommune har i sin høringsuttalelse anbefalt 24 000 seter per år i begge retninger, totalt 48 000 seter per år. Fylkeskommune har også anbefalt tre daglige rotasjoner i uken og to på søndag. Det er 17 avganger og 510 seter i uken. Fylkeskommunen har videre ønsket bruk av fly med minst 30 seter. Setekapasitetskravet blir da i realiteten om-trent 26 000 hver vei, totalt 52 000 seter per år. I praksis finnes det ikke 30-seters fly tilgjengelige i markedet. Flyene som betjener Røros i dag, har 39 seter. Hvis 39-seters fly legges til grunn, gir det en setekapasitet på over 33 000 seter hver vei, eller 66 000 seter totalt per år. Jeg tar sikte på å lyse ut anbuds konkurransen for flyrutene i Sør-Norge, herunder flyruten Røros-Oslo, våren 2015. Jeg er i den sammenheng opptatt av å sikre et fortsatt tjenelig flyrutetilbud. Høringsuttalelsen fra Sør-Trøndelag fylkeskommune er et av de innspillene jeg har tatt med meg i prosessen.

SPØRSMÅL NR. 848**Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Trond Giske****Besvart 15. april 2015 av fiskeriminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«Oppdrettsselskapet SalMar har utviklet en ny havmerd for plassering langt til havs på store havdyp. Dette kan både bidra til ny kunnskap om mulighetene for oppdrettsvirksomhet langt til havs, og til at vi kan utvikle nye næringsmuligheter i Norge både for oppdrettsnæringen selv og for norsk leverandørindustri.

Hva vil fiskeriministeren gjøre for at denne nye teknologien kan bli utprøvd i Norge raskest mulig?»

BEGRUNNELSE:

Oppdrettsnæringen har vokst til å bli en av Norges aller viktigste næringer, og den har fortsatt et stort vekstpotensiale. Verdens økende befolkning etter spør mer mat, og vi kan være en viktig leverandør. Samtidig er det store muligheter for å utvikle mer in-

dustri, både i oppdrettsnæringen selv, blant annet ved videreforedling, og i en norsk industri som leverer utstyr og tjenester til oppdrettsnæringen.

SalMar er et av verdens største oppdrettsselskaper, og har vært i front når det gjelder teknologitvikling. Et av prosjektene SalMar har er en havmerd som kan plasseres langt til havs. Selskapet har lenge ønsket å prøve ut denne teknologien i Norge, men har foreløpig ikke fått mulighet til det.

Fiskeriminister Elisabeth Aspaker uttaler i Adresseavisen 4. mars 2015:

«Det vil være svært viktig for oss som verdensledende sjømatnasjon å vise at vi kan nyttiggjøre oss denne typen norskutviklet teknologi. Jeg håper inderlig at vi skal kunne finne en løsning med SalMar om ikke altfor lang tid.»

SalMar har utviklet havmerden med bistand fra norskbasert, internasjonalt ledende ekspertise innen engineering og design av maritimt utstyr. Den er testet ut ved MARINTEK sitt internasjonalt anerkjente havlaboratorium i Trondheim. Det beste innenfor forskning og utvikling av norsk offshore næring er her kombinert med den unike norske havbrukskompetansen. Den nye teknologien kan vise seg å være mer robust mot rømming, den kan plasseres lenger til havs, i områder med bedre gjennomstrømming og som er lenger unna elvemunningene. Den kan også muligens gi oss bedre muligheter til å håndtere biologiske utfordringer som sykdom og lakselus. Samtidig kan den gi utviklingsmuligheter for norske ut-styrsløserverandører. For å få kartlagt disse mulighetene er det viktig å få testet ut teknologien i Norge.

For snart 17 måneder siden søkte SalMar om konsesjon for å realisere havmerden. Dette er nå til behandling i departementet som klageinstans.

Departementet burde derfor ha et godt utgangspunkt for å finne løsninger slik at havmerden kan realiseres – i Norge – så snart som mulig.

Svar:

Jeg vil først av alt si meg enig med stortingsrepresentant Trond Giske i at utvikling av ny teknologi kan bidra til å utvikle nye næringsmuligheter, både for oppdrettsnæringen som sådan og ikke minst for norsk leverandørindustri. Regjeringen legger stor vekt på å legge til rette for innovasjon og utvikling innenfor havbruksnæringen, noe som også fremkommer av regjeringens Meld. St. 16 (2014-2015) Forutsigbar og miljømessig bærekraftig vekst i norsk lakse- og

ørretoppdrettsnæring. Flere aktører er i ferd med å utvikle oppdrettsanlegg beregnet på produksjon lengre ut til havs på mer eksponerte lokaliteter. Andre ser for eksempel på utvikling av ulike lukkede anleggsløsninger. Dette er konsepter som kan bidra til å løse både miljømessige og arealmessige utfordringer som havbruksnæringen står overfor. Regjeringen ønsker derfor å legge til rette for at slike pro-sjekter kan utprøves. Vi har allerede i dag et system for tildeling av tillatelser til produksjon av laks, ørret og regnbueørret til forskningsformål som gir aktører mulighet til å søke om forskningstillatelse. For ytterligere å legge til rette for teknologiutvikling og vide-reutvikling av driftsformer, vil regjeringen i større grad enn for dagens forskningstillatelser etter hvert åpne for tildeling til utviklingsformål. Dette er også omtalt i meldingen om forutsigbar og miljømessig bærekraftig vekst i norsk lakse- og ørretoppdrettsnæring. Vi arbeider nå med spørsmålet om hvordan dette best kan gjøres. Eventuelle forslag til forskriftsendringer som departementet foreslår vil følge de alminnelige prosedyrer for høring før de eventuelt kan fastsettes.

Når det gjelder den konkrete søknaden fra SalMar om tildeling av konsesjoner som stortingsrepresentant Trond Giske viser til, dreier dette seg om de såkalte grønne konsesjoner i gruppe C. Klagebehandlingen for denne gruppen er foreløpig ikke avsluttet, og jeg ønsker ikke å uttale meg om enkeltsaker som ligger til behandling i departementet. Det er ikke mulig nå å være konkret på når klagesakene er ferdigbehandlet, og vi er opptatt av er å gjøre grundige og gode vurderinger. Samtidig tar vi sikte på å avgjøre sakene så raskt som mulig.

SPØRSMÅL NR. 849

Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Ingunn Gjerstad

Besvart 15. april 2015 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«Vil statsråden revurdere tros- og livssynssamfunnernes tilgang til folkeregistrene og dermed personnumrene til alle nordmenn?»

BEGRUNNELSE:

Medlemsskandalen i Den katolske kirken ville neppe vært mulig uten tilgang til folkeregistret. I teorien gjør denne tilgangen det mulig for alle å melde inn

personer som ikke aktivt samtykker. I verste fall kan tilgangen føre til identitetstyveri og omfattende medlemsjuks. Skattedirektoratet anslår i dag at over 700 ulike tros- og livssynssamfunn har tilgang til folkeregistret. Å fjerne denne tilgangen vil ha den bonuseffekten at de ulike tros- og livssynssamfunnene selv må henvende seg til medlemmene sine for å skaffe seg personopplysninger. Det vil trolig øke graden av aktivt og samtykkende medlemskap.

Svar:

Fra og med 2005 innførte daværende Kultur- og kirkedepartementet krav om at tros- og livssynssamfunn må oppgi fødselsnummer for alle tilskuddsberettigede medlemmer. Som en følge av dette, har registrerte tros- og livssynssamfunn tillatelse til å foreta entydige søk i Folkeregisteret for å innhente opplysninger som ikke er underlagt taushetsplikt om sine medlemmer. Entydige søk innebærer at personer må være tilstrekkelig navngitt og identifisert, slik at man med full sikkerhet finner den personen det ønskes opplysninger om. De utleverte opplysningene kan kun brukes til nærmere oppgitt formål, herunder å holde medlemsregisteret oppdatert. Det vil være i strid med tillatelsen dersom det hentes ut opplysninger fra Folkeregisteret om personer som ikke er eller ønsker å være medlemmer i tros- eller livssynssamfunnet.

Folkeregisteret inneholder et stort omfang av personopplysninger som kan utleveres til både offentlige og private aktører, som oppfyller lovens vilkår for utlevering. Tilgang til slik informasjon er helt nødvendig i dagens samfunn, samtidig som det innebærer en reell risiko for at opplysningene kan bli misbrukt. Dette øker behovet for gode mekanismer som kan forebygge og avdekke misbrukssituasjoner.

Finansdepartementet sendte den 27. mars 2015 forslag til ny folkeregisterlov på høring. Forslaget er i hovedsak en teknisk revisjon av gjeldende regelverk, men inneholder også enkelte materielle endringer, blant annet i reglene om utlevering av folke-registeropplysninger og reglene om sanksjoner ved brudd på vilkår for utlevering. I høringsnotatet foreslås at ikke-taushetsbelagte opplysninger om enkeltpersoner, herunder personnummer, skal kunne utleveres til enhver når personen(e) kan navngis og identifiseres. Det vil fremdeles være mulig å oppdatere eksisterende medlemslister ved å vaske disse mot Folkeregisteret, forutsatt at listene tilfredsstiller kravene til identifisering av den enkelte person.

I høringsnotatet foreslås videre en ordning hvor enkeltpersoner kan få opplysninger om hvem som har fått utlevert opplysninger om ham eller henne, i likhet med ordningen som er innført for innsyn i den offentlige skatelisten. Det foreslås også administrative sanksjoner ved brudd på vilkår for utlevering, blant annet nye regler om tap av rett til å få utlevert opplysninger fra Folkeregisteret. Formålet er at de foreslåtte reglene om utlevering og innsyn, samlet sett skal bidra til at personopplysninger bare skal etterspørres når det er et reelt og saklig behov for det, samtidig som det blir bedre muligheter til å sanksjonere urettmessig bruk av opplysninger fra Folkeregisteret.

SPØRSMÅL NR. 850

Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 14. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Kan statsråden leggja fram ei oversikt over alle bedrifter med VTA-plassar (namn og adresse), kor mange VTA-plassar kvar bedrift har og kor mange personar som står på venteliste hjå kvar bedrift for å få VTA-plass?»

Svar:

Ei oversikt over alle ordinære og skjerma bedrifter som arrangerer varig tilrettelagd arbeid er vedlagt. Av oversikta går det fram namn på bedriftene, talet på avtalte plassar for varig tilrettelagd arbeid per bedrift og talet på personar på venteliste. Det er totalt 9 283 avtalte plassar, fordelt på 1 410 i ordinær verksemd og 7 873 i skjerma verksemd. Årsaka til avtalte plassar er lågare enn 9 400 plassar, slik det er budsjettert med, er at fylka er i prosess med opptrappinga av dei 200 nye plassane som kom i budsjettet for 2015. For varig tilrettelagd arbeid i skjerma verk-

semd er det lagt inn talet på avtalte plassar med 100 pst. finansiering. Det manglar oversikt over varig tilrettelagd arbeid i ordinær verksemd for Hordaland og Akershus. Talet på plassar for desse fylka er lagt inn i tabellen med summen for fylket.

Talet på ventelister inkluderar berre varig tilrettelagd i skjerma verksemd. Dette talet er høgare enn det reelle behovet for plassar i desse verksemdene. Årsaker til dette er mellom anna at ein person kan vera søkt inn fleire stader og dermed står på venteliste meir enn ein stad, eller har fått plass ein stad. I nokre fylker er det ikkje innført ein praksis for registrering av ventelister. For varig tilrettelagd arbeid i ordinær verksemd er det ikkje ventelister, men fylka melder at det er behov for fleire plassar.

Vedlegg til svar:

<https://www.stortinget.no/dok15-201415-850-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 851**Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen****Besvart 16. april 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Vi vet at det brukes store mengder av stoffet Narasin i kyllingfôr, og vi vet at det er et internasjonalt patentgodkjent antibiotikum.

Hvorfor tillater statsråden bruk av antibiotika i alt fôr til hele oppføringsperioden av all norsk kylling når det samtidig er forbudt ved norsk lov å bruke antibiotika i oppføring til alle dyr hele tiden?»

Svar:

Jeg vil presisere at det ikke er tillatt å bruke antibiotika som tilsetningsstoff i fôr til dyr.

Fôrtilsetningsstoffet Narasin brukes rutinemessig til slaktekylling for å forebygge en tarmsykdom. Legemiddelet er i Europa klassifisert som et koksidiostatikum, et fôrtilsetningsstoff. Koksidiostatika er stoff som virker mot koksidier (encellede organismer) som opptrer som snyltere i tarmen til en del dyr, særlig slaktekylling.

Regelverket om godkjenning og bruk av tilsetningsstoffer i fôr er en del av EØS-avtalen. Narasin

er tillatt som fôrtilsetning, selv om det i EØS ikke er tillatt å bruke antibiotika forebyggende.

Enkelte studier indikerer at bruk av Narasin kan ha betydning for utvikling av antibiotikaresistens, men her er det behov for mer kunnskap. Mattilsynet har bedt Vitenskapskomiteen for mattrygghet om å se nærmere på dette.

Det er kjent at Narasin også har en antibakteriell effekt, og enkelte eksperter hevder at Narasin er viktig for å ivareta god dyrehelse. Dersom dette middelet forbys i produksjon av kyllingkjøtt, risikerer vi forhøyet antibiotikabruk. Ifølge Animalia, som leverer faglig støtte og veterinærtjenester til norske bønder, vil penicillinbruken kunne øke kraftig dersom fôrtilsetningen Narasin fases ut av kyllingproduksjonen.

Veterinærinstituttet og Animalia samarbeider om et forskningsprosjekt der de vil se på mulighetene for å produsere kylling uten bruk av Narasin.

Jeg vil følge nøye med på utviklingen på dette området, og jeg vil iverksette eventuelle myndighetsiltak dersom Vitenskapskomiteens vurdering eller annen kunnskap tilsier dette.

SPØRSMÅL NR. 852**Innlevert 9. april 2015 av stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik****Besvart 15. april 2015 av fungerende kunnskapsminister Elisabeth Aspaker****Spørsmål:**

«Hvilke konkrete og kontrollbare kriterier må oppfylles for at statlige høgschooler og universiteter kan samarbeide med kommersielle aktører om studietilbud i Utlandet, og vil Høgskolen i Nesna kunne fortsette samarbeidet med sin kommersielle aktør slik HIOA og HBV nå gjør dersom høgskolen tilpasser seg disse kriteriene?»

BEGRUNNELSE:

Har blitt kjent med at Høgskolen i Buskerud og Vestfold (HBV) har en avtale med den kommersielle aktøren Kulturakademiet for studieåret 2015/16. Denne kommer i tillegg til den som skal avvikles over en to-års periode med Kulturstudier.

I tilsvar på mitt tidligere skriftlige spørsmål om avviklingen av tilbudet på HINE og om mulig forskjellsbehandling anfører kunnskapsministeren følgende eksplisitte vurderingskriterier som kan antas å innga i « særskilte og tungtveiende faglige grunner for at samarbeidet videreføres» Disse institusjonene (HiOA og HBV) har blant annet avtaler om undervisning og forskning med institusjoner i de respektive landene, noe Høgskolen i Nesna ikke har.»

Så langt jeg er kjent med har HINE slike avtaler med institusjoner i Sydney og Denpasar. HINE har også en samarbeidsavtale med universitetet på Cuba i tilknytning til det tilbudet som er etablert der i samarbeid med GoStudy.

Når man bruker unntak må man forholde seg til kjente kriterier slik at alle institusjoner i Norge kan

forholde seg til disse, å basere dette på skjønn er uheldig og kan føre til forskjellsbehandling mellom studiestedene.

Med utgangspunkt i den informasjon som er kjent i denne saken kan det se ut til å være en forskjellsbehandling.

Dette understreker behovet for åpenhet og eksplisitte kriterier knyttet til vurdering av samarbeid med kommersielle aktører på studietilbud i utlandet.

Svar:

Som stortingsrepresentant Juvik er kjent med, ba Kunnskapsdepartementet i brev 18. juni 2014 om at alle statlige universiteter og høyskoler avviker sitt samarbeid med eksterne virksomheter om organisering av studietilbud i utlandet. Bakgrunnen for beslutningen er at departementet mener det ikke er en naturlig oppgave for statlige universiteter og høyskoler å tilby ordinære norske utdanninger i utlandet. Departementet åpnet imidlertid for at det unntaksvis kunne vurderes å videreføre slikt samarbeid dersom det forelå særskilte og tungtveiende faglige grunner for det. De fleste institusjonene som har hatt slike tilbud organisert i utlandet, valgte raskt å starte avvikling av tilbudene. Departementet har mottatt tre forespørsler om videreføring av studietilbud fra Høgskolen i Buskerud og Vestfold, Høgskolen i Oslo og

Akershus og fra Høgskolen i Nesna. Departementet har gjort en helhetsvurdering av de aktuelle tilbudene, og har blant annet lagt til grunn at sentrale vurderingsmomenter bør være relevansen av å tilby studiet på et bestemt sted i utlandet og om det foreligger avtaler og faglig samarbeid mellom de norske institusjonene og utenlandske læresteder. Departementet har behandlet alle institusjoner likt med hensyn til avvikling av studiene i utlandet. Departementet har hatt en omfattende dialog med Høgskolen i Nesna i saken, og høyskolen har etter departementets vurdering ikke gitt en faglig begrunnelse for at studietilbudene bør være organisert i utlandet. Høgskolen har heller ikke synliggjort et etablert og solid faglig samarbeid knyttet til de avtalene med utenlandske læresteder som stortingsrepresentanten refererer til. De to institusjonene som har fått dispensasjon har dokumentert en betydelig regional forankring, dvs. stedsbegrunnelse for sine studier, i tillegg til faglig samarbeid med institusjoner der studiene er lokalisert. Departementet har nå sagt opp avviklingsavtalen mellom Høgskolen i Nesna og GoStudy, men har besluttet at studenter kan gjennomføre studier som avtalt høsten 2015. Regjeringsadvokaten har på vegne av departementet initiert dialog med GoStudy knyttet til avviklingen av avtalen.

SPØRSMÅL NR. 853

Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart Besvart 17. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Er det gjort endringer i statens bidrag til finansiering av hjemmedialyse i Telemark og i andre deler av landet og hvilke tiltak vil Helse- og omsorgsministeren sette i verk for å sikre en finansiering slik at pasienter ikke mister tilbud om hjemmedialyse i Telemark eller andre deler av landet?»

BEGRUNNELSE:

9. april 2015 meldte NRK at Sykehuset Telemark ikke lenger får refundert utgiftene fra staten for pasienter som gis hjemmedialyse, noe som vil si omkring 200 000 kroner per pasient.

Dialyse gjør det mulig for pasienter med nyresvikt å leve et aktivt liv på tross av sin alvorlige sykdom.

Tilbudet om hjemmedialyse er for mange av pasientene som benytter seg av dette avgjørende for å kunne gå på skole og være i arbeid. Mange av pasientene kan i langt større grad opprettholde et vanlig dagligliv, enn tilfellet vil bli om de må bruke mye tid på reise og behandling ved et sykehus. Fagmiljøet ved Sykehuset Telemark sier at pasientene som hjemmedialyse er riktig for opplever større livskvalitet når de får et slikt tilbud.

Svar:

Dialysebehandling kan organiseres på ulike måter og med ulike metoder:

Metode	Beskrivelse	Finansiering
Hemodialyse i sykehus	Behandling der blod renses/filtreres på utsiden av kroppen. Vanligste behandlingsform. Størrelsesorden 150 000 enkeltbehandlinger per år. Typisk 3 behandlinger per pasient per uke.	Omfattes av innsatsstyrt finansiering.

Hemodialyse i satellittsom hemodialyse i sykehus, men organisatorisk forskjellig. Kan f.eks. finne sted gjennom samarbeid med kommune om selve gjennomføringen. Omfattes av innsatsstyrt finansiering.

Pasientadministrert peritonealdialyseBehandling der væske fra bukhulen renses/filtreres på utsiden av kroppen. Omfattes av innsatsstyrt finansiering

Pasientadministrert hemodialysePrinsipielt samme behandling som i sykehus. Pasienten har dialyseapparat og annet nødvendig utstyr hjemme, og utfører behandlingen selv eller med støtte fra pårørende eller andre. Omfattes ikke av innsatsstyrt finansiering

Det er ikke gjort endringer i den innsatsstyrte finansieringen i 2015. Det er imidlertid gjort noen presiseringer når det gjelder registrering og rapportering av dialysebehandling. Ifølge Helsedirektoratet viser tall fra Norsk pasientregister at 342 pasienter fikk pasientadministrert peritonealdialyse i 2014. Pasientadministrert peritonealdialyse omfattes av innsatsstyrt finansiering. Ifølge en rapport fra Kunnskaps-senteret som ble publisert høsten 2014, fikk 11 pasienter pasientadministrert hemodialyse i 2012. Pasienten NRK viser til får slik dialysebehandling.

Pasientadministrert hemodialyse innebærer at pasienten kobler seg til og fra maskinen selv og overtar i høy grad den funksjonen sykepleieren på sykehuset ellers har. Denne behandlingen krever mye av pasienten og forutsetter at det brukes ressurser på opplæring og installasjon av utstyr i pasientens hjem. Pasientadministrert hemodialyse kan også utføres med assistanse av spesialtrent sykepleier fra kommune-helsetjenesten. Denne behandlingsformen har så langt ikke hatt særlig utbredelse i Norge. Dette henger sammen med den høye transplantasjonsraten i Norge, samt utbredelsen av peritonealdialyse som en velegnet metode for bruk i hjemmet. Pasientadministrert hemodialyse krever ferdigheter hos pasienten, både når det gjelder teknisk utstyr og tilkobling av blodtilgangen til maskinen.

Slik regelverket for innsatsstyrt finansiering er i dag, må pasientadministrert hemodialyse dekkes over basisbevilgningen til RHF. Bakgrunnen for dette er bl.a. at omfanget av slik dialysebehandling har vært svært begrenset. I tillegg er innsatsstyrt finansiering tradisjonelt knyttet opp mot innleggelser og polikliniske behandlinger, ikke pasientadministrert behandling utenfor sykehus. Pasientadministrert peritonealdialyse og enkelte former for selvadministrert legemiddelbehandling er unntaket fra denne hovedregelen. Det er Helsedirektoratet som forvalter innsatsstyrt finansiering. Den medisinske tekniske utviklingen gjør det mulig å gjennomføre behandling på nye måter. Det er viktig at finansieringsordningene til enhver tid gjenspeiler medisinsk praksis. Samtidig tilsier hensynet til et mest mulig enkelt og oversiktlig system at det ikke bør etableres særfinansiering for behandlinger med svært begrenset omfang.

Jeg er kjent med at Helsedirektoratet vurderer innsatsstyrt finansiering av selvadministrert hemodialyse i regelverket for innsatsstyrt finansiering for 2016.

SPØRSMÅL NR. 854

Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken

Besvart 15. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sørge for et minimum av reelle akuttovernattingstilbud til fattige tilreisende fra EØS-området som oppholder seg i Bergen, som tilfredsstillende minstestandarder når det gjelder helse og trygghet?»

BEGRUNNELSE:

I Bergen har Kirkens bymisjon siden høsten 2013 driftet akuttovernattingstilbud for fattige tilreisende fra EØS-området. Dette tilbudet er i hovedsak finansiert av midler fra Justisdepartementet. Fra 1. april 2015 opphører dette tilskuddet fra departementet. Som følge av dette, sier Kirkens Bymisjon at tilbudet

må stenges sommerhalvåret 2015. De siste dagene har bergensmedia avdekket hvordan bostedsløse bor under helsefarlige forhold i et tomt hus i Kalfarveien fordi de ikke har noe annet tilbud.

Svar:

Justis- og beredskapsdepartementet har siden sommeren 2013 forvaltet en tilskuddsordning for humanitære tiltak rettet mot EØS-borgere som kommer til Norge for å tigge. Tilskuddsordningen skal blant annet kunne brukes til overnattingstilbud som organisasjoner eller kommuner drifter for tilreisende. Ved den første tildelingen i 2013 fikk Kirkens Bymisjon Bergen 1,3 millioner kroner til et overnattingstilbud. Ved tildelingen i 2014 fikk de 1,7 millioner. Ved tildelingen i 2014 ble det ikke gitt midler til rene rådgivningstiltak, slik at overnattingstilbudene mottok noe høyere beløp enn i 2013 og nå i 2015. For 2015 fikk Kirkens Bymisjon Bergen tildelt 1,3 millioner

kroner ved vedtak av 5. mars 2015. De søkte om 2,22 millioner av tilskuddsordningen på 10 millioner. I likhet med de fleste søkere, tillot ikke rammen for tilskuddsordningen at man kunne gi Kirkens Bymisjon Bergen hele beløpet de søkte om. De har ikke påklaget vedtaket. Kirkens Bymisjon Bergen har opplyst at de på bakgrunn av den reduserte tildelingen har truffet en beslutning om bare å drifte overnattingstilbudet halve året, og da i den kaldeste perioden. De avsluttet sesongen 1. april, og vil starte tilbudet igjen i oktober. Som det fremgår, er det fra Justis- og beredskapsdepartementets side gitt økonomisk støtte til overnattingstilbud. Det tilligger imidlertid andre myndigheter å føre tilsyn med om de overnattingstilbudene som etableres, tilfredsstillende etablerer standarder hva angår helse og trygghet. Kommunale myndigheter må fortløpende vurdere om det er behov for ytterligere akutttiltak overfor personer som oppholder seg i kommunen.

SPØRSMÅL NR. 855

Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart 20. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sørge for en nasjonal oppfølging av den lovpålagte plikten til å tilby alle pasienter med lovfestet rett en pasientkoordinator og vil statsråden innhente informasjon om tilbudet, og i tilfellet ikke, hva er begrunnelsen for ikke å innhente slik informasjon?»

BEGRUNNELSE:

I svar 20.03.2015 på undertegnede skriftlige spørsmål 12.03.2015 om statsråden kan gi en oversikt over hvilke sykehus som tilbyr pasientkoordinator etter spesialisthelsetjenestelovens § 2-5a, svarer Helse- og omsorgsministeren at departementet ikke har en slik oversikt og ikke stiller krav om en slik rapportering.

Stortinget har gjentatte ganger presisert viktigheten av at pasienter med behov for komplekse eller langvarige og koordinerte tjenester får tilbud om pasientkoordinator. Daværende stortingsrepresentant Bent Høie stilte skriftlig spørsmål til daværende Helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre om departementets oppfølging av denne lovpålagte plikten 09.01.2013 og presiserte den gangen viktigheten av at foretakene faktisk fulgte opp loven. Daværende

statsråds svar var tilnærmet likelydende dagens statsråd sitt svar til undertegnede 20.03.2015.

03.06.2013 reiste daværende stortingsrepresentant Bent Høie interpellasjonsdebatt i Stortinget om samme forhold. Han viste til at på tross av at pasienter hadde hatt rett til pasientkoordinator i 13 år så fikk for få oppfylt rettigheten. Daværende stortingsrepresentant Bent Høie understreket at det var alvorlig når noe Stortinget mente var så viktig at en valgte å lovfeste det ikke ble fulgt opp. Daværende stortingsrepresentant Bent Høie refererte i sitt interpellasjonsinnlegg til svaret daværende statsråd ga på hans skriftlige spørsmål 09.01.2013:

«Jeg har også spurt den nåværende helseministeren om hvor mange pasienter som får oppnevnt pasientkoordinator. Det var det for noen måneder siden ikke mulig å få et svar på. Det betyr at det heller ikke er noen nasjonal oppfølging av dette lovpålegget slik det er i dag.

Jeg mener dette er alvorlig. Først og fremst er det alvorlig for de pasientene som kunne fått et tilbud, som er et av de viktigste tilbudene Helsetilsynet etterlyser, utenom behandlingen, nemlig et kontaktpunkt å forholde seg til- en som føler et ansvar gjennom hele pasientforløpet, og som kan påvise at pasienten faktisk får den behandlingen man har krav på.»

Svar:

Jeg viser til mitt brev av 19. mars 2015 til stortingsrepresentant Kjersti Toppe, der jeg svarer at Helse- og omsorgsdepartementet som hovedregel ikke stiller krav om spesifikk rapportering på oppfyllelse av lovkrav.

Når det gjelder kravet om at det skal oppnevnes koordinator for pasienter med behov for komplekse eller langvarige og koordinerte tjenester, er dette imidlertid vurdert som så viktig at det ble stilt som særskilt krav i oppdragsdokumentet til de regionale helseforetakene for 2014. Helse- og omsorgsdepartementet mottok i mars 2015 rapportering på dette kravet som del av årlig melding for 2014. Rapporteringen viser at helseforetakene arbeider aktivt for å innfri lovkravet, men at det fortsatt ikke er på plass ved alle sykehus.

Som nevnt i brevet av 19. mars d.å., er det min vurdering at dagens bestemmelse i spesialisthelsetjenestelovens § 2-5a om koordinator i spesialisthelsetjenesten, som sier at «koordinator bør være lege, men annet helsepersonell kan være koordinator når det anses hensiktsmessig og forsvarlig», ikke er treffsikker, og at dette kan ha forsinket oppfyllelse av lovkravet. I det arbeidet vi nå er i gang med, ønsker vi derfor å styrke pasientenes rettigheter ved at den enkelte skal få rett til kontaktlege. Samtidig ønsker vi å fjerne hovedregelen om at koordinator i spesialisthelsetjenesten skal være lege, slik at koordinatorfunksjonen kan ivaretas av andre yrkesgrupper enn leger. Jeg vil også foreslå at Helsedirektoratet får i oppdrag å utarbeide en implementeringsstrategi og en veileder for lovbestemmelsen, i samarbeid med helseforetakene og berørte fagmiljøer. På denne måten vil jeg sikre at lovkravet følges opp i tjenestene.

SPØRSMÅL NR. 856

Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 24. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Når vil anbudet på ferjestrekningen E39 Mortavika – Arsvågen og E39 Halhjem – Sandvikvåg bli utlyst og fra hvilken dato kan det ventes at det nye anbudet trer i kraft?»

Svar:

Gjeldende kontrakt for de to sambanda går ut 2016. For å få bedre tid til å planlegge konkurranse for en ny, langsiktig kontrakt er gjeldende tilbud lyst ut for ett år.

Det arbeides for tida med å fastsette konkurransegrunnlaget for en ny, langsiktig kontrakt. Utlysning av konkurransen ventes seinest i tredje kvartal i år, med oppstart av ny kontraktsperiode fra 1. januar 2018.

SPØRSMÅL NR. 857**Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 22. april 2015 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Hvor mye er innkrevd i engangsavgifter på personbiler hvert av de siste 10 årene, og hvor mye utgjør dette i snitt per bil for hvert av årene?»

BEGRUNNELSE:

Det bes om tall med sammenlignbar kroneverdi. I tillegg bes det om at det i oversikten presenteres informasjon både med og uten elbiler/nullutslippsbiler.

Svar:

Tabellen nedenfor viser samlet fastsatt engangsavgift og gjennomsnittlig fastsatt engangsavgift for nye personbiler med og uten elbiler for årene 2005-2014. Før 2010 er det i praksis ikke forskjell på gjennomsnittlig avgift med og uten elbiler siden elbilsalget utgjorde en svært liten andel av samlet bilsalg. Tallene for gjennomsnittlig avgift er avrundet til nærmeste 1000-kroner. Alle beløp er oppgitt i 2014-kroner.

ÅR	Samlet fastsatt engangsavgift (mill. kroner)	Gjennomsnittlig engangsavgift uten elbiler (kroner)	Gjennomsnittlig engangsavgift med elbiler (kroner)
2005	15 172	132 000	132 000
2006	15 683	142 000	142 000
2007	17 391	131 000	131 000
2008	14 629	133 000	133 000
2009	12 411	128 000	128 000
2010	14 675	117 000	116 000
2011	14 892	111 000	109 000
2012	14 990	113 000	110 000
2013	14 214	107 000	101 000
2014	13 239	106 000	93 000

SPØRSMÅL NR. 858**Innlevert 10. april 2015 av stortingsrepresentant Jorodd Asphjell****Besvart 16. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Hvordan vil justisministeren sikre en oppbygging av fag- og spesialistmiljøer med tilstrekkelig antall ansatte – uten at dette går på bekostning av et styrket nærpolti som er tilstede og tilgjengelige for befolkningen 24 timer i døgnet?»

BEGRUNNELSE:

Proposisjonen (trygghet i hverdagen – nærpoltireformen) fastslår at formålet med reformen er å utvikle et robust nærpolti som har alle politiets oppgaver og som er operativt, synlige og tilgjengelige for befolkningen. Det skal utvikles et effektivt og kompetent nærpolti som er tilstede for befolkningen der hvor de bor og oppholder seg.

Samtidig peker reformen på at det skal utvikles robuste fagmiljøer som er rustet til å møte dagens og mor-

gendagens kriminalitetsutfordringer. For eksempel etterforskningsmiljøer og store operasjonssentra-ler.

Styrking av nærpoltiet og utvikling av robuste fagmiljøer er meget viktig for å utvikle et mer kompetent politi som effektivt forebygger og bekjemper kriminalitet, og som samtidig sikrer borgernes trygghet.

Svar:

Formålet med nærpoltireformen er, som spørsmålsstilleren også legger til grunn for sitt spørsmål, å finne en god balanse mellom solide fagmiljøer og lokal tilstedeværelse.

Dagens distriktsinndeling gir ikke politiet de nødvendige rammevilkår for å kunne løse sine oppgaver på en best mulig måte. Strukturen er også til hinder for å sikre nødvendig robusthet i etterforskningen av alvorlig kriminalitet, og for å håndtere

større politiaksjoner og hendelser. Ved å legge til rette for større enheter, vil politiet kunne skape mer solide fagmiljøer med større effektivitet og grad av spisskompetanse, samtidig som mer politikraft kan frigjøres til operativ og synlig polititjeneste. I denne prosessen legger regjeringen stor vekt på lokalt samarbeid og lokale forhold når det gjelder organisering av de ulike fagmiljøene, og vi stiller også en rekke

krav til politiets publikumsservice, forebygging, tilgjengelig og beredskap som skal bidra til god kvalitet på polititjenesten.

For å sikre politiet en organisering som legger til rette for å nå disse målene fremmet regjeringen Prop. 61 LS (2014-2015) Endringer i politiloven m.v. (trygghet i hverdagen – nærpolitireformen), som nå er til behandling i Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 859

Innlevert 13. april 2015 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 20. april 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug

Spørsmål:

«SV vil ha mer forskning på bærekraftig landbruk i hele landet. Det er stor uro om vedtaket til interimsstyret i NIBIO om den regionale strukturen i Bioforsk. Både faglig og økonomisk dokumentasjon på nedlegging/ nedbygging mangler. Fagstrategien til NIBIO som viktig grunnlag mangler. Strukturendringer må derfor ikke skje nå.

Vil statsråden legge saken fram for Stortinget i budsjett for 2016 med en helhetlig gjennomgang for styrking av forskning på mangfoldet og bredda i norsk landbruksproduksjon?»

Svar:

Regjeringen har besluttet å fusjonere Bioforsk, Norsk institutt for skog og landskap og Norsk institutt for landbruksøkonomisk forskning 1. juli i år og etablere Norsk institutt for bioøkonomi (NIBIO). Formålet er å etablere et faglig og økonomisk robust forsknings- og utviklingsmiljø, som leverer kunnskap av høy kvalitet

og relevans til næring og forvaltning. Mer ressurser skal brukes på utvikling av ny kunnskap, innovasjonsrettet arbeid og forvaltningsstøtte, og mindre ressurser skal gå til administrasjon, drift og vedlikehold.

Jeg er opptatt av at landbruks- og matsektoren har faglig sterke og effektive forskningsmiljøer av høy kvalitet. Dette er nødvendig for å øke matproduksjonen under endrede klimatiske forhold og for å styrke konkurransevnen. Jeg har ambisjoner om at NIBIO skal bli en viktig bidragsyter på disse områdene.

Fra interimsstyret for NIBIO har jeg fått tilrådinger som innebærer at kunnskapsutvikling for landbruksnæringene i hele landet kan ivaretas med færre regionale enheter enn det Bioforsk har i dag. Bioforsk har også kommet frem til en slik konklusjon etter å ha utredet saken siden 2013.

Jeg har nå saken til vurdering før regjeringen skal fatte endelige beslutninger. Stortinget vil bli forelagt aktuelle problemstillinger vedrørende NIBIO på eget møte.

SPØRSMÅL NR. 860**Innlevert 13. april 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen****Besvart 20. april 2015 av landbruks- og matminister Sylvi Listhaug****Spørsmål:**

«Kan statsråden frambringe en oversikt over utbetalte frakttilskudd i perioden 1990-2014 for tilskuddsordningene over kap. 1150, post 73, underpost 18, dvs. følgende frakttilskudd:

- Frakttilskudd kjøtt
- Frakttilskudd egg
- Frakttilskudd kraftfôr
- Frakttilskudd korn til kraftfôrproduksjon?»

Svar:

Landbruksdirektoratet er som tilskuddsforvalter bedt om å utarbeide en oversikt over utbetalingen av disse frakttilskuddene i perioden 1990-2014. Tallgrunnlaget som er mottatt fra direktoratet framgår av vedlagte tabell.

Vedlegg til svar:

**Frakttilskudd over Kap 1150, post 73 -
Perioden 1990-2014 (mill. kroner)**

År	Produkter			
	Kjøtt	Egg ¹⁾	Kraftfôr ²⁾	Korn ²⁾
1990	75,7			
1991	75,6			
1992	73,9			
1993	80,9			
1994	82,1			
1995	76,4			
1996	74,5		37,5	103,7
1997	75,6		40,8	108,7
1998	75,2		40,5	119
1999	76,1		39,4	114,5
2000	74,5		37,3	102,7
2001	76,2	5,2	47	94
2002	74,8	7,0	49,4	99,3
2003	74,9	5,6	54	86,1
2004	66,7	7,0	53,7	102,4
2005	63,3	5,1	53,9	101,6
2006	55,0	6,9	54,3	77,9
2007	48,3	7,2	55,7	75,9
2008	59,9	6,5	56,4	83,5
2009	56,1	9,7	64,9	83,1
2010	69,3	7,4	65,9	77,17
2011	119,8	6,5	75,5	87,7
2012	125,1	7,8	84,7	63,8
2013	133,2	6,4	124,2	58,2
2014	127,9	8,6	112,6	66,1

- 1) For 1990-2000 er bevilget beløp 5 mill. kroner. I denne perioden ble ordningen forvaltet av Omsetningsrådets sekretariat, fra år 2001 av SLF.
- 2) Fram til 01.07.95 hadde Statens Kornforretning ansvaret for frakt og betalte hele fraktkostnaden. Etter 01.07.95 overtok kornkjøperne dette ansvaret, og det ble innført frakttilskudd som bidrag til å dekke kostnadene.

Kilder:

Korn og kraftfôr 1996 - 2000: Årsmeldinger Statens Kornforretning

Korn og kraftfôr 2000-2014: SLF

Kjøtt 1990-1999: Statistikk fra Fraktkontoret for slakt og årsmeldinger Norsk Kjøttvirke

Kjøtt 2000: NF-rapport nr 9, 2002 - Transportstøtteordningene i Landbruket

Kjøtt 2001-2014: SLF

Egg 1990 -2000: Jordbruksavtalen

Egg 2001-2014: SLF

SPØRSMÅL NR. 861

Innlevert 13. april 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 24. april 2015 av arbeids- og sosialminister Robert Eriksson

Spørsmål:

«Lov om folketrygd (folketrygdloven) § 8-51, tredje ledd, om sjukepengar til personar mellom 67 og 70 år lyder: «Sykepengar fra trygden ytes i opptil 60 sykepengedager til medlem mellom 67 og 70 år.»

Kan statsråden forklara kvifor personar som er medlemmer av og finansierer sjukepengeordninga gjennom inntektsgevande arbeid ikkje skal få sjukepengar meir enn i 60 dagar når regjeringa samstundes er særskilt opptekne av å stimulera eldre arbeidstakarar til å stå lenger i arbeid?»

Svar:

Retten til sjukepengar frå folketrygda til personar over 62 år må sjåast i samanheng med retten til alderspensjon frå folketrygden. Fram til 2008 blei alderspensjonen mellom 67 og 70 år avkorta hvis arbeidsinntekta oversteig to gongar grunnbeløpet. Alderspensjonistar som fekk avkorta pensjonen, det vil seie dei som hadde inntekt over to gongar grunnbeløpet, hadde ein avgrensa sjukepengerett i denne perioden. Alderspensjonistar mellom 67 og 70 år med full alderspensjon og alderspensjonistar over 70 år hadde ikkje rett til sjukepengar.

I 2011 blei det innført fleksibel pensjonsalder mellom 62 og 75 år, og ein kan ha arbeidsinntekt ved sida av utan at alderspensjonen blir avkorta. Gjennom Stortinget si handsaming av Prop. 16 L (2010-2011) blei det tatt stilling til kva slags konsekvens

rett til fleksibel alderspensjon frå 1. januar 2011 skulle ha for rett til sjukepengar til personar over 62 år. Det blei vedtatt at ein skal kunne få sjukepengar etter dei vanlege reglane fram til fylte 67 år også når ein har tatt ut alderspensjon. Til personar mellom 67 og 70 år med arbeidsinntekt over to gongar grunnbeløpet blei det vedtatt at det fortsatt skulle gis ein avgrensa sjukepengerett, men at retten skulle vere uavhengig av om den sjukmelde har tatt ut alderspensjon eller ikkje. Det blei samstundes vedtatt å ikkje innføre rett til sjukepengar til personar over 70 år. Det dåverande Arbeidsdepartementet viste i lovforslaget (Prop. 16 L (2010-2011)) til at dersom inntekt etter fylte 70 år skulle gi rett til sjukepengar frå trygda, ville sjukepengeordninga bli vesentleg utvida. Faren for å bli sjuk er større i høgare alder, og departementet meinte derfor at det ikkje er rimeleg at trygda skal kompensere for tap av arbeidsinntekt på grunn av sjukdom for personar opp til 75 år.

Det er målet til regjeringa at eldre skal stå lenger i arbeidslivet. Regjeringa vil derfor leggje til rette for at dei som ønskjer det, kan jobbe lengre, og har mellom anna fremma forslag til Stortinget om å heve 70-årsreglen i arbeidsmiljølova til 72 år, jf. Prop. 48 L (2014-2015). Eit fleirtal på Stortinget slutta seg til forslaget i mars i år. Regjeringa vil også sjå nærare på velferdsyttingar frå folketrygda til personar over 62 år, herunder sjukepengar og pensjon.

SPØRSMÅL NR. 862**Innlevert 14. april 2015 av stortingsrepresentant Heidi Greni****Besvart 23. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«17. februar i år vedtok Stortinget å be regjeringen utforme retningslinjer som innebærer at kamptolker som Forsvaret brukte i Afghanistan fra 2006 til november 2014 kan få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. Bakgrunnen var bekymringsmeldinger om 26 tidligere kamptolker som på grunn av sine tidligere oppdrag for det norske forsvaret nå levede i livsfare. Stortinget la klare føringer for at det ble forventet rask oppfølging.

Hva er til nå gjort for å følge opp Stortingets vedtak og når kan kamptolkene komme til Norge?»

BEGRUNNELSE:

Det var et samlet Storting som 17. februar vedtok å be regjeringen utforme retningslinjer, i form av en egen ordning, som innebærer at kamptolker Forsvaret brukte i Afghanistan kan få arbeids- og oppholdstillatelse i Norge. Det var representanter fra Sp, KrF, SV, Venstre og MDG som fremmet saken, men forslaget ble enstemmig vedtatt. Bakgrunnen var Vete-ranforbundet SIOPS bekymringsmelding om 26 tidligere kamptolker som på grunn av sine oppdrag for det norske forsvaret i Afghanistan nå levde i livsfare.

Stortinget understreket at dette var en hastesak som det ble forventet rask oppfølging av. Etter de opplysninger som senere er framkommet, er vedtaket enda ikke fulgt opp av regjeringen. Dette gir en kritisk situasjon for sikkerheten til de berørte tolkene. Det er derfor avgjørende at saken nå får en rask og effektiv framdrift.

Svar:

Regjeringen har nå besluttet at «kamptolkene» i Afghanistan skal håndteres innenfor rammen av kvoten

for overføringsflyktninger ved at den gjeldende spesialordningen justeres. Av tidshensyn mener regjeringen det er mest hensiktsmessig å anvende kvoten for denne gruppen. Deretter vil departementet utarbeide nytt regelverk for fremtidige utenlandsopera-sjoner i samarbeid med Forsvarsdepartementet, Utenriksdepartementet og Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet.

Det viktigste er at vi nå får på plass en ordning for de som har arbeidet for norske styrker i Afghanistan. Departementet er i ferd med å utarbeide et rundskriv for å sikre at disse kan tas på den norske overføringskvoten. Rundskrivet utarbeides nå i samarbeid med blant annet Forsvarsdepartementet. Rundskrivet vil snart foreligge og deretter kan UDI starte behandlingen av sakene.

For gjennomføring av praktiske oppgaver i Kabul forutsettes det at det er tilrådelig i et sikkerhetsperspektiv, og at dette vurderes løpende. Ellers vil prosedyrene for saksbehandling følge samme løp som etter gjeldende spesialordning. Noen kamptolker som har vært ansatt etter 1.1.2006 befinner seg i dag i tredjeland. For at de skal få prøvet sin sak vil det bli formidlet beskjed via Veteranforbundet SIOPS om at de må kontakte nærmeste norske utenriksstasjon. Gjennom SIOPS vil aktuelle søkere snarlig få tilsendt et skjema for å kunne starte forberedelsen av sine saker.

Fordi det norske militære nærværet i Afghanistan er betydelig redusert, er det utfordringer knyttet til den praktiske gjennomføringen. Det er særlig sikkerhetssituasjonen for norsk personell, som setter skranker. De forannevnte departementene samarbeider om å finne egnede løsninger. Dette arbeidet er høyt prioritert av regjeringen og saksbehandlingen vil bli prioritert i alle ledd.

SPØRSMÅL NR. 863**Innlevert 14. april 2015 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 21. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«Deler justisministeren Mazyar Keshvaris oppfatning når det gjelder hvilken effekt den nye asylavtalen vil få?»

BEGRUNNELSE:

I tilleggsavtalen til Samarbeidsavtalen mellom Regjeringen, Venstre og KrF står det:

«Partene er enige om å sikre midler slik at utlendingsmyndighetene kan gjennomføre ny vurdering av beskyttelsesbehovet/ grunnlaget i saker der grunnlaget for opphold kan ha falt bort som følge av politiske, sosiale eller humanitære forbedringer i hjemlandet jf. utlendingsloven §§ 37, 61 og 62. Justis- og beredskapsdepartementet utarbeider en egen for-skrift/ instruks om gjennomføringen.»

Det har i etterkant oppstått uklarhet når det gjelder hvor stor effekt denne delen av avtalen vil få. Blant annet har innvandringspolitisk talsperson i Frp, Mazyar Keshvari, uttalt følgende:

«Her snakker vi om mulige returere av flere tusen mennesker, også barnefamilier.»

Svar:

Regjeringspartiene har sammen med KrF og Venstre nylig blitt enige om en tilleggsavtale til samarbeidsavtalen på utlendingsfeltet, hvor ett punkt er at det skal gjennomføres en ny vurdering av beskyttelsesbehovet/grunnlaget i saker der grunnlaget for opphold kan ha falt bort som følge av politiske, sosiale eller humanitære forbedringer i hjemlandet.

Det er vanskelig å si noe konkret om effekten av dette punktet i avtalen, fordi det vil variere etter situasjonen på verdensbasis. Det kan i perioder dreie seg om få personer, i andre perioder om mange. Det avgjørende vil være om beskyttelsesbehovet fortsatt er tilstede eller ikke ved fornyelser av tillatelsen eller før permanent oppholdstillatelse gis.

Justis- og beredskapsdepartementet vil fremover vurdere nærmere hvordan denne ordningen skal innrettes og hvilke konsekvenser den vil få for asylsøkere som får oppholdstillatelse i Norge.

Jeg tillater meg også å peke på at avtalen mellom regjeringspartiene og KrF og Venstre også inneholder tiltak som gir flere returnerte barnefamilier muligheten til å få behandlet sin sak på ny ved omgjøringsbegjæring fremsatt i utlandet.

SPØRSMÅL NR. 864**Innlevert 14. april 2015 av stortingsrepresentant Audun Lysbakken****Besvart 23. april 2015 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Hva er regjeringens syn på rapportene som dokumenterer omfattende menneskerettighetsbrudd fra Norges allierte i krigen i Irak, og vil regjeringen re-vurdere Norges bidrag dersom irakiske myndigheter ikke kan garantere at deres militære offensiv vil foregå uten overgrep mot sivile?»

BEGRUNNELSE:

Amnesty International og Human Rights Watch har publisert rapporter med det organisasjonene mener er dokumentasjon på grove overgrep og menneskerettighetsbrudd i regi av sjiamuslimsk militans og irakiske

sikkerhetsstyrker. Overgrepene skal være begått i områder som er gjenerobret fra ISIL, og rammer i første rekke sunnimuslimer.

Det norske militære bidraget til Irak vil gjøre oss til alliert av den irakiske regjeringen i borgerkrigen i landet. Hva slags krefter vi faktisk allierer oss med, må derfor være et spørsmål av stor politisk betydning for Norge.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 15. april 2015 med spørsmål fra stortingsrepresentant Audun Lysbakken om hvilken innvirkning rapporter om men-

neskerettighetsbrudd i Irak vil ha på regjeringens beslutning om å sende norske soldater til landet for å drive kapasitetsbygging av irakiske sikkerhetsstyrker.

Situasjonen i Midtøsten er svært alvorlig. Situasjonen i Irak er også ustabil og uforutsigbar. Det er ingen tvil om at det landskapet de norske soldatene skal inn i er krevende. Dette betyr imidlertid ikke at vi bør avstå fra å etterkomme Iraks anmodning om hjelp.

Regjeringen er kjent med at det er publisert rapporter fra Human Rights Watch og Amnesty International om overgrep mot sivile begått av regjeringsvennlig milit, men hvor også irakiske sikkerhetsstyrker trekkes inn. Dette er en utfordring koalisjonen tar på alvor. Koalisjonen jobber aktivt med å kartlegge alle nivå av aktørbildet både lokalt og nasjonalt i Irak. Det lokale aktørbildet vil også bli klarere etter at de norske styrkene er på plass i Irak.

De norske militære instruktørene skal utdanne og trene soldater i den irakiske hæren og Peshmergastyrkene til de kurdiske selvstyremyndighetene i Irak. Krigens spilleregler vil være en viktig del av opplæringen for å bidra til at brudd på menneskerettighetene ikke finner sted. Rapportene fra Human Rights Watch og Amnesty International understreker dette behovet.

De norske militære instruktørene som snart vil være på plass i Bagdad og Erbil, forbereder seg nå på å gjennomføre det bidraget regjeringen og Stortinget har besluttet. Regjeringen følger utviklingen i Irak fortløpende gjennom det internasjonale samarbeidet vi er en del av i kampen mot ISIL og i kampen for å styrke Iraks egen evne til å håndtere sin sikkerhet og stabilitet. Norge vil være tydelig i fordømmelsen av ethvert overgrep og brudd på menneskerettighetene. Vi tar rapportene fra de humanitære organisasjonene på alvor og vil kontinuerlig vurdere hvordan oppdraget gjennomføres og om innretningen på det norske bidraget til Irak må justeres. Slik regjeringen ser det, understreker rapportene viktigheten av å lære opp irakiske styrker. Dette forsterker dermed ytterligere behovet for det norske bidraget. Norske styrker nyter stor respekt for det arbeidet som er gjort, og gjøres, i Afghanistan. Erfaringene fra dette arbeidet vil være svært relevant for det oppdraget Norge har i Irak.

Formålet med bidraget er å styrke Iraks evne til å ivareta landets egen sikkerhet. Slik situasjonen er nå, vurderer vi det dithen at det er riktig å gå videre med det norske bidraget. Norske soldaters kompetanse er etterspurt, og vi er beredt til å bidra.

SPØRSMÅL NR. 865

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Kjell-Idar Juvik

Besvart 21. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«E6 over Skjellesvikskaret i Nordland har flere ganger i år vært stengt på grunn av rasfare. Ved siste stenging var også omkjøringsmuligheten over Kjøpsvik rv 827 stengt på grunn av rasfare. Eneste alternativ til nord-sør trafikken var da fergeforbindelsen fra Bognes til Lødingen, som vil være en betydelig omvei for mange. Dette er ikke holdbart.

Hva vil ministeren gjøre på kort og lang sikt for å bedre denne situasjonen slik at man unngår stenging av landets hovedferdselsåre E6 på grunn av rasfare?»

BEGRUNNELSE:

I forrige uke ble igjen E6 over Skjellesvikskaret stengt i flere dager på grunn av rasfare. Dette medfører at landets hoved ferdelsåre E6 ikke kan benyttes av trafikantene og i tillegg medførte dette at fastboende og fritidsboende ble totalt innesperret.

Så langt jeg er kjent med er ikke denne strekningen definert som et rasutsatt område av Statens Vegvesen, men vil bli tatt med i neste rullering. Det ligger heller ikke inne noen utbedringer eller tunnel på den utsatte strekningen i vedtatte Transportplan.

Som ministeren sikkert forstår er dette en uholdbar situasjon som man må finne både en snarlig kortsiktig løsning- og en mere permanent langsiktig løsning på. Jeg er kjent med at lokale initiativtakere mener det kan gjøres en begrenset ras-sikrings tiltak ved å bygge en stein-voll på 50-60 meter på vestsiden av E6, dette vil kunne gi en bedring av rasfaren på kort sikt.

Om dette lar seg gjøre eller man må gjøre andre midlertidige tiltak for å redusere rasfaren bør snarest sees på. Jeg er kjent med at det ligger en KVVU for strekningen Mørsvikbotn-Ballangen fra 2012, der denne strekningen er omtalt og foreslått sikret med tunnel og andre sikringstiltak. En fremtidig fergefri

E6 med kryssing av Tysfjord vil også kunne ha betydning for valg av tiltak.

Svar:

Jeg er kjent med at den aktuelle strekningen har vært stengt to ganger på grunn av fare for skred. I den siste stengningsperioden (7. – 11. april 2015) gikk det også skred ned mot rv 827 som er omkjøringsrute når E6 er stengt. Dermed ble også denne vegen stengt i 11 timer. Omkjøringsmuligheten blir da svært lang, ferje fra Bognes til Lødingen. Det er sjelden at begge disse strekningene blir stengt samtidig, noe som har skjedd bare tre ganger.

Skjellesvikskaret har vært stengt 9 ganger siden 2010 med til sammen 191 timer, dvs. 21 timer i snitt per stenging.

Når Skjellesvikskaret er stengt, er det ikke behov for å opprettholde normal trafikk i ferjesambandet Bognes – Skarberget. Ferja brukes derfor som suppleringsferje i sambandet rv 827 Drag – Kjøpvik for å ta unna den økte trafikken. For å unngå at de fastboende på strekningen Skarberget – Skjellesvikskaret skal bli helt isolert, opprettholdes likevel to avganger per dag mellom Bognes og Skarberget. Det er også åpnet for at det ved telefonhenvendelse vil være mulig å seile ekstra tur til Skarberget.

I følge Statens vegvesen er den skredutsatte strekningen gjennom Skjellevikskaret klassifisert med høy prioritet ut fra skredfrekvens, trafikkmengde og omkjøringsmuligheter. Strekningen inngår i etatens beredskapsplan for naturfare med prosedyrer

for stenging/åpning i samsvar med interne rutiner i etaten. I dette inngår aktiv skredkontroll med bruk av helikopter for styrt utløsning av skred med lufttrykksbølger når snø- og værforhold tillater det.

Da regjeringen Stoltenberg behandlet konseptvalgutredningen for E6 Mørsvikbotn – Ballangen i 2013, ble det bestemt at utbygging i dagens korridor med ferje over Tysfjorden skal legges til grunn for videre planlegging. I dette inngår blant annet utbedring av stigningsforholdene for å bedre tungtransportens framkommelighet vinterstid. Dette medfører en mer omfattende løsning i Skjellevikskaret med lengre tunnel og ny veg som vil fjerne stigningen opp mot skaret samtidig som vegen sikres mot skred. Det innebærer en tunnel på om lag 2 km, og om lag 1,5 km ny veg. Med forbehold om at tiltaket ikke er detaljert planlagt, legger Statens vegvesen inntil videre til grunn at kostnaden ligger på 450-500 mill. kr.

Strekningen er ikke prioritert i inneværende NTP (2014-2023). Eventuell prioritering av prosjektet vil være gjenstand for vurdering i forbindelse med rulleingen av Nasjonal transportplan.

Jeg er også kjent med at det har vært reist spørsmål om en 50-60 meter steinvoll på vestsiden av E6 kan bygges for å gi en bedring av skredfaren på kort sikt. Dette vil ha en kostnad på om lag 20 mill. kr. Typisk skredbredde er om lag 200 meter, og skred kan komme på flere steder innenfor en strekning på om lag 1 000 meter. Statens vegvesen har derfor vurdert en slik løsning som lite hensiktsmessig.

SPØRSMÅL NR. 866

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Bente Thorsen

Besvart 22. april 2015 av fungerende kunnskapsminister Elisabeth Aspaker

Spørsmål:

«Rektorer ved flere skoler hvor det er en stor andel muslimske barn, forteller om krav om kjønnsdeling i svømmeundervisningen. Enkelte fylkesmenn har også begynt å godkjenne religiøst begrunnet kjønnsdelt undervisning. Flere rektorer og fylkesmenn viser blant annet til en veileder utarbeidet av KD, der det åpnes for kjønnsdelt undervisning.

Vil statsråden foreta en endring i veilederen, slik at hovedregelen om at kjønnsdeling ikke skal forekomme kommer tydeligere frem?»

BEGRUNNELSE:

I veilederen fra Kunnskapsdepartementet står det følgende:

«Det kan for eksempel tenkes visse situasjoner der elever vil oppleve det integritetskrenkende dersom de tvinges til å måtte motta undervisning der begge kjønn er til stede, en situasjon som av og til kan oppstå for eksempel i forbindelse med svømmeundervisning og i andre deler av kroppsøvingsfaget. Ut fra en konkret vurdering kan det av og til være riktig å imøtekomme slike behov.»

Rektorer ved flere skoler hvor det er en stor andel muslimske barn, forteller om et økende krav om

kjønnsdeling i svømmeundervisningen. Skolelederforbundet og Institutt for samfunnsforskning er blant dem som nå etterlyser klarere retningslinjer for hva slags praksis man skal legge seg på. Frp mener at retningslinjene fra departementet bør endres, slik at det tydeliggjøres at likestillings- og integreringshensyn skal veie tyngre enn religiøse krav om kjønnsdelt undervisning.

Svar:

Det følger av opplæringsloven § 8-2 at:

«Til vanleg skal organiseringa ikkje skje etter fagleg nivå, kjønn eller etnisk tilhør». Uttrykket til vanleg viser at vi står overfor en hovedregel, men der det også er mulighet for unntak. Departementets veileder, som det vises til, inneholder en tolkning av denne bestemmelsen. I spørsmålet til skriftlig besvarelse vises det til et sitat fra veilederen i denne sammenheng, men det utelates to setninger av betydning som står henholdsvis foran og bak det siterte. Den fullstendige teksten lyder da slik (de utelatte setningene er understreket):

«Når det gjelder kravet om at elevene til vanleg heller ikke kan deles i grupper ut fra kjønn eller etnisk tilhørighet, må også dette ses som en hovedregel, men

der det i begrenset grad kan være mulig å gjøre unntak når det foreligger tungtveiende elevhensyn. Det kan for eksempel tenkes visse situasjoner der elever vil oppleve det integritetskrenkende dersom de tvinges til å måtte motta undervisning der begge kjønn er tilstede, en situasjon som av og til kan oppstå for eksempel i forbindelse med svømmeundervisning og i andre deler av kroppøvningsfaget. Ut fra en konkret vurdering kan det av og til være riktig å imøtekomme slike behov. Det må likevel skje en avveining av hensyn og der hensynet til elevfellesskapet uavhengig av hva som ellers skiller også er viktig».

Jeg mener dette er en riktig tolkning av gjeldende rett. Det kan dessuten tilføyes at denne tolkningen også er i harmoni med opplæringsloven § 2-3a som forutsetter at skolen viser respekt for elevenes og foreldrenes religiøse og filosofiske overbevisning, noe som igjen er i harmoni med menneskerettighetene. Departementet har ikke mottatt signaler som peker i retning av at det er et vesentlig problem at det budskapet som gis i veiledningen ikke blir oppfattet i rimelig grad. Kunnskapsdepartementet vil likevel gjøre en gjennomgang for å se om det er behov for å presisere regelverket og formidlingen av dette.

SPØRSMÅL NR. 867

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Kari Kjønås Kjos

Besvart 23. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Jeg er gjort kjent med at pasienter fra Finnmark til Universitetssykehuset i Nordland, UNN, kun kan benytte siste fly fra Tromsø med avgang ca. klokken 22.

Hvordan vil statsråden gå igjennom regelverket slik at reisetidene endres for å ivareta pasientene på en bedre måte?»

BEGRUNNELSE:

Når pasienter som både er kronisk syke og har ulik nedsatt funksjonsevne, vil det etter mitt syn, være en ekstra belastning for disse å måtte vente i timesvis på en flyplass.

Det å reise til og fra behandlingen er for mange i seg selv en belastning. Turen kan komme opp i både 16 og 17 timer ved for eksempel reise fra Alta kl. 07 med retur kl. 22.30.

Ved forsinkelser blir dagene enda lengre.

For personer som er avhengig av ledsager/ assistenter på reisen, vil de bruke opp timene sine på å vente på at flyene skal gå om kvelden.

Svar:

Spørsmålet dreier seg om pasienter som må vente lenge på transport i forbindelse med behandling. Enkelte pasienter blir henvist til å vente på et senere og billigere fly, selv om det hadde vært mulig å benytte en tidligere men dyrere avgang. Etter dagens regelverk får pasienten dekket utgifter til billigste rutegående transport. Videre skal flyreiser bestilles av pasientreisekontorene. Regelverket legger ingen føringer for hvor lang reisetid og ventetid pasienter må akseptere. Den 27. mars i år la regjeringen fram for Stortinget et forslag til ny ordning for dekning av pasientreiser. Jeg viser til Prop. 77 L (2014-2015) Endringer i pasient- og brukerrettighetsloven (dekning av utgifter til pasientreiser). I tillegg har utkast til ny pasientreiseforskrift vært på offentlig høring. Etter utkastet til ny forskrift skal utgangspunktet fortsatt være at

helseforetaket på forhånd skal bestille flyreisen. Men hvis pasienten selv legger ut for flyreisen, er det to alternativer: For reiser som er kortere enn 300 kilometer hver vei, skal reiseutgiftene dekkes med en fast standardsats per kilometer. For reiser som er lengre enn 300 kilometer hver vei, skal reiseutgiftene dekkes med taksten for den billigste reisemåten med rutegående transportmiddel. I begge tilfellene kan pasienten velge å reise med et annet fly enn det billigste. Utgiftsdekningen er imidlertid begrenset til standardsats eller kostnadene til billigste rutegående transport. Jeg mener det er et riktig prinsipp at pasienter som reiser med fly får dekket utgiftene til det billigste alternativet. Men jeg ser at ventetiden kan bli ubehagelig for enkelte pasienter. I noen tilfeller kan det være et billigere og mer forsvarlig alternativ hvis pasienten reiser dagen før behandlingen. Pasientreisekontorene gjør fortløpende vurderinger av sin praktisering av regelverket, og er bevisste på utfordringene

som særlig finnes i Nord-Norge på dette feltet. Verken proposisjonen eller forskriftsutkastet legger opp til særskilt regulering av ventetid knyttet til flyreiser. Utforming av hensiktsmessige regler om ventetid er svært krevende. En skjønnspreget regel om «rimelig» ventetid vil være vanskelig å praktisere og kreve store ressurser til saksbehandling. En mer detaljert regulering, med ulike tidsmessige grenser, vil ganske fort bli feil i møte med virkeligheten. Den valgfriheten som er lagt inn i den nye ordningen vil imidlertid avhjelpe noen av problemene. Både standardsats og dekning av billigste rutegående transport ved reiser over 300 kilometer gir pasientene økt valgfrihet. Hvis den nye forskriften blir vedtatt slik som foreslått, får pasienten to valg for de lange flyreisene: Enten kan pasienten bestille fly selv og få dekket det den billigste billetten ville kostet, eller pasienten kan reise til det tidspunktet som pasientreisekontoret har lagt opp til.

SPØRSMÅL NR. 868

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås

Besvart 22. april 2015 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«Omfanget av utenlandsk registrerte kjøretøy i Norge synes å ha økt vesentlig etter utvidelsen av den europeiske unionen (EU) i 2004. Det svares ikke årsavgift fra utenlandskregistrerte kjøretøy i dag.

Vil statsråden ta initiativ til at det også innkreves årsavgift fra utenlandskregistrerte kjøretøy som brukes i et lengre tidsrom i Norge, for eksempel mer enn tre måneder i et kalenderår?»

Svar:

Årsavgiften er i første rekke en fiskal avgift. Det vil si at avgiftenes primære formål er å skaffe staten inntekter. Det er ingen direkte sammenheng mellom vei- og avgiftsnivå i årsavgiften. De eksterne kostnadene knyttet til bruken av kjøretøyene fanges opp av veibruksavgiftene på drivstoff. I tillegg belastes bileierne for ulike former for brukerbetaling (bompenger). Veibruksavgiften på drivstoff og bompenger påløper i utgangspunktet ved all bruk av kjøretøy på norske veier, uavhengig av om kjøretøyet er utstyrt med norske eller utenlandske kjennemerker.

Alle land det er naturlig å sammenligne oss med benytter i større eller mindre grad avgifter på bil som en

inntektskilde. For å unngå at samme kjøretøy beskattes i flere land, er de enkelte land som et overordnet prinsipp henvist til å avgiftslegge «sine egne biler». Dette innebærer at de enkelte lands borgere henvises til å benytte kjøretøy som er registrert og avgiftsbelagt i eget hjemland, mens bruk av kjøretøyet utenfor landets grenser ikke utløser krav om registrering og avgifter der. Som det følger av dette kan Norge derfor ikke uten videre ilegge utenlandske kjøretøy norsk årsavgift. Dette kan resultere i dobbel avgiftsbelastning og krav om at norske kjøretøy som benyttes over en lengre periode i utlandet blir ilagt en avgift også der.

I den grad en ønsker å pålegge utenlandske kjøretøy en større del av de kostnader som bruken i Norge påfører, må dette skje på andre måter enn gjennom årsavgiften.

Reglene om bruk av kjøretøy med utenlandske kjennemerker i Norge følger av forskrift 20. juni 1991 nr. 381 om toll- og avgiftsfri innførsel av utenlandsregistrert motorvogn til midlertidig bruk i Norge. Avgiftsfri innførsel og midlertidig bruk av utenlandsregistrert motorvogn i Norge er tillatt for personer med midlertidig opphold i Norge. Tilsvarende rett har personer som har fast oppholdssted i et annet land. I tillegg oppstiller forskriften en del tilfeller hvor

personer bosatt i Norge tillattes å benytte kjøretøy med utenlandske kjennemerker her i landet. Dersom reglene brytes, det vil eksempelvis kunne skje hvis

bilen benyttes over en lengre tidsperiode i Norge, skal i utgangspunktet kjøretøyet registreres i Norge og norske avgifter, herunder årsavgiften, betales.

SPØRSMÅL NR. 869

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Janne Sjelmo Nordås

Besvart 21. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Regjeringen har presentert et veiselskap.

Hvordan har statsråden tenkt seg å rigge det nye veiselskapet organisatorisk, hvor store er de administrative kostnadene beregnet til å være, hvor store er opprettelseskostnadene, hvor stor andel av bilavgiftene skal benyttes, og hvor stor avkastning i fra infrastrukturfondet skal legges til grunn?»

Svar:

Etablering av et eget utbyggingsselskap for veg er en del av et omfattende reformarbeid i transportsektoren og er omtalt i regjeringens politiske plattform og i samarbeidsavtalen mellom regjeringspartiene og Venstre og Kristelig Folkeparti. Jeg er derfor glad for at utbyggingsselskapet for veg nå er omtalt i melding til Stortinget om reformer i vegsektoren.

Utbyggingsselskapet for veg skal etableres som et aksjeselskap med 100 pst. statlig eierskap, hvor samferdselsministeren er generalforsamling for selskapet. Nærmere detaljer om selskapsform, styring

av selskapet og avtaler mellom staten og selskapet finnes i Meld. St. 25 (2014-2015), kapittel 2.4.

Som det redegjøres for i kapittel 2.5.3 i nevnte stortingsmelding vil opprettelsen av utbyggingsselskapet føre med seg administrative kostnader knyttet til etablering, lønn og drift. Omfang av disse kostnadene vil være avhengig av de vurderinger og beslutninger som gjøres av selskapets styre og daglig leder ut fra den plikt disse etter aksjelovens 6-12 har til å sørge for en forsvarlig organisering av virksomheten.

Et interimselskap blir etablert nå i vår for at utbyggingsselskapet kan være operativt snarest mulig etter 1. januar 2016. Interimselskapet vil bl.a. være departementets forhandlingsmotpart i arbeidet med avtale fram til selskapet er etablert.

Som omtalt i meldingens kapittel 2.3.2 er de samlede inntektene til selskapet forutsatt å bestå av andel av årsavgiften som øremerkes utbygging i selskapet, samt avkastning fra infrastrukturfondet og andre statlige midler. Bevilgninger til selskapet avklares gjennom den ordinære budsjettprosessen, og Stortinget vil bli forelagt slike forslag første gang i statsbudsjettet for 2016.

SPØRSMÅL NR. 870

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 22. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kan justis- og beredskapsministeren fortelje konkret kor mange tiltak han og Politidirektoratet har vurdert, og som statssekretæren viser til, for å redusere risikoen og behovet for midlertidig væpning av politiet?»

GRUNNGJEVING:

På Politisk kvarter, NRK P2 (13. april), sa statssekretær Vidar Brein-Karlsen om den midlertidige væpninga at: «Vi er også tydelig på at politidirektoratet må se etter andre løsnings for å redusere denne her risikoen som det her gjelder» og «Som sagt så er det

gjort en rekke forsøk, da, på om det finnes andre... andre tiltak som kan kompensere for det med bevæpning...». Eg har forståing for at justis- og beredskapsministeren ikkje kan gjere greie for innhaldet i alle tryggingstiltak som vert vurdert i eit ope brev, då det kan vere gradert informasjon. Talet på tiltak kan likevel ikkje vere gradert.

Svar:

Politidirektoratet opplyser at de sendte politimester- ne og særorgansjefene den 6. november 2014 et gradert notat med 28 forslag til risiko- og sårbarhetsre- duserende tiltak. Tiltakene ble utarbeidet før det ble besluttet midlertidig å bevæpne politiet, og var derfor ikke spesifikk rettet mot behovet for bevæpning av politiet. Politidirektoratet opplyser vidare at de sene- re har utarbeidet et notat som omhandler 17 tiltak knyttet til den midlertidige bevæpningen.

Justis- og beredskapsdepartementet har bedt Po- litidirektoratet vurdere risikoreduserende tiltak som

kan redusere behovet for midlertidig bevæpning. Po- litidirektoratet opplyser at de ikke har funnet tiltak som kan erstatte dagens behov for bevæpning.

I brev fra departementet til Politidirektoratet om ny godkjenning av midlertidig bevæpning datert 10. april d.å. fremgår bl.a.:

«Det presiseres at bevæpningen kun skal finne sted i de distrikter/deler av distrikter hvor det ut fra ri- siko- og sårbarhetsanalyser, vurdert opp mot politiets oppgaveløsning, anses nødvendig for å sette politiet i stand til å kunne avvære eller stanse handlinger som vil være særlig fare for liv og helse eller viktige sam- funnsfunksjoner.

Departementet ber om å bli holdt orientert om hvorledes bevæpninga gjennomføres, og at direktora- tet sørger for å ha oppdatert informasjon til en hver tid om bevæpnings situasjonen i politidistriktene.

Departementet ber direktoratet utarbeide tiltak som reduserer behovet for fortsatt bevæpning.

Det vil bli innkalt til møte en av de nærmeste dagene for å drøfte ulike sider ved bevæpning av poli- tiet.»

SPØRSMÅL NR. 871

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Hadia Tajik

Besvart 21. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Kva er planen til justis- og beredskapsministeren for å sikre at den midlertidige væpninga av politiet ikkje skliir over i alminneleg generell væpning?»

GRUNNGJEVING:

I fjor haust (26. november) understreka statsråden for Stortinget at han ikkje hadde som intensjon å la den midlertidige væpninga vare så lenge at den gjekk over i ei alminneleg væpning av politiet. No har det gått fem månader frå den midlertidige væpninga vart innført. No er den utvida til juni. Det inneberer at me snart passerer eit halvt år. Då er det naturleg å rekne med at han har ein plan for kva han skal gjere for at den midlertidige væpninga skal kunne avviklast. I fjor haust sa han òg til Stortinget at «I trusselvurde- ringene fra PST gjerres det også klart at risikoreduse- rende tiltak vil kunne bidra til å redusere risikoen.» Sjølv om han av trygginggrunnar ikkje kan gjere opent greie for absolutt alle dei risikoreduserande til- taka, er det rimeleg at Stortinget vert informert om korleis dette arbeidet ligg an, og hovudlinene i det han vil foreta seg framover, for å redusere risikoen.

Arbeiderpartiet er for å ha moglegheita til å ta i bruk generell væpning som eit midlertidig tiltak i særleg krevjande situasjonar, sjølv om me er mot generell væpning til vanleg. Spørsmålet handlar altså ikkje om adgangen til å midlertidig ta dette i bruk.

Svar:

Norsk politi skal i normalsituasjon være ubevæpnet. Dersom det skal skje endringer som medfører at norsk politi skal bevæpnes i en normalsituasjon, må det besluttes av Stortinget. Det er således ikke grunn til å frykte at en midlertidig bevæpning kan skli over i en situasjon med alminnelig bevæpning.

En midlertidig bevæpning, som vi nå har, må for- nyes ved jevne mellomrom og det må innhentes sam- tykker av departementet. Spørsmålet vurderes da opp mot den aktuelle trusselsituasjonen og eventuelle an- dre risikoreduserende tiltak som er gjennomført.

Det er den aktuelle trusselsituasjonen analysert og beskrevet av PST som har gjort det nødvendig å midlertidig gi politiet tillatelse til å bære våpen i or- dinær tjeneste nå. PSTs trusselvurderinger vil således være et viktig grunnlag for vurderingen av når det

ikke lenger er naturlig å ha et bevæpnet politi. PSTs vurdering av trusselbildet er ikke endret på disse punktene siden 31. oktober 2014.

I tillegg er Politidirektoratet bedt om å vurdere eventuelle andre risikoreducerende tiltak som kan redusere behovet for bevæpnet tjeneste. Politidirektoratet har ikke identifisert risikoreducerende tiltak som kompenserer behovet for væpnet tjeneste så langt.

I departementets brev til Politidirektoratet datert 10. april d.å. hvor det ble gitt samtykke til forlengelse av den midlertidige bevæpningen av politiet, heter det også:

«Det presiseres at bevæpningen kun skal finne sted i de distrikter/deler av distrikter hvor det ut fra risiko- og sårbarhetsanalyser, vurdert opp mot politiets oppgaveløsning, anses nødvendig for å sette politiet i stand til å kunne avverge eller stanse handlinger som

vil være særlig fare for liv og helse eller viktige samfunnsfunksjoner.

Departementet ber om å bli holdt orientert om hvorledes bevæpninga gjennomføres, og at direktoratet sørger for å ha oppdatert informasjon til en hver tid om bevæpningssituasjonen i politidistriktene.

Departementet ber direktoratet utarbeide tiltak som redusere behovet for fortsatt bevæpning.

Det vil bli innkalt til møte en av de nærmeste dagene for å drøfte ulike sider ved bevæpning av politiet.»

Det er på overstående bakgrunn ikke mulig å lage en egen politisk plan for når norsk politi skal tilbake i ubevæpnet tjeneste. Det vil i stor grad være forhold utenfor politisk kontroll som vil være med på å påvirke dette. Jeg er imidlertid opptatt av at bevæpningen ikke skal vare lenger enn nødvendig og følger således utviklingen nøye i dialog med tjenestene.

SPØRSMÅL NR. 872

Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Helga Pedersen

Besvart 21. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen

Spørsmål:

«Vil justisministeren ta ansvar for at nærpolitiet i Øst-Finnmark styrkes, og ikke svekkes?»

BEGRUNNELSE:

I brev fra Øst-Finnmark politidistrikt til Politidirektoratet av 10.03.15 framgår det at Øst-Finnmark politidistrikt må kutte mellom 7 og 10 årsverk. Dette står i skarp kontrast til regjeringens klart uttalte løfter om å styrke nærpolitiet.

Svar:

Regjeringens mål er å styrke nærpolitiet og utvikle fagmiljøer som er rustet til å møte dagens og morgendagens kriminalitetsutfordringer. Driftsbudsjettet til politiet er økt med 1 mrd. kroner fra saldert budsjett 2014 til saldert budsjett 2015 (merverdiavgift inkludert). Pris- og lønnsjustering utgjør 430 mill. kroner av økningen. Det er blant annet lagt inn midler til om lag 350 nye politistillinger og om lag 50 nye påtalejurister som fordeles i politietaten, samt midler til igangsetting og gjennomføring av nærpolitirefor-

men. Politidirektoratet har det utøvende ansvaret for faglig ledelse, styring, oppfølging og utvikling av politidistriktene og politiets særorganer. Dette omfatter også fullmakten til fordeling av midler og utforming av disponeringsskriv, innenfor de rammer og føringer Justis- og beredskapsdepartementet har gitt i sitt tildelingsbrev. Innenfor tildelte rammer er den enkelte politimester ansvarlig for en balansert ressursfordeling i politidistriktet og fastsetter distriktets årsverksramme.

Politidirektoratet, som er forelagt spørsmålet, opplyser at de følger utviklingen i budsjettsituasjonen til politidistriktene nøye, både gjennom den ordinære styringsdialogen og i særskilte budsjettmøter med politidistriktene ved behov. Direktoratet har tillit til at politimesteren i Øst-finnmark disponerer tildelte ressurser og etablerer tjenesteordninger som sikrer en tilfredsstillende polititjeneste i hele politidistriktet. Jeg legger på bakgrunn av ovennevnte til grunn at Politidirektoratets fordeling av tildelte midler samlet sett vil bidra til å styrke polititjenesten på en hensiktsmessig måte.

SPØRSMÅL NR. 873**Innlevert 15. april 2015 av stortingsrepresentant Eirik Sivertsen****Besvart 22. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«NRK Brennpunkt og flere andre mediasaker har reist spørsmålet om politiet prioriterer saker og forstår betydningen av at mennesker som vitner mot bakmenn i saker om menneskehandel får beskyttelse.

Mener justisministeren at de sakene som er belyst er enkelttilfeller eller er det et uttrykk for politiets prioriteringer, og hvordan vil statsråden følge opp saken?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen Stoltenberg la fram 2 handlingsplaner mot menneskehandel. Den siste utløp i 2014, og det er ikke fremmet noen nye handlingsplaner fra regjeringen.

Svar:

Regjeringen vil styrke innsatsen for å bekjempe menneskehandel. Flere menneskehandlere og kriminelle nettverk må avsløres og straffefølges. Politiet må kunne identifisere ofre, utarbeide trusselvurderinger og iverksette nødvendige sikkerhetstiltak.

Menneskehandelssaker skal være prioriterte saker hos politiet. De siste årene har tallet på anmeldelser gått opp, hvilket er en ønsket utvikling fordi mørketallene antas å være høye.

Menneskehandelssaker er som regel komplekse og ressurskrevende saker for politiet å etterforske og iretteføre. Politiet har et klart potensial til å bli bedre på feltet. Dette er også en viktig del av nærpoltirefor-

men og avtalen mellom regjeringspartiene og Venstre hvor de nye politidistriktene skal ha kompetanse og kraft til å bedre etterforske og iretteføre slike saker.

Et eksempel på at politiet evner å prioritere og sette av tilstrekkelig med ressurser, vises blant annet i den såkalte LIME-saken, der en storstilt etterforskning fremdeles pågår.

Politidirektoratet gjennomfører nasjonale seminarer for å heve kunnskapen til politi og påtale. I tillegg har Politidirektoratet og Kripos i løpet av de siste tre årene besøkt 12 politidistrikter for å styrke politiets arbeid mot menneskehandel.

For 2015 er det bevilget 15 millioner kroner til opprettelsen av spesialiserte grupper mot menneskehandel i Oslo, Hordaland, Rogaland, Sør-Trøndelag og Agder politidistrikter. I forkant av tildelingene må politidistriktene utarbeide strategier mot menneskehandel.

Regjeringen arbeider nå med en ny handlingsplan mot menneskehandel som skal ferdigstilles i løpet av 2015. Politiinnsatsen vil stå sentralt i denne planen. Vi vil også vurdere om det bør etableres et nasjonalt system for identifisering og oppfølging av ofre for menneskehandel, slik en internasjonal ekspertkomité har anbefalt.

Jeg er imidlertid enig i at dette arbeidet ikke har vært tilstrekkelig prioritert tidligere, men mener det nå er i ferd med å bli gjennomført en rekke tiltak og forbedringer som vil sette politiet bedre i stand til å løse også disse oppgavene.

SPØRSMÅL NR. 874**Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Ola Elvestuen****Besvart 21. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«I hvilken grad mener statsråden dagens regelverk er fleksibelt nok til å dekke de ulike hensyn som kreves i møte med asylsøkere uten identitetspapirer, og vil statsråden vurdere å gi retningslinjer slik at ofre for menneskehandel ikke mister oppholdstillatelsen på

grunn av urimelige krav til fremskaffelse av id-papirer?»

BEGRUNNELSE:

Mange asylsøkere kommer til Norge uten identitetspapirer. Det gjelder ikke minst de som har vært utsatt for menneskehandel, og som har blitt ført til Norge

mot egen vilje. Når noen søker asyl i Norge uten gyldige identitetspapirer har de en plikt til å medvirke til å dokumentere sin egen identitet. Dette kravet er ofte rimelig, men for enkelte kan det i praksis by på store problemer. Enkelte land har mangelfulle systemer for å utstede pass, og for noen land er kor-rupsjonsnivået så høyt at det blir vanskelig å få tak i identitetspapirer uten å kjøpe seg vei fremover i køen. Et eksempel er nigerianske NN, som kom til Norge som 16-åring i 2008. Ett år senere søkte hun om asyl, og både UDI og UNE la i sin behandling til grunn at hun hadde vært utsatt for menneskehandel og tvunget til prostitusjon i Norge. NN ble innvilget midlertidig oppholdstillatelse på grunn av særlig sterke menneskelige hensyn, men ble bedt om å fremskaffe gyldige reisedokumenter fra hjemlandet før hun kunne gis permanent oppholdstillatelse. I et temanotat fra Landinfo står det følgende om Nigeria:

«Selv om alle nigerianske ambassader skal kunne ta imot søknader om pass, opplever de logistikkproblemer etter innføringen av pass med biometriske data. Per i dag har ikke Nigerias ambassade i Sverige slikt utstyr fast. (...) Når ambasadene har utstyret tilgjengelig i en periode, er det vanlig at konsulært ansatte reiser rundt og tar imot søknader i nigerianske diasporamiljøer i landene ambasadene har ansvar for. Nigerias ambassade i Sverige har per september 2012 gjennomført tre-fire slike besøk til Norge.(...)»

I tillegg står det at

«Nigerias offentlige sektor er preget av stor resursmangel, underbetalte og umotiverte ansatte og en politisk elite som gjennom flere tiår har vist minimal vilje til å gjennomføre reelle reformer. Konsekvensen av dette er at offentlig forvaltning fungerer dårlig, på nær sagt alle plan. Registrering av personopplysninger er tilfeldig, og det å gjøre lovpålagte registreringer for seint, eller å unnlate å gjøre dem, får sjelden særlig konsekvenser.»

NN er et eksempel på en asylsøker som ser ut til å ha gjort alt som var praktisk mulig for å skaffe identitetspapirer. Hun søkte om nigeriansk pass under et av de konsulære besøkene den nigerianske ambassaden hadde i Oslo, og fikk beskjed om at søknadstiden var 7-8 måneder. Ved denne tidens utløp kontaktet hun ambassaden, og mottok etterhvert svar om at ambassaden hadde slitt med dataproblemer som hadde vart over flere år, og at behandlingstiden derfor hadde økt. NN fikk etterhvert avslag på sin asylsøknad, og i avslaget ble det blant annet brukt mot henne at hun ikke hadde reist til Stockholm og besøkt den nigerianske ambassaden selv. Det hører med til historien at NN på dette tidspunktet ble tatt hånd om av det norske barnevernet og i stor grad trengte andres hjelp til de fleste gjøremål. Historien viser et system som er for rigid til å ta inn over seg asylsøkeres individuelle situasjon, ikke minst for unge kvinner som er ført hit

mot sin vilje og har vært utsatt for menneskehandel. En retur til Nigeria vil innebære en umenneskelig belastning for den unge kvinnen, siden det var hennes egen familie som drev henne ut i prostitusjon.

Svar:

Personer som fyller vilkårene for beskyttelse (asyl), får opphold uavhengig av om de har fremlagt dokumenter på sin identitet eller ikke. Dette gjelder også dersom grunnlaget for at utlendingen fyller vilkårene for beskyttelse, er at søkeren er offer for menneskehandel.

For å få opphold på humanitært grunnlag er hovedregelen at identiteten skal være sannsynliggjort, og der det er praktisk mulig skal ID-dokument fremlegges.

I enkelte tilfeller kan det etter utlendingsforskriften § 8-12 gis oppholdstillatelse på humanitært grunnlag selv om det verken er fremlagt dokumenter eller slike dokumenter anses praktisk umulig å fremlegge. Det gis da en såkalt begrenset tillatelse i påvente av dokumentert identitet. Tillatelsen danner ikke grunnlag for familieinnvandring eller permanent oppholdstillatelse, men kan normalt fornyes for ett år av gangen. Formålet med å sette begrensninger som nevnt, er å motivere til å fremlegge ID-dokumenter, der det er mulig.

Utlendingsforskriften § 8-4 gjelder oppholdstillatelse til vitner i sak om menneskehandel. Det fremgår av bestemmelsens tredje ledd at kravet til dokumentert identitet i § 8-12 gjelder også i denne type saker.

Jeg mener det er viktig at vi har et regelverk som sikrer at personer som får opphold i Norge har avklart identitet, og at vi stiller krav til at det fremlegges ID-dokumenter der dette er mulig. Dersom personer får oppholdstillatelse med uriktig identitet, er det svært uheldig, og skadelig for tilliten til innvandringskontrollen og asylsystemet. Utlendinger uten avklart identitet kan også utgjøre en sikkerhetsrisiko og en kriminalitetsutfordring. Avklart identitet er avgjørende for å få til retur av personer som har fått avslag på søknad om oppholdstillatelse.

Samtidig åpner regelverket for at utlendingsmyndighetene, etter en konkret vurdering, kan gjøre unntak fra hovedregelen om dokumentert identitet. Det er UDI og UNE som gjør disse vurderingene i hver enkelt sak. Dersom søkeren har gjort sitt beste for å klarlegge identiteten, men likevel ikke har lyktes i å fremskaffe dokumenter, kan det gis en ordinær oppholdstillatelse. Dette fremgår av UDIs retningslinjer RS 2012-009 Registrering, vurdering og endring av identitetsopplysninger i saker etter utlendingsloven og RS 2013-017 Fornyelse av tillatelser etter utlendingsloven § 38 (5) som er begrenset på grunn av tvil om identitet eller udokumentert identitet. Doku-men-

tasjon på kontakt med hjemlandets myndigheter og varigheten av denne, er et moment som kan tillegges vekt i denne vurderingen.

Jeg har så langt ikke vurdert å gi særskilte retningslinjer for kravet til dokumentert identitet i utlendingsaker som gjelder menneskehandel. Jeg kan

imidlertid opplyse at regjeringen har besluttet at ordningen med bruk av begrensede tillatelser i påvente av dokumentert identitet skal gjennomgås i sin helhet. Når dette arbeidet blir ferdigstilt og hva gjennomgangen vil resultere i, er ikke klart.

SPØRSMÅL NR. 875

Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås

Besvart 24. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Hva har statsråden tenkt å foreta seg overfor Jernbaneverket for å oppfylle forutsetningen om istandsetting av Tinnosbanen som sentral del av søknaden om verdensarv, og hva har statsråden tenkt å foreta seg overfor Jernbaneverket for at etaten skal følge opp sine forpliktelser etter kulturminneloven og fredningsforskriften for Tinnosbanen?»

BEGRUNNELSE:

Den 31. januar 2014 gikk søknad fra den norske regjering for innskriving av Rjukan – Notodden til UNESCO verdensarvliste. I juli i år skal UNESCO komiteen behandle søknaden som omfatter 97 objekter og strekker seg fra Møsvatn i Vest-Telemark til Heddalsvatnet ved Notodden. Nominasjonen beskriver framvoksteren av den andre industrielle revolusjon basert på vannkraft og Norsk Hydros produksjon og salg av kunstgjødsel på verdensmarkedet. Private eiere har vist stort engasjement for oppfølging av fredningene. Det gjelder store eiere som Tinfos AS, ROM Eiendom AS og Bryn Eiendom.

En sentral del i søknaden gjelder det 30 kilometer lange jernbanesporer fra Notodden til Tinnoset, kalt for Tinnosbanen, dette er transportåren mellom Notodden og Rjukan og binder verdensarvstedet sammen. JBV har besluttet å bruke penger til rydding og sikring, men er avvisende til antikvarisk istandsettelse for kjøring med tog. De operer med ulike kostnadstall. Det offentlige ved bl.a. Riksantikvaren bruker millioner hvert år på Rjukanbanen som på sikt ønsker museumsbanedrift på hele banestrekningen. Det gir en dårlig signaleffekt at staten ved JBV ikke tar sitt ansvar for norsk verdensarv.

JBV har forpliktelse etter kulturminneloven til å holde banen ved like som på fredningstidspunktet. Samferdselsdepartementet er også ansvarlig for

norsk oppfølging av Verdensarvkonvensjonen. Det blir uttalt fra faglig hold at om ikke jernbanestrekningen gjøres i stand, vil det svekke søknaden om verdensarvstatus for Rjukan – Notodden og svekke Norges omdømme i UNESCO. Ordfører i Notodden, Jørn Christensen (H) har i møte på Notodden 13/4 informert Kulturkomiteen i Stortinget om situasjonen.

Svar:

Regulær trafikk på Tinnosbanen ble avviklet i 1991. På dette tidspunktet var Tinnosbanen så godt vedlikeholdt at det med få tiltak var mulig å kjøre museumstog på banen fram til sommeren 2009. Etter 2009 har Jernbaneverket ikke prioritert istandsetting av Tinnosbanen for operativ drift innenfor de vedlikeholdsrammer som er gitt i Nasjonal Transportplan (NTP), herunder inneværende NTP 2014-2023. Jernbaneverket har innenfor planrammene prioritert vedlikehold av banestrekninger som er i operativ bruk, hvor det per dags dato er et vedlikeholdsetterslep på i overkant av 17 milliarder kr. Prioriteringene er i samsvar med Samferdselsdepartementets prioriteringer i NTP-sammenheng.

At Jernbaneverket opererer med ulike kostnadstall for istandsetting av Tinnosbanen, skyldes i hovedsak at det er gjort flere undersøkelser av dette på ulike tidspunkt, hvor de seneste undersøkelsene er vesentlig grundigere enn de første. Erfaringer fra istandsettelsen av Numedalsbanen tilsier nå en kostnad for istandsettelse av Tinnosbanen for operativ drift på i overkant av 100 mill. kr, noe som ikke er inkludert innenfor planrammene i NTP.

Fredningen av Tinnosbanen i 2011 innebærer at Jernbaneverket er pålagt å opprettholde den tilstanden banen hadde på fredningstidspunktet. Fredningsforskriften stiller også krav til at det utarbeides en forvaltningsplan som viser hvordan fredningen skal følges opp i praksis. Jernbaneverket utarbeidet en

slik plan etter samråd med Riksantikvaren, og etter samme mal som tilsvarende planer for øvrige fredete/foreslått fredete jernbanestrekninger (herunder nevnte Numedalsbanen), som forelå i begynnelsen av februar 2014. Planen ble på samme tidspunkt forelagt Riksantikvaren, som per dags dato ikke har gitt noen tilbakemelding til Jernbaneverket.

Forvaltningspolitikken for verdensarv i Norge er at slike steder og objekter skal være i så god tilstand som mulig med de antikvariske verdier i behold, ha et strømlinjeformet forvaltningsregime og best mulig legal beskyttelse.

Antikvarisk istandsettelse og antikvarisk vedlikehold tilfredsstiller ikke de nødvendige sikkerhets-, kvalitets- og kostnadmessige kravene for operativ drift av Tinnosbanen. Skal banen gjenoppbygges og holdes i operativ stand må istandsettelsen og vedlike-

holdet tilfredsstille de generelle krav som gjelder for alle operative jernbaner. De antikvariske prinsippene kan kun tjene som veiledning. I 2011 ble Tinnosbanen rammet av flom, og stasjonsområdet på Notodden ble ødelagt. Jernbaneverket satte da området i stand i henhold til antikvariske og funksjonelle krav. I dag er alle Jernbaneverkets bygninger langs banen satt i stand etter antikvariske krav til standard.

I møte med lokale myndigheter har Samferdselsdepartementet gitt lovnad om at Jernbaneverket skal rydde Tinnosbanen for vegetasjon langs linjen i forbindelse med Unescos befaringer på Tinnosbanen for å vurdere om den skal inngå som en del av søknaden for å komme med på verdensarvlisten for historiske industriområder. Det er ikke planer om å gjenoppbygge Tinnosbanen for å gjenopprette ordinær operativ drift på banestrekningen.

SPØRSMÅL NR. 876

Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad

Besvart 22. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Det er varslet et nytt statlig vegselskap. Selskapet skal få 5 milliarder kroner i året i 20 år pluss 30 milliarder samlet i bompenger for å bygge ut 7 prosjekter.

Hva er henholdsvis kostnadsanslag og bompengebidrag for hvert av prosjektene?»

Svar:

Jeg er meget tilfreds med at regjeringen gjennom Meld. St. 25 (2014-2015) På rett vei – Reformen i vei-sektoren har lagt fram for Stortinget flere ulike grep for å gjøre utbygging av vegnettet raskere og mer effektivt. Ett av de grepene som presenteres i meldingen, er etableringen av et utbyggingsselskap for veg. Gjennom mer helhetlig, sammenhengende og rasjonell utbygging og mer langsiktig og forutsigbar finansiering vil utbyggingsselskapet raskere kunne bygge ut hovedvegnettet som binder landet sammen og knytter dette vegnettet effektivt til hovedvegnettet i utlandet.

Til grunn for utbyggingsselskapets oppstartsporfølje har regjeringen tatt utgangspunkt i de prioriterte ringer som ligger i Nasjonal transportplan 2014-2023. Ut fra selskapets formål om mer helhetlig og effektiv utbygging og at regjeringen legger opp til

økt satsing i vegsektoren i forhold til gjeldende transportplan, legges det opp til en noe raskere utbygging for flere av prosjektene enn forutsatt i NTP 2014-2023. For å tilrettelegge for ytterligere effektiv og helhetlig utbygging har regjeringen løftet inn flere prosjekter som ikke er prioritert i planen, men som står i naturlig forbindelse med prosjekter som er prioritert.

Oppstartsporføljen regjeringen legger opp til å gi utbyggingsselskapet ansvar for, består av utbyggede prosjekter på strekningene:

- E39 Søgne – Lyngdal – Ålgård i Vest-Agder og Rogaland
- E18/E39 Kristiansand – Søgne i Vest-Agder
- E18 Langangen – Grimstad i Telemark og Aust-Agder
- E6 Kolomoen – Moelv i Hedmark
- E6 Moelv – Lillehammer – Ensby i Hedmark og Oppland
- E6 Ulsberg – Melhus i Sør-Trøndelag
- E6 Ranheim – Åsen i Sør- og Nord-Trøndelag

Det foreløpige kostnadsoverslaget for oppstartsporføljen er om lag 130 mrd. 2015-kr. I og med at prosjektene har kommet ulikt langt i planavklaring vil det være usikkerhet knyttet til kostnadsoverslaget for

oppstartsporteføljen. Kostnadsoverslag for de ulike strekninger framgår av tabell 2.1 i ovennevnte melding til Stortinget.

Utbyggingsselskapet vil få i oppdrag å bygge ut oppstartsporteføljen med en utbyggingstid på 20 år og vil få tilført midler over statsbudsjettet med et årlig beløp på anslagsvis 5 mrd. kroner til selskapets utbygging når aktiviteten i selskapet er innfaset. Den samlede bompengandelen av faktisk utbyggingsselskapets oppstartsporteføljen forutsettes lagt

på samme nivå som i planrammen for Nasjonal transportplan 2014-2023. I tillegg vil bompengereformen, som også er omtalt i Stortingsmelding om vegreform, gi lettelse for bilistene slik at den reelle bompengandelen blir lavere med dagens regjering enn regjeringen hvor representanten Pollestad var statssekretær. Saker om bompengefinansiering, og dermed fastsettelse av bompengebidrag, for de ulike strekninger i utbyggingsselskapets oppstartsportefølje vil på ordinær måte bli lagt fram for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 877

Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Åsmund Aukrust

Besvart 24. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Det er gledelig at Miljødirektoratet før påske offentliggjorde fagliggrunnlaget for oppdateringen av forvaltningsplanen om Norskehavet, som er utarbeidet av Faglig forum. Vanlig prosedyre ved oppdateringer av forvaltningsplanene er at faggrunnlaget sendes på høring, og at det deretter utarbeides en stortingsmelding.

Når vil faggrunnlaget bli sendt på høring, og når vil regjeringen komme til Stortinget med oppdatert forvaltningsplan for Norskehavet?»

Svar:

Faglig grunnlag for oppdatering av forvaltningsplanen for Norskehavet ble offentliggjort 26. mars 2015. Hovedkonklusjonen i rapporten er at miljøtilstanden fortsatt er god. Aktivitetsnivået har ikke endret seg vesentlig.

Det ble ved offentliggjøringen bedt om at eventuelle skriftlige innspill til rapporten sendes til Klima- og miljødepartementet. Jeg vil komme tilbake til Stortinget vedrørende oppdatering av forvaltningsplanen for Norskehavet.

SPØRSMÅL NR. 878

Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Åsmund Aukrust

Besvart 24. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft

Spørsmål:

«Regjeringen har varslet en stortingsmelding om iskantene, men så langt vi kjenner til har ikke regjeringen fulgt vanlig prosedyre for oppdatering av forvaltningsplaner, dvs. at Faglig forum ikke har lagt fram et omforent faggrunnlag og ingenting er sendt på høring.

Hvorfor har klima- og miljøministeren ikke fulgt vanlig prosedyre når det gjelder spørsmålet om iskanten?»

BEGRUNNELSE:

Norge skal være et foregangsland når det gjelder helhetlig og økosystembasert forvaltning av havområdene. Det er et mål å sikre en helhetlig, økosystembasert forvaltning som tar vare på naturmangfoldet og gir grunnlag for en bærekraftig utnyttelse av ressursene. Internasjonalt har Norge en ledende rolle i å utvikle kunnskap om og forvaltning av miljøet og ressursene i havområdene og på kontinentalsokkelen.

Alle de norske havområdene har egne forvaltningsplaner. Forvaltningsplanene er et verktøy for å samordne og prioritere i forvaltningen av havområdene, slik at vi sikrer bærekraftig bruk og beskyttelse av de marine økosystemene. Miljødirektoratet leder et faglig forum som skal utrede det faglige arbeidet på tvers av alle havområdene.

Det er gledelig at Miljødirektoratet før påske offentliggjorde fagliggrunnlaget for oppdateringen av forvaltningsplanen om Norskehavet, som er utarbeidet av Faglig forum. Vanlig prosedyre ved oppdateringer av forvaltningsplanene er at faggrunnlaget sendes på høring, og at det deretter utarbeides en stortingsmelding.

Regjeringen har varslet at den vil fremme en melding til Stortinget om revidering av forvaltningsplanen for Barentshavet – Lofoten i 2020 og på klima- og miljødepartementets nettsider kan vi lese at formålet med forvaltningsplanene er å legge til rette for verdiskaping gjennom bærekraftig bruk av ressurser og økosystemtjenester i havområdene og samtidig opprettholde økosystemenes struktur, virkemåte, produktivitet og naturmangfold. Videre står det at arbeidet med det faglige grunnlaget for meldingen star-

tes opp i Faglig forum, inkludert Norsk Polarinstitut, i inneværende stortingsperiode.

Svar:

Det er to rådgivende grupper på etats- og forskningsnivå som arbeider med det faglige grunnlaget for forvaltningsplanene. Disse er Faglig forum som ledes av Miljødirektoratet, og Overvåkingsgruppen som ledes av Havforskningsinstituttet. Overvåkingsgruppen ga i sin rapport i 2014 en evaluering av tilstanden i økosystemet i Barentshavet – Lofoten med fokus på endringer. Denne oppdaterte faglige kunnskapen er, sammen med de oppdaterte beregningene av forvaltningsplanens iskant fra Norsk Polarinstitut og fagrappporter om bl.a. oljevern og skipstrafikk i nordområdene, faglig grunnlag for arbeidet med denne oppdateringen av forvaltningsplanen. Det geografiske hovedfokuset for denne oppdateringen er den nordlige/ arktiske delen av forvaltningsplanområdet Barentshavet – Lofoten. For revidering av forvaltningsplanen i 2020, som vil omfatte hele forvaltningsplanområdet, vil det faglige grunnlaget på vanlig måte utarbeides gjennom Faglig forum.

SPØRSMÅL NR. 879

Innlevert 16. april 2015 av stortingsrepresentant Rasmus Hansson

Besvart 23. april 2015 av kommunal- og moderniseringsminister Jan Tore Sanner

Spørsmål:

«22.5 2014 vedtok Arendal bystyre reguleringsplan for ny E18 Tvedestrand – Arendal med tilførselsvei. Veitraseene vil gå tvers gjennom Arendal bymark som er et viktig natur- og friluftsområde for byen. Flere organisasjoner mener planene strider mot intensjonene i plan- og bygningsloven, de nye retningslinjene for bolig-, areal- og transportplanlegging og stortingsmeldingen om friluftsliv. Ødeleggelsene kan minimeres ved at traseen flyttes noe eller legges i tunnel.

Vil statsråden endre reguleringsplanen?»

BEGRUNNELSE:

Arendal Bymark øst er et unikt område på 8 km². Dersom man legger sammen den planlagte E-18 traseen, med areal satt av til industriområder, vil det redusere Bymarka med et område som tilsvarer 17 %

av Bymarka. På grunn av oppdelingen bringer man trafikkstøyen inn i hele friluftsområdet, og frarøver alle kommende generasjoner i sentrale Arendal muligheten til gode naturopplevelser og rekreasjon i gang- og sykkelavstand til eget bomiljø. Bymarka i Arendal, gjør det mulig for mer enn 10.000 mennesker å gå rett ut i terrenget uten transportbehov, og for en by med store levekårsutfordringer. Denne typen arealplanlegging er i strid med intensjonene bak en rekke statlige vedtak og retningslinjer.

Vi viser også til at det finnes gode alternativer til løsningen som er vedtatt i reguleringsplanen fra Arendal bystyre. Vi viser videre til brev fra Den Norske Turistforening, Naturvernforbundet og Natur og Ungdom til Kommunal- og moderniseringsministeren og Klima- og miljøministeren datert 15.4.2015 som utdypet flere av problemstillingene vi her tar opp.

Svar:

Jeg vil innledningsvis understreke at det er positivt og viktig med engasjement for å bevare viktige natur- og friluftsområder i nærmiljøene våre. Jeg viser til at reguleringsplanen for E18 (med tilførselsveg Krøgenes-Longum) ble enstemmig vedtatt av Arendal bystyre og er i samsvar med kommunedelplan E18 Tvedestrand-Arendal, vedtatt i Arendal bystyre 31.5.2012. I sin uttalelse 28.3.2012 sluttet Fylkesmannen i Aust-Agder seg til Statens vegvesens anbefalte trasé, og berømmet Statens vegvesen for et grundig planarbeid der de kryssende interessene er avveid på en god måte. Fylkesmannen fremmet likevel innsigelser på tre punkter vedrørende E18 og hadde merknader vedrørende tilførselsveg Krøgenes-Longum. Innsigelsene ble løst, og merknadene knyttet til tilførselsvegen ble tatt til følge. Fylkesmannen i Aust-Agder fremmet 17.3.2014 innsigelse til detaljreguleringen, begrunnet i manglende rekkefølgestemmelser for opparbeidelse av kompensierende tiltak for friluftsliv i tilknytning til tilførselsveg Krøgenes-Longum, samt enkelte forhold knyttet til ivaretagelse av Songenbekken. Innsigelsen ble imøtekommet, og var dermed løst før kommunens planvedtak. Fylkesmannen i Aust-Agder stadfestet kommunens vedtak om detaljregulering etter klagebehandling

18.12.2014. Fylkesmannens vedtak bygger på at klagegene (herunder klage fra Interessegruppen bevar Arendal bymark øst) gjaldt tilførselsvegen til ny E18 fra Krøgenes til E18 og videre til Longum. Fylkesmannen har i sin klagebehandling ikke tatt stilling til øvrige deler av detaljreguleringen. Fylkesmannen har 27.3.2015 fått inn en omgjøringsbegjæring av sitt vedtak i klagesaken, som nå er under behandling. Saken er også oversendt Sivilombudsmannen, som opplyser at de avventer fylkesmannens behandling av omgjøringsbegjæringen før de eventuelt går inn i den. På bakgrunn av ovennevnte legger jeg til grunn at de miljøfaglige sidene av saken er godt utredet og at kravet om medvirkning er ivaretatt på vanlig måte i planprosessen. Reguleringsplanen er altså vedtatt av kommunen, i samsvar med vedtatt kommunedelplan, og ved senere klagebehandling stadfestet av fylkesmannen. Som følge av omgjøringsbegjæringen er saken fortsatt under behandling hos fylkesmannen. Med den informasjon som foreligger, kan jeg derfor ikke se at det er grunnlag for at departementet skal gå nærmere inn i saken for eventuelt å oppheve kommunens planvedtak og endre planen. Brevet fra Den Norske Turistforening, Naturvernforbundet og Natur og Ungdom, med forespørsel om møte, vil bli behandlet på vanlig måte.

SPØRSMÅL NR. 880

Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Olaug V. Bollestad

Besvart 24. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie

Spørsmål:

«Hva vil statsråden gjøre for at journalen til pasienten følger med når pasienter blir henvist videre til en privat aktør som har avtale med et lokalt helseforetak om å ta en behandling/operasjon for dem?»

BEGRUNNELSE:

Regionale og lokale helseforetak har avtaler med private aktører for å ta noen typer behandling for dem da de ikke har kapasitet selv til dette. Eks: Blir en pasient henvist til varicevurdering, så kan vedkommende få tilbud fra en privatklinik som har avtale med sitt lokale helseforetak. Det er ingen prosedyre for at journalen følger med til denne private klinikken som skal vurdere pasienten. Dette kan ha følgende konsekvenser: 1) Pasienten får ikke den hjelpen vedkommende trenger ved første konsultasjon hos den priva-

te klinikken, fordi de ikke har journal, og vet ikke hva som er gjort om pasienten har hatt andre eller liknende operasjoner fra før. 2) Pasienten må betale for en konsultasjon han ikke har nytte av. 3) Pasienten opptar en time en annen pasient kunne hatt. 4) Klinikken får inntekt på en konsultasjon hvor de ikke gjør noe for pasienten. 5) Pasienten må be det lokale helseforetaket sende journalen til privatklinikken. 6) Pasienten må komme tilbake til ny time. 7) Klinikken får enda en refusjon, før evt operasjonsbehandling.

Svar:

Jeg er glad for at du tar opp en sentral utfordring i helse- og omsorgstjenesten. En av de viktigste oppgavene jeg har som helse- og omsorgsminister er å legge forholdene til rette for at helsepersonell har re-

levante og nødvendige opplysninger når det er nødvendig for å yte helsehjelp til pasienten.

Det er flere pågående juridiske og tekniske tiltak, som vil bidra til å bedre helsepersonells tilgang til nødvendige helseopplysninger.

Lov 20. juni nr. 42 2014 om behandling av helseopplysninger ved ytelse av helsehjelp (pasientjournalloven), som trådte i kraft 1. januar i år, og forskrift av 33. mai nr. 563 om nasjonal kjernejournal (kjernejournalforskriften) er sentrale rettslige virkemidler.

Loven legger til rette for bruk av nye teknologiske løsninger på en måte som gir både bedre behandling og bedre personvern. Det nye lovverket er tilpasset nye arbeidsformer og elektroniske prosesser. Dette er en forutsetning for at vi skal kunne skape pasientenes helsetjeneste.

Den nye pasientjournalloven åpner for at nødvendige opplysninger om en pasient kan gjøres tilgjengelig for relevant helsepersonell uavhengig av hvor pasienten tidligere har fått helsehjelp og hvordan sektoren er organisert. Det er også åpnet mer opp for at helseinstitusjoner kan samarbeide om pasientjournaler. Alle virksomheter, for eksempel et helseforetak, har en plikt til å sørge for at relevante og nødvendige helseopplysninger er tilgjengelige for helsepersonell som skal yte helsehjelp til pasienten. Det gjelder uavhengig av hvor det aktuelle helsepersonellet er ansatt og omfatter også private virksomheter. Relevante og nødvendige opplysninger kan utleveres eller det kan inngås avtale om at helsepersonell i andre virksomheter skal ha direkte elektronisk adgang til å hente frem helseopplysninger om den enkelte pasient.

Helsedirektoratet utreder det langsiktige målet «én innbygger – én journal» (jf. Meld. St. 9 (2012-2013)). I tillegg er det utarbeidet en nasjonal hand-

lingsplan for e-helse i perioden 2014-2016. Denne planen har en rekke tiltak som skal bedre situasjonen på kortere sikt. Eksempler er forbedret elektronisk meldingsutveksling mellom aktørene og innføring av kjernejournal.

Kjernejournal er en elektronisk løsning som samler viktige helseopplysninger om de enkelte pasientene og gjør dem tilgjengelige både for innbyggeren selv og helsepersonellet som trenger det for å yte helsehjelp. I tillegg til viktig informasjon om legemidler, sykdom og allergier, finnes informasjon om hvor og når pasienten har vært behandlet tidligere i spesialisthelsetjenesten, forutsatt at pasienten selv ikke har sperret sine journalopplysninger for andre. Foreløpig er det kun relevant helsepersonell på sykehus og le-gevakt, samt fastleger, som kan få tilgang til opplysningene i kjernejournal via en portalløsning tilknyttet sitt journalsystem. Kjernejournal skal etter hvert videreutvikles med ny funksjonalitet og gjøres tilgjengelig for nye grupper helsepersonell. Per i dag har ca. 1,5 millioner personer i Helse Midt-Norge RHF og Helse Vest RHF kjernejournal. Helse Nord RHF og Helse Sør-Øst RHF planlegger innføring av kjernejournal fra høsten 2015.

Utteksling av helseopplysninger foregår i dag i stor utstrekning ved bruk av elektroniske meldinger. De aller fleste aktørene i helse- og omsorgssektoren har tatt disse løsningene i bruk, men det er fortsatt nødvendig å øke omfanget. Derfor vil jeg vedta en ny forskrift om IKT-standarder. Denne forskriften skal etter planen tre i kraft i år, og vil blant annet stille krav til at aktørene har oppdaterte adresseregistre og kan sende og motta grunnleggende elektroniske meldinger.

SPØRSMÅL NR. 881

Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Kirsti Bergstø

Besvart 23. april 2015 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Solveig Horne

Spørsmål:

«Hvilke tiltak vil likestillingsministeren og regjeringen sette i gang for å bekjempe seksuell trakassering?»

BEGRUNNELSE:

I kjølvannet av NRK-programmet «Trygdekontoret» sin hets av en kvinnelig debattant har vi gjennom em-

neknaggen #jegharoplevd fått lese flere hundre kvinners historier om seksuell trakassering. I kampanjen, som ble startet av det feministiske tidsskriftet Fett, forteller kvinner om seksuell trakassering, diskriminering og overgrep. Den enorme responsen kampanjen har fått viser hvor omfattende seksuell trakassering fortsatt er for jenter og kvinner i Norge og at dette er et problem mange møter i hverdagen.

Uønsket oppmerksomhet rundt kjønn, kropp og seksualitet gjenspeiler holdninger i samfunnet. Seksuell trakassering hemmer kvinners frihet og er et strukturelt likestillingsproblem.

Svar:

De mange historiene delt på emneknaggen #jegharopplevd den siste tiden har gjort et sterkt inntrykk. Selv om vi har kommet langt når det gjelder likestilling i Norge i dag, viser disse historiene at vi fortsatt har en vei å gå også når det gjelder holdninger. Ingen skal oppleve å bli utsatt for diskriminering, trakassering og vold. Denne regjeringen tar disse problemene alvorlig.

Likestillingsloven gir rettslig vern

Det rettslige vernet mot seksuell trakassering er solid. Likestillingsloven har et eget, særskilt forbud mot trakassering (§ 8) hvor det slås fast at Trakassering på grunn av kjønn eller seksuell trakassering er forbudt. Med trakassering på grunn av kjønn menes handlinger, unnløtelser eller ytringer som virker eller har til formål å virke krenkende, skremmende, fiendtlige, nedverdiggende eller ydmykende. Med seksuell trakassering menes uønsket seksuell oppmerksomhet som er plagsom for den oppmerksomheten rammer.

Barnehage og skole

Barnehage og skole skal bl.a. fremme likeverd og likestilling mennesker i mellom. Gjennom lov og planverk forankres likestilling som en bærende verdi i både barnehage og skole.

I barnehagens rammeplanen heter det: «Menneskelig likeverd, likestilling, åndsfrihet og toleranse er sentrale samfunnsverdier som skal legges til grunn for omsorg, oppdragelse, lek og læring i barnehagen.» I tillegg arbeider regjeringen for å heve kompetansen i barnehagesektoren. Gjennom Fylkesmannen gis det midler til kompetansetiltak, og i år er 3,5 millioner kroner av disse midlene rettet spesielt mot barnehager som gjennomfører likestillingsprosjekter.

Skolens læreplanverk slår fast at opplæringen skal gi god allmenndannelse som forutsetning for en helhetlig personlig utvikling og mangfoldige mellommenneskelige relasjoner. Dette er ikke minst relevant for å hindre at elever krenker andres grenser, begår seksuelle overgrep eller utøver vold. Temaer knyttet til familie, samliv og seksualitet er forankret bl.a. i læreplanverkets generelle del og i kompetansemålene i ulike fag i grunnskolen, som samfunnsfag, naturfag, religion, livssyn og etikk og norsk. Mål for elevenes kunnskap om vold, krenkelser, vold knyttet til seksualitet og vold i nære relasjoner ble tydeliggjort og styrket i kompetansemål etter 2., 4., 7. og 10. trinn og Vg1/Vg2 fra skoleåret 2013/2014. I 2009 ble det utarbeidet et ressurshefte (revidert i 2011) for å gi

lærerne en faglig ressurs for undervisningsopplegg i grunnskolen når temaer knyttet til seksuell trakassering og kjønnsrelatert mobbing blir tatt opp.

I forbindelse med arbeidet med oppfølging av NOU 2015:2 Å høre til. Virkemidler for et trygt psykososialt skolemiljø vil Kunnskapsdepartementet vurdere relevante forslag på områdene krenkelser, mobbing, trakassering (herunder seksuell trakassering) og diskriminering etter høringsrunden.

Forskning

Kunnskap er viktig for å kunne iverksette tiltak som gir effekt for å komme seksuell trakassering til livs. Det er derfor satt av 500 000 kroner i 2015 til et forskningsprosjekt om seksuell trakassering på Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementets budsjett.

Et tema i treparts samarbeidet

Kvinner opplever seksuell trakassering både i og utenfor arbeidslivet. Jeg mener at arbeidsgiverne har et særskilt ansvar for at slik trakassering ikke finner sted i arbeidslivet. Hver enkelt arbeidsgiver må derfor følge opp med tiltak i egen virksomhet. Arbeidsgiverorganisasjonene har et overordnet ansvar for å påse at regelverket etterlevs i sine medlemsorganisasjoner, og jeg vil ta opp denne problemstillingen i møter med organisasjonene i trepartssamarbeidet.

Regjeringens tiltaksplan En god barndom varer livet ut

Jeg vil også peke på regjeringens nye tiltaksplan mot vold og seksuelle overgrep mot barn og ungdom som varer fram til 2017. Flere av tiltakene i planen En god barndom varer livet ut er relevante i denne sammenhengen. I ett av tiltakene, Tiltak nr. 10 – Livsmestring i skolen, skal flere ungdomsorganisasjoner gå sammen om felles innsats i skoleverket. I Tiltak nr. 23 – Informasjon til barn og unge om vold og seksuelle overgrep er mitt eget departement sammen med Helse- og omsorgsdepartementet, Justis- og beredskapsdepartementet og Kunnskapsdepartementet ansvarlig for god informasjon til barn og unge.

I tillegg vil jeg trekke fram kampanjen #ikkegreit som ung.no (Bufdir) gjennomførte tidligere i år. Kampanjen ble finansiert av Justis- og beredskapsdepartementet. Kampanjen satte fokus på tema knyttet til vold i nære relasjoner og hadde som målsetning å gjøre unge bevisst på forskjellene mellom uskyldig fleip og mobbing, krangling og psykisk vold, kos og seksuelle overgrep.

Stopp hatprat på nett

Denne regjeringen tar alle former for diskriminering og trakassering alvorlig. Vi har blant annet gitt støtte til kampanjen Stopp hatprat på nett, og statsministeren og jeg har hatt flere møter med organisasjo-

ner og enkeltpersoner om hatefulle ytringer. Vi har blant annet hatt et innspillmøte høsten 2014 som ga oss mange, gode innspill som vi nå jobber videre med. Arbeidet mot hatefulle ytringer er også noe vi omtaler i den kommende stortingsmeldingen om likestilling.

Felles likestillings- og diskrimineringslov

Jeg ønsker å gjøre dagens diskrimineringsvern enda bedre og har satt i gang et arbeid med en ny, felles likestillings- og ikke-diskrimineringslov. Loven skal

på bred, offentlig høring i løpet av 2015. Jeg vurderer også endringer i virkemiddelapparatet, og dette skal i første omgang utredes eksternt.

Stortingsmelding om likestilling mellom kvinner og menn

Som et siste, overordnet arbeid vil jeg nevne at regjeringen før sommeren vil legge fram en stortingsmelding om likestilling mellom kvinner og menn. I denne meldingen vil både vold og seksuell trakassering være blant temaene som blir berørt.

SPØRSMÅL NR. 882

Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 24. april 2015 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«Det er bred enighet om endring av skattlegging av sekundærbolig. Etter flere henvendelser ser det ut til at personer som for kortere eller lengre tid kommer på sykehjem e.l. også får sin bolig vurdert som sekundærbolig skattemessig. Dette er personer som allerede betaler det aller meste av sin inntekt/pensjon i egenbetaling for sykehjemsoppholdet.

Vil finansministeren vurdere om boliger eid av personer på sykehjem e.l. får sin bolig skattemessig vurdert som primærbolig?»

Svar:

Skatteloven § 4-10 skiller mellom primærbolig og sekundærbolig ved fastsetting av ligningsverdien for formuesskatteformål. Loven definerer ikke hvordan skillet mellom disse boligene skal være. I Prop. 1 L (2009-2010) kap. 3 er det uttalt følgende om skillet mellom boligtypene:

«Skattyter kan bare ha én primærbolig. Som primærbolig regnes i utgangspunktet boligen der skattyter har folkeregistrert adresse ved årets utgang, justert for feil i registreringen. Sekundærbolig er all annen boligeiendom som er omfattet av den nye metoden for formuesverdsetting.»

Skatteetaten har i Lignings-ABC uttalt at en bolig unntaksvis kan anses som primærbolig selv om skattyteren ikke har sitt hjem der ved årets utgang. Dette gjelder dersom skattyter kan sannsynliggjøre at han/

hun ikke kan bruke boligen som sitt hjem på grunn av forhold som vedkommende ikke har rådighet over, for eksempel alder eller helsemessige grunner. Forutsetningen er at boligen ikke har vært utleid i det aktuelle tidsrommet. Med utleie menes i denne sammenhengen også at eieren lar andre benytte boligen vederlagsfritt når disse helt eller delvis dekker driftsutgiftene. Derimot vil boligen i slike tilfeller fortsatt regnes som primærbolig dersom boligen står tom, eller brukes av ektefelle og/eller mindreårige barn.

På denne bakgrunn har Finansdepartementet i brev av 12. desember 2011 til Seniorsaken uttalt at en boligeier som er blitt sykehjemsoppholdt fortsatt kan få boligen verdsatt som primærbolig dersom boligen står tom eller bare brukes av ektefelle og/eller mindreårige barn. Regelen er allerede tolket slik som stortingsrepresentanten ønsker at den skal være.

Skatteetatens eiendomsregister (SERG) har i dag ikke mulighet til å se om skattyters bostedsadresse er på en institusjon. Noen skattytere som har opphold på sykehjem har derfor fått boligen registrert som sekundærbolig i den forhåndsutfylte selvangivelsen, selv om den oppfylder vilkårene for å være en primærbolig for skattyter. Skattyter må da rette selvangivelsen for at boligen skal bli lignet som primærbolig, men for senere år blir forhåndsutfyllingen riktig. Skatteetaten arbeider med å kunne bruke andre offentlige registre til å automatisk registrere hvem som er bosatt på institusjoner.

SPØRSMÅL NR. 883**Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen****Besvart 24. april 2015 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«I regelverket for skattefradrag for gaver gitt til frivillige organisasjoner stilles det som en forutsetning for at stiftelser kan komme innunder ordningen at det er gitt offentlig støtte til stiftelsen.

Vil finansministeren vurdere om stiftelser som ikke mottar offentlig støtte også kan komme innunder ordningen?»

Svar:

Etter skatteloven § 6-50 gis skattytere rett til fradrag i alminnelig inntekt for pengegaver til visse frivillige organisasjoner når gaven utgjør minst 500 kroner i det året gaven gis. Fradraget kan ikke utgjøre mer enn 20.000 kroner.

I skatteloven § 6-50 er det blant annet stilt som vilkår for fradragrett at mottakerorganisasjonen er et selskap, en stiftelse eller en sammenslutning som har sete i riket eller annen EØS-stat. Organisasjonene kan ikke ha erverv til formål og må drive aktivitet innenfor visse godkjente formål. Selskaper og sammenslutninger må ha nasjonalt omfang 1. januar i det år gaven ytes. Stiftelser er selveiende formuesmasser som ikke har medlemmer. For stiftelser gjelder derfor ikke kravet til nasjonalt omfang. Isteden for er det krav om at stiftelsen må motta offentlig støtte det året gaven ytes. Dette er begrunnet som følger i Ot.prp. nr. 1 (1999-2000) pkt. 2.5.3:

«(n)år en organisasjon mottar statsstøtte vil vedkommende organisasjon være underlagt kontroll av den myndighet som har ansvaret for statsstøtten. Den enkelte statlige støtteordning vil også ha kriterier som sikrer formålsoppnåelsen.

(...)

Kravet til offentlig støtte er satt av administrative grunner. Et krav om offentlig støtte vil innebære en kontroll med stiftelsens virksomhet. Det er større behov for kontroll med stiftelser, enn med medlemsorganisasjoner som har flere tusen medlemmer. Stiftelser kan bli drevet av få personer.»

Ordningen med fradragrett for gaver til frivillige organisasjoner er utformet med sikte på at ordningen skal være enkel å administrere. I sammenheng med dette er kravet om statsstøtte til stiftelsen satt for at skatteetaten i mindre utstrekning skal behøve å gå stiftelsene nærmere etter i sømmene.

Etter at gavefradragordningen ble utvidet til også å gjelde for organisasjoner, herunder stiftelser, som er hjemmehørende i andre EØS-land, er behovet for kontroll med stiftelser ytterligere aktualisert. Selv om kravet om statsstøtte er tilpasset norske forhold og ikke nødvendigvis gir den samme trygghet for stiftelsers innretning og formålsoppnåelse i andre land, så kan dette kravet bidra til å forenkle skatteetatens kontrollarbeid også med slike stiftelser i andre EØS-stater.

Stiftelser kan drive utstrakt arbeid innenfor de områder som gavefradragordningen omfatter uten å motta statsstøtte. Jeg vil derfor vurdere om det finnes andre måter å sikre kontroll med stiftelsers virksomhet og anvendelse av gavemidler, herunder også i andre EØS-stater.

SPØRSMÅL NR. 884**Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Geir Pollestad****Besvart 24. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Korleis ville finansieringa av E39 Rogfast sett ut om ein i staden for å kompensera rentene tilførte verdien av kompensasjonen som auka statleg bidrag?»

GRUNNGJEVING:

Det er sendt på høyring ein finansieringsanalyse for E39 Rogfast. Samstundes har regjeringa lagt fram ei ordning med rentekompensasjon.

Med dei føresetnadane som ligg til grunn for finansieringsanalysen er det ynskjeleg å vite korleis denne ville sett ut om ein tilførte verdien av kompen-

sasjonsordninga som auka statleg bidrag stilt til rådvelde for prosjektet ved byggestart.

Det er ynskjeleg å få eit oversyn med mellom anna verdi av kompensasjonsordninga, totalkostnad for prosjektet, rentekostnad, bompengesats og bompengebidrag med desse to modellane.

Der ein legg til grunn føresetnadane i finansieringsanalysa med mellom anna 5,5 % rente slik statsråden og gjorde i ein artikkel på VG.no då han presenterte kompensasjonsordninga.

Svar:

Rentekompensasjonsordninga er omtala i Meld. St. 25 (2014-2015) På rett vei. Der går det fram at Samferdselsdepartementet vil komme tilbake til Stortinget med fleire detaljar, mellom anna om korleis ordninga skal implementerast.

Når alle detaljane er fastsette, vil Vegdirektoratet få i oppdrag å rekne på dei konkrete effektane av rentekompensasjonsordninga. Inntil da er det ikkje grunnlag for å gå ut med tal for særskilte prosjekt.

Ein stor skilnad mellom eit auka statleg bidrag og rentekompensasjonsordninga ligg i når utbetalingane frå staten vil skje. Ei ordinær statleg løyving vil skje i byggeperioden, medan rentekompensasjon blir gitt over ei periode på 15 år. I kap. 4.4 i ovannemnde melding har regjeringa presentert hovudtrekka i måten rentekompensasjonen for einskilde prosjekt skal reknast ut. Her går det fram at den samla verdien av rentekompensasjon i den fastsette perioden mellom anna vil vere avhengig av rentenivået gjennom perioden. På denne måten vil ein del av risikoen knytt til det framtidige rentenivået bli overført frå bompengeselskapet til staten.

SPØRSMÅL NR. 885

Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Knut Arild Hareide

Besvart 23. april 2015 av statsminister Erna Solberg

Spørsmål:

«Vil Norge ta initiativ overfor EU om å utvide det geografiske operasjonsområdet for Triton, bedre kapasiteten og utvide mandatet for operasjonen til å tydelig omfatte redning av båtflyktninger?»

BEGRUNNELSE:

Flyktningkatastrofen i Middelhavet skjer på Schengen sin yttergrense utenfor kysten av søreuropeiske land som Italia, Hellas og Malta. I fjor krysset 219.999 flyktninger Middelhavet, minst 3.500 mennesker mistet livet, men flere menneskerettighets- og flyktningorganisasjoner tror det reelle tallet er opp mot 10 000. Så langt i 2015 har det kommet 15.000 flyktninger.

Tirsdag 14.april meldte Redd Barna at mer enn 400 flyktninger antakelig har omkommet etter et skipsforlis utenfor Libya. Om disse blir bekreftet døde, har 900 druknet så langt i år. Det er flere enn på samme tid i fjor.

Etter å ha reddet om lag 100 000 båtflyktninger avsluttet italienske styresmakter «Mare Nostrum»-operasjonen i 2014. EU startet deretter en ny operasjon, kalt «Triton», som har mindre mannskap, budsjett, og dekker et mindre område enn «Mare Nostrum»-operasjonen gjorde. Flere ganger har norske

skip bidratt til å redde et stort antall flyktninger som har forlist i Middelhavet.

Svar:

Regjeringen er bekymret for den alvorlige situasjonen rundt Middelhavet. Regjeringen har derfor bestemt at Norge stiller i Frontex sin fellesoperasjon Triton med et fartøy og mannskap for å bidra til å avhjelpe situasjonen så snart som mulig. Skipet vil være bemannet med sivilt personell, samt personell fra justis- og forsvarssektoren. Operasjonen skal i første omgang vare i seks måneder. Fra norsk side har det vært viktig å tilby hjelp og assistanse som samsvarer med Frontex sitt behov og vi er derfor i løpende dialog med EU. Jeg har overfor EU også ønsket velkommen nye tiltak for å avhjelpe situasjonen. EUs innenriks- og utenriksministre ble mandag 20. april enige om akutte tiltak i en tipunksplan. Ett av tiltakene er å styrke Triton, både finansielt og med utstyr. Det er også tatt initiativ til å utvide det operasjonelle området til Triton. Jeg og regjeringen følger utviklingen tett og vil se hvorledes vi kan bidra ytterligere.

Jeg har i brev av 22. april anmodet Stortingets Presidentskap om å få holde en redegjørelse om situasjonen i Middelhavet og den humanitære krisen i Syria og Irak. Redegjørelsen vil blant annet gå grundigere inn i de temaene som er omhandlet i dette svaret.

SPØRSMÅL NR. 886**Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Torgeir Knag Fylkesnes****Besvart 24. april 2015 av finansminister Siv Jensen****Spørsmål:**

«Selskaper som driver petroleumsvirksomhet kan føre utgifter til fradrag ved beregning av skattemessig overskudd. Dette gjelder også oljeselskapenes utgifter til påvirkningsarbeid, som markedsføring, lobbyvirksomhet og medlemskap i interesseorganisasjoner.

Hvor mye har selskaper som er omfattet av petroleumsbeskatningen fått i redusert skatt de siste fem årene, som følge av at også påvirkningsarbeid er fradragsberettiget?»

BEGRUNNELSE:

Selskaper som driver petroleumsvirksomhet kan føre utgifter knyttet til påvirkningsarbeid gjennom for eksempel medlemskap i bransjeorganisasjoner, reklame, eller kjøp av eksterne konsulenttjenester, til fradrag ved beregning av skattemessig overskudd slik at selskapet dermed vil betale lavere skatt det aktuelle året. Dette innebærer at selskapet bare betaler om lag en femtedel av de aktuelle kostnadene. I tillegg kan selskapene, under bestemte vilkår, få fradrag ved beregning av skattepliktig overskudd for utgifter knyttet til markedsføring og omdømmebygging gjennom å bruke midler til kulturstøtte, formidling og informasjonsvirksomhet.

Svar:

Det er en betydelig meravkastning (grunnrente) ved utvinning av petroleum. I tillegg til alminnelig selskapskatt på 27 prosent betaler derfor selskaper som driver petroleumsvirksomhet på norsk kontinentalsokkel en særskatt på 51 prosent. Marginalskattesatsen er dermed 78 prosent av inntekt fra slik virksomhet. Petroleumsselskapene kan trekke fra alle relevante kostnader i virksomheten mot skattesatsen på 78 prosent.

Petroleumsskatten legges på netto inntekt der alle tilknyttede inntekter og kostnader inngår. Symmetrisk behandling av inntekter og kostnader er særlig viktig på grunn av den høye skattesatsen i petroleumsvirksomhet. Selskapene får dermed, i likhet med det som gjelder generelt i selskapsbeskatningen, fradrag for kostnader pådratt for å erverve utvinningsinntekten. Skattegrunnlaget for petroleumsskatten svarer i utgangspunktet til det som følger av de alminnelige reglene i skatteloven, men med enkelte unntak, blant annet at det gis et særskilt fradrag, friinntekten, i grunnlaget for særskatt.

Dersom kostnader knyttet til omdømmebygging (kulturstøtte), reklame, informasjons- og lobbyvirksomhet, medlemskap i interesseorganisasjoner mv. anses å fremme petroleumsvirksomheten, vil de være fradragsberettiget i særskattepliktig inntekt etter de alminnelige reglene. Kostnadene må på vanlig måte avgrenses mot gaver, kostnader pådratt i annen virksomhet osv.

Oljeskattemyndighetene baserer sin kontroll ved ligningsbehandlingen av petroleumsselskapene på (proveny)risikovurderinger. Når det gjelder kostnader til omdømmebygging, medlemskap i bransjeorganisasjoner mv., vil det normalt være liten risiko for provenytap for staten, dvs. fradragskrav i strid med reglene. Ytterligere opplysninger fra selskapene innhentes bare i de tilfellene man har ulike indikasjoner på feilaktige føringer eller klassifikasjoner. Enkelte år har skattemyndighetene også kontrollert et utvalg selskaper nærmere, men dette ligger noe tilbake i tid. Ulike kostnadsarter kan også være kategorisert forskjellig i selskapenes regnskaper. Departementet har dermed ikke informasjon om hvor store disse kostnadene er, og det vil være svært krevende å gi en oversikt over denne type kostnader i petroleumsselskapene enkeltvis eller samlet de siste fem år. Departementet har derfor ikke grunnlag for å anslå hva slike fradrag har medført i redusert skatt.

SPØRSMÅL NR. 887**Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 24. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Kan helse- og omsorgsministeren gjøre greie for korleis ein spesialitet i akutt- og mottaksmedisin vil sikre god akuttberedskap også på mindre lokalsjukehus, vil innføring av ny spesialitet for akutt- og mottaksmedisin bety at turnuskandidatar ikkje skal arbeide i akuttmottak, og vil helse- og omsorgsministeren informere om korleis ein ny spesialitet skal kunne innførast utan å føre til auka og doble vaktordningar og meir fragmentering av utrednings- og behandlingstilbodet?»

GRUNNGJEVING:

Ifølgje NRK 17/4-15 vil eit fleirtal på Stortinget innføre eigen spesialitet i akutt- og mottaksmedisin. Helse- og omsorgsminister Høie uttaler til NRK at» hensikten er å ha spesialister i akuttmottakene som kan jobbe i de mindre sykehusene og sikre at vi har et godt desentralisert akutttilbud, samtidig med at disse kan jobbe i de store akuttmottakene». Men pre-sident i Legeforeningen, Hege Gjessing, uttaler til NRK at ein slik modell ikkje passar på dei mange småsjukehusa her i landet, og meiner det er betre å gi tilleggsutdanning i akuttmedisin til legar som er spesialistar i blant anna indremedisin.

Ved nedlegging av akuttfunksjoner ved Rjukan og Kragerø sykehus, blei det argumentert med i Utviklingsplanen at desse sjukehusa ikkje ville klare å oppfylle krava om at turnuskandidat ikkje skulle gå aleine i vakt. Ein eigen vaktordning med spesialist i akutt- og mottaksmedisin vil kunne vere vanskeleg å innføre som absolutt krav til vaktordning på svært mange sjukehus i Norge.

Svar:

Helsetilsynet har funne kritikkverdige tilhøve i sjukehusa sine akuttmottak. Derfor har eg mellom anna tatt initiativ til å greie ut ein ny legespesialitet retta inn på akuttmottaka. I oppdraget til Helsedirektoratet, som har ansvar for utgreiinga, er det lagt vekt på at:

- Spesialiteten kan nyttast ved alle akuttmottak uavhengig av kvar sjukehusa ligg og kor store dei er.
- Spesialiteten kan nyttast i observasjonspostar som er tilknytte dei store sjukehusa sine akuttmottak.
- Dei nye spesialistane skal kunne delta i vaktlaga ved dei små sjukehusa.

Med dette utgangspunktet har eg bede Helsedirektoratet om å søkje mot å utarbeide læringsmål for den nye spesialiteten i tråd med internasjonale krav til kompetanse i akuttmottak og observasjonspostar.

Det er diskusjon i fagmiljøa om kva for fagleg innretting som er best i ein ny spesialitet, og Helsedirektoratet informerer om at det er ulike spesialiteter internasjonalt som kan gi inspirasjon til korleis ein spesialitet best kan innrettast på behova her i Noreg. Dette er i første rekke ein diskusjon som høyrer heime i dei medisinskfaglege miljøa. Helsedirektoratet er bedne om å trekkje inn relevante fagmiljø i utgreiinga.

Eg har lagt vekt på at spesialiteten skal kunne nyttast ved alle sjukehus, også små lokalsjukehus. Alle sjukehus skal vere i stand til å handtere akutte livstruande tilstander sjølv om ikkje alle pasientar skal bli ferdig behandla der dei blir lagde inn akutt. Den nye spesialiteten er innretta på å styrke kvaliteten i akuttfunksjonen, også ved dei små sjukehusa.

Som det går fram av bestillinga mi, og som Helsedirektoratet også informerer om, er det ikkje lagt opp til at ein ny spesialitet nødvendigvis skal gi nye vaktlag. Det er ikkje legespesialitetane som skal gi premissane for sjukehusa sine vaktordningar og organisering, slik spørsmålet ser ut for å legge til grunn, men pasientane sine behov. I moderne sjukehusorganisering (jamfør til dømes observasjonspostar, diagnostiske sentra) legg ein meir vekt på lagarbeid, der ulike spesialistar samarbeider om behandlingsopplegga, som er innretta på heilskapen i pasientane sine sjukdomstilstander. Dei nye spesialistane kan både arbeide i egne vaktlag, og arbeide saman med andre spesialistar i mottaka og observasjonspostane, slik ulike spesialistar gjer ved mange sjukehus i dag. Det er opp til kvart enkelt sjukehus å sette saman personellet ut frå kva som gir fagleg god og forsvarleg behandling, og tilpassa dei lokale behova. Det avgjerande er korleis ein nyttar den samla kompetansen på den måten som tener pasientane best.

Spesialistutdanninga for legar har vore til gjennomgang, og eg vil legge fram endringar med mål om å styrke utdanninga også i praksisfeltet. Dette arbeidet vil også omfatte dagens turnusteneste.

Eg ser fram til å legge fram for Stortinget den nasjonale helse- og sjukehusplanen som vil ta opp denne type problemstillingar i større breidde.

SPØRSMÅL NR. 888**Innlevert 17. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Tøppe****Besvart 27. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Vil statsråden- og i så fall på hvilken måte, ta initiativ til at andelen med økologisk frukt og grønnsaker settes til 20 % i abonnementsordningen for frukt og grønt i grunnskolen?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget har vedtatt mål om at 15 % av all matproduksjon og matforbruk skal være økologisk i 2020 (Meld. St. 9 (2011-2012)). Dette er et viktig bidrag i kampen mot klimakrisen og det er viktig for å tilby et produktmangfold til norske forbrukere. En økning til 20 % innslag av økologiske matvarer i skolefruktordningen vil være et viktig bidrag. Økologisk frukt er en naturlig del av et sunt kosthold og i skolefruktordningen kan også eplene som er for små for annet salg benyttes. Et fast høyt innslag av økologisk frukt vil være et viktig signal og bidra i det holdningsskapende arbeidet for å fremme en sunn og miljøvennlig livsstil blant barn og unge.

For at dette skal bli en realitet, må det settes krav om en slik prosentdel økologisk frukt og grønt ved anbud.

Svar:

Formålet med abonnementsordningen Skolefrukt er å stimulere til økt inntak av frukt og grønnsaker blant grunnskoleelever. Det er helsehensyn som ligger til grunn for skolefruktordningen. Norge har sluttet seg til Verdens helseorganisasjons mål om å redusere for tidlig død av ikke-smittsomme sykdommer (NCD) som hjerte- og karsykdommer, diabetes, kols og kreft med 25 prosent innen 2025. Lavt inntak av frukt og grønnsaker er en viktig risikofaktor for utvikling av disse sykdommene. Målet om økt andel økologisk produksjon og forbruk er begrunnet ut fra at økologiske driftsmåter kan bidra med kunnskap og erfaringer for mer miljøvennlig produksjon, og at økologiske produkter representerer et mangfold som forbrukerne etterspør. Vitenskapskomiteen for mattrygghet la for et år siden fram en rapport der de på bakgrunn av gjennomgang og sammenstilt forskning konkluderte med at det i dag ikke er grunnlag for å si at økologisk mat er bedre eller dårligere for helsen enn konvensjonelt produsert mat. Komiteen understreker imidlertid at det finnes få vitenskapelige studier som sammenligner helsebetydningen av å spise økologisk og konvensjonell mat.

Det er opp til den enkelte skole og skoleeier hvordan de velger å legge til rette for skolemåltidet. De

står også fritt til å organisere fruktordninger utenom den sentrale skolefruktordningen og for eksempel velge lokale løsninger fra leverandører som kanskje er for små til å inngå rammeavtale med Skolefrukt. Dette kan være 100 prosent økologisk.

I svar på representantens tidligere spørsmål 820 om skolefruktordningen gjorde jeg rede for oppslutningen om abonnementsordningen Skolefrukt som viser at det er en utfordring at det er så få som benytter tilbudet. Dersom man skulle stille krav til at andelen økologisk frukt i den sentrale skolefruktordningen skal være 20 prosent, må ikke det være til hinder for å øke antall abonnenter. Her må flere hensyn veies opp mot hverandre. Det vil være ønskelig å finne løsninger som er til fordel både for miljø og helse.

Virkemidler for å nå Stortingets mål om at 15 pst. av matproduksjonen og matforbruket skal være økologisk i 2020 ligger i stor grad under landbruks- og matministerens ansvarsområde, men alle sektorer kan bidra når det gjelder målet om økt forbruk av økologisk mat. På spørsmål fra representanten Knag Fylkesnes til landbruks- og matministeren høsten 2014 om status for dette målet, svarer statsråd Listhaug blant annet at politikken og virkemiddelbruken må tilpasses det eksisterende behovet for i størst mulig grad å hindre ubalanse mellom tilbud av og etterspørsel etter økologiske varer. Omsetningen av økologiske matvarer utgjorde 1,45 pst. i 2014, noe som er en vekst på nesten 30 pst. sammenliknet med 2013. For 2015 er det avsatt 123,5 mill. kroner i produksjonstilskudd til økologisk jordbruk og 32 mill. kroner til utviklings- og markedsføringstiltak.

Opplysningskontoret for frukt og grønt som administrerer skolefruktordningen inngår rammeavtaler med en rekke leverandører som skolene kan velge mellom. Skolene må av praktiske årsaker enten velge kun økologisk eller i hovedsak konvensjonell skolefrukt. Det er svært få skoler som velger kun økologisk, og dette tilbys heller ikke i hele Norge. Det er likevel slik at grossistene noen ganger kan levere økologisk uten at det er avtalefestet noen hyppighet. Bama, som leverer ca. 85 % av all Skolefrukt i Norge, oppgir at de leverer økologiske gulrøtter, men da kun fra 6 til 10 ganger i løpet av et skoleår. Det er for øvrig også slik at den økologiske skolefrukten er noe dyrere enn konvensjonell, og dette må da dekkes inn enten ved økt pris til abonnentene, eller økt tilskudd fra staten.

I folkehelsemeldingen viser jeg til at det er mange skoler som har ulike måltidsløsninger. Vi ønsker nå å se på muligheter for alternativ bruk av midlene som bevilges til skolefruktordningen, samtidig som

disse midlene skal ses i sammenheng med andre ressurser på matområdet som kan brukes inn mot skolen, for å få best mulig effekt av midler og tiltak. Nåværende leverandøravtaler gjelder fram til august

2016, og med bakgrunn i det som jeg nå har redegjort for, vil jeg avvente arbeidet som skal settes i gang som oppfølging av folkehelsemeldingen før jeg vurderer endringer i skolefruktordningen.

SPØRSMÅL NR. 889

Innlevert 20. april 2015 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 27. april 2015 av utenriksminister Børge Brende

Spørsmål:

«Singapore er en viktig handelspartner i Asia for Norge. Landet fremstår også som et lysende økonomisk eksempel. Samtidig er situasjonen for regimekritikere forverret. Bloggere, filmskapere og karikaturtegnere opplever stadig oftere represalier eller ublide møter med rettsvesenet. På «Reporters Without Border's» «Press Freedom Index» har landet falt til plass 153 av 180.

På hvilken måte vil utenriksministeren ta opp situasjonen for menneskerettigheter med myndighetene i Singapore?»

Svar:

Singapore er et moderne, multietnisk land, men samtidig et verdimeslig konservativt samfunn, hvor en rekke sivile og politiske rettigheter ikke anerkjennes av myndighetene. Blant annet er det viktige innskrenkninger i både ytrings- og forsamlingsfrihet. Singapore har valgt å ikke slutte seg til FN-konvensjonen om sivile og politiske rettigheter og andre sentrale internasjonale menneskerettighetsinstrumenter.

Singapore har de siste femti årene gjennomgått en svært positiv økonomisk og sosial utvikling. På om lag tre tiår ble Singapore en av Asias mest utviklede økonomier med ett av verdens høyeste BNP pr. innbygger. Staten sørger for gode helse- og utdanningstilbud. Over 80 % av befolkningen bor i boliger som er subsidiert av staten, og myndighetene innfører flere og bedre velferdsrettigheter.

Singapore gjennomgikk sin første Universal Periodic Review (UPR-prosess) i FNs Menneskerettighetsråd i 2011. Norge oppfordret da til moratorium på dødsstraff og stilte spørsmål om hvordan vilkårene for ytrings- og forsamlingsfrihet kunne forbedres. Videre spurte Norge om Singapore ville være villig til å heve den kriminelle lavalder og forby fysisk avstraffelse som straffesanksjon. Norge tok også opp en

rekke spørsmål som Kvinnekomitéen hadde reist om Singapores gjennomføring av FNs kvinnekonvensjon, og oppfordret Singapore til å løfte sine reserverasjoner mot enkelte av Kvinnekonvensjonens artikler.

Singapore er gjenstand for ny UPR i begynnelsen av 2016, og Norge vil ta aktivt del også denne gang. Dødsstraff, ytringsfrihet og homofiles stilling forventes å bli blant de viktigste temaene. Landet gjenopptok bruken av dødsstraff i 2014 ved to henrettelser. Også i denne måneden ble det fullbyrdet en dødsdom i Singapore. Utenriksminister Shanmugam har forsvart landets bruk av dødsstraff i FN. Singapore er godt kjent med Norges motstand mot dødsstraff. De siste årene har vi lyktes med å utvide det bilaterale forholdet fra et vellykket økonomisk samarbeid til et bredere samarbeid som også omfatter politiske forhold. Det vil være naturlig å følge opp de saker som tas opp av Norge i UPR også i politiske samtaler med Singapore.

Landets menneskerettighetsaktivister mobiliserer forut for den kommende UPR-gjennomgangen. Norge mener at det er viktig at sivilt samfunn inkluderes i prosessen. Rapportene fra ikke-statlige organer vil i større grad enn statsrapporten fokusere på de utfordringer et land har på menneskerettighetsfeltet, og er derfor en meget viktig del av forberedelsene til UPR-høringen. Ambassaden i Singapore har tett kontakt med NGO-miljøet i Singapore i den forbindelse.

Hjemmesider og blogger er blitt viktige arenaer for meningsytring i Singapore. Utenriksdepartementet har tatt imot singaporske bloggere på besøk i Norge. Ambassaden i Singapore har kontakt med menneskerettighetsaktivister for å kunne danne seg et best mulig bilde av den politiske utviklingen. Dette gjelder også nå i perioden forut for UPR-gjennomgangen av Singapore. Det har i senere tid vært arrangert møter med singaporske opposisjonspolitikere og regimekritikere.

SPØRSMÅL NR. 890**Innlevert 20. april 2015 av stortingsrepresentant Heikki Eidsvoll Holmås****Besvart 28. april 2015 av olje- og energiminister Tord Lien****Spørsmål:**

«Hvor store utgifter til Goliat-utbyggingen har Staten hatt per 1. januar 2015, hvordan vil nåverdien av kontantstrømmen alle utgifter og inntekter innberegnet være for Goliat dersom dagens oljepris ligger fast i årene som kommer, hvilken oljepris må til for at prosjektet etter overskridelsene skal være lønnsom for fellesskapet, og hva har statsråden tenkt å foreta seg for å unngå overskridelser og feilinvesteringer i oljesektoren i årene som kommer?»

Svar:

Petroleumsvirksomheten er Norges største næring målt i verdiskaping, statlige inntekter, investeringer og eksportverdi. Statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten utgjorde nærmere 300 mrd. kroner i 2014.

Myndighetene er opptatt av at utbyggingsprosjektene på norsk sokkel gjennomføres sikkert og effektivt. Det er operatørens og øvrige rettighetshaveres ansvar å gjennomføre utbygginger på norsk sokkel i tråd med gjeldende sikkerhetskrav, innen planlagt tid og kostnad, og med god kvalitet. De fleste utbyggingsprosjekter på norsk sokkel gjennomføres innenfor det usikkerhetsspenet som rettighetshaverne oppgir i Plan for utbygging og drift (PUD).

Staten har ikke eierandeler i Goliat-feltet gjennom SDØE. Staten har derfor ikke hatt utgifter og inntekter i forbindelse med Goliat-utbyggingen.

Rettighetshaverne i Goliat-feltet gjennomfører nå de siste forberedelser før Goliat settes i produksjon, etter planen i midten av 2015. Goliat er antatt å være i produksjon i 15 år, og vil bidra med store skatteinntekter og ringvirkninger regionalt og nasjonalt. Hvor lønnsom utbyggingen er, vil avhenge av blant annet oljeprisen i løpet av produksjonsperioden og hvor mye ressurser som blir realisert før nedstengning. Dette vil man først vite etter at produksjonen er avsluttet.

Utbyggingen bidrar til store ringvirkninger regionalt og nasjonalt. I utbyggingsfasen ble det tildelt kontrakter til norske leverandører for flere titalls milliarder kroner. Mange nye arbeidsplasser vil følge av utbyggingen i regionen. Feltet skal driftes fra Hammerfest, der Eni Norge har etablert driftsorganisasjon. Helikopterterminal og forsyningsbase legges til Hammerfest-området. Et 50-talls bedrifter i Hammerfest er engasjert i vare- og tjenesteleveranser til Goliat.

Alle operatører for prosjekter under utbygging gir oppdaterte investeringsanslag for sine prosjekter til departementet i juni hvert år. I 2015 vil dette fortsatt inkludere Goliat-utbyggingen. De oppdaterte anslagene vil framgå av Prop. 1 S (statsbudsjettet).

SPØRSMÅL NR. 891**Innlevert 20. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe****Besvart 29. april 2015 av helse- og omsorgsminister Bent Høie****Spørsmål:**

«Deler statsråden Norsk sykepleierforbunds bekymring for at stram økonomi og et overfylt sykehus går på pasientsikkerheten løs ved Stavanger Universitetssykehus (SUS), og hva vil i så fall statsråden gjøre med det?»

BEGRUNNELSE:

Stavanger Aftenblad intervjuet 17. april fylkesleder i NSF Rogaland Nina Horpestad som uttrykte sterk be-

kymring for situasjonen ved Stavanger Universitetssykehus (SUS). I følge Horpestad er nå beleggsprosenten nær 100 % og i mars fikk blant annet fastleger i området beskjed om å vurdere innleggelses på bakgrunn av at plasssituasjonen nå var prekær.

Det heter videre at sykehuset er pålagt å drive med overskudd for å sette av til investeringer og at regnskapstallene til nå viser underskudd. Det vises også til at fylkeslegen har uttrykt bekymring for pasientsikkerheten med bakgrunn i høyt antall pasienter

og lav bemanning. Og at SUS har ligget på landstoppen i antall korridorpasienter.

Svar:

I spørsmålet vises det i til intervju med fylkesleder for NSF Nina Horpestad i Stavanger Aftenblad 17. april 2015. I en redegjørelse til Helse Vest sier Helse Stavanger at beleggsprosent for virksomheten knyttet til somatikk i sykehuset, som er oppgitt i Stavanger Aftenblad, er feil. Korrekt beleggsprosent for de tre første månedene i 2015 er 93,5 % for somatikk. Gjennomsnittlig antall pasienter på korridor i denne perioden er ca. 32.

Økningen til nå i 2015 skyldes et stort antall innleggelser som øyeblikkelig hjelp blant annet på grunn av mange pasienter med influensa og luftveisinfeksjoner. Det er ikke uvanlig at belegget er noe høyere i influensaperioden.

Gjennomsnittlig belegg i hele 2014, samlet og for alle fagområder, var ca. 88 pst.

Jeg er enig i at antall korridorpasienter ved Stavanger universitetssykehus er for høyt. Helse Vest har gitt meg en tilbakemelding på at foretaket nå arbeider systematisk med flere konkrete tiltak for å redusere overbelegg og korridorbruk, samtidig som foretaket arbeider for å sikre korrekt prioritering av pasienter for innleggelse, og å overføre pasienter fra

døgn til dag når det er et like godt eller bedre tiltak. Det forventes av tiltakene samlet vil kunne redusere antallet korridorpasienter i 2015 og ytterligere i 2016.

Helse Stavanger er landets tredje største akuttstusykehus. Gjennomsnittlig kommer ca. 100 pasienter til akuttmottak for innleggelse som øyeblikkelig hjelp pr døgn på hverdager. Enkelte døgn overstiger antallet pasienter i mottak 120-130 pasienter. Dersom belegget av inneliggende pasienter allerede er høyt, sendes det en melding til legevaktene i området hvor det bes om konferering ved tvilstilfeller. Det understrekes i informasjonen at alle pasienter som har behov for akutt hjelp innlegges på vanlig måte. Dette oppfatter foretaket som et godt samarbeidstiltak med legevaktene i området, og tiltaket vil også bidra til en riktigere prioritering. Slik melding sendes ut for enkelt døgn under 10 ganger pr. år.

De regionale helseforetakene har et helhetlig ansvar for drift og investeringer, og har dermed et ansvar innenfor egne inntektsramme å planlegge og prioritere investeringsprosjekter. Helse Vest og helseforetakene i Helse Vest har gjennom flere år arbeidet for å skape et godt grunnlag for å gjennomføre investeringer i utstyr og bygg som er nødvendig for den videre driften og for en god utvikling av pasienttilbudet framover.

SPØRSMÅL NR. 892

Innlevert 20. april 2015 av stortingsrepresentant Martin Henriksen

Besvart 28. april 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Hvilke nye tiltak innen yrkesfagområdet, som ikke er en oppfølging av St. meld 20 «På rett vei», har regjeringen lagt frem siden den tiltrådte?»

Svar:

Siden regjeringen tiltrådte er det lagt frem flere tiltak for fag- og yrkesopplæringen som ikke er en del av oppfølgingen av Meld. St. 20 På rett vei (2013-2014). Vi vet at Norge trenger flere fagarbeidere i årene som kommer og vårt viktigste mål har vært å legge til rette for flere læreplasser, slik at ungdom som ønsker det skal få fullføre en fagutdanning.

Som en del av regjeringens strategi mot arbeidslivskriminalitet vil regjeringen skjerpe kravene til bruk av lærlingklausuler. Dette vil kunne bidra til en

betydelig økning i antall læreplasser i noen bransjer. Når offentlige anbud lyses ut skal oppdragsgiver bruke lærlingklausulen. Dette er en betydelig innstramning sammenliknet med tidligere, da det var valgfritt om oppdragsgiver skulle benytte klausulen. Enda viktigere er det at det skal være lærlinger tilknyttet det konkrete prosjektet anbudet gjelder og at kravet gjelder både norske og utenlandske bedrifter.

Vi har også bedret de økonomiske rammebetingelsene for virksomheter som tar inn lærlinger. Regjeringen har økt lærlingtilskuddet to år på rad, noe som betyr at tilskuddet er økt med til sammen 7 500 kroner per lærling. Dette er den første tilskuddsøkningen siden 2009. For at flere nye bedrifter skal ta inn lærlinger ble det for første gang i 2014 gitt et ekstra starttilskudd til nye lærebedrifter, tilskuddet er videreført i år.

For å gi enda flere ungdom mulighet til å fullføre videregående opplæring har vi økt rammen for tilskudd til bedrifter som tar inn lærlinger/lærekandidater med særskilte behov med 10 mill. kroner. Rammen for 2014 ble økt med ytterligere 6 mill. kroner i revidert budsjett, for at alle som søkte om det skulle få tilskudd.

Jeg har gitt Utdanningsdirektoratet i oppdrag å utrede en merkeordning for lærebedrifter, hvor godkjente lærebedrifter med lærlinger får muligheten til å synliggjøre dette. En merkeordning for lærebedrifter kan være med på å skape økt bevissthet blant forbrukere om å velge bedrifter med lærlinger og flere fordeler til bedrifter som tar ansvar for opplæring og fremtidig rekruttering.

Et annet område vi har valgt å satse på er yrkesfaglæreren. Per i dag er det rundt 1000 yrkesfaglærere i norsk skole som mangler lærerutdanning. Vi har derfor bevilget 50 mill. kroner til utdanningsstipend for ansatte i undervisningsstillinger som mangler lærerutdanning i årets budsjett. Målgruppen er begrenset til ansatte som er kvalifisert til yrkesfaglærerutdanningene og PPU. Stipendordningen gir flere mulighet til å skaffe seg en formell lærerutdanning, noe vi mener vil øke kvaliteten i opplæringen.

Mange yrkesfaglærere vil oppleve spesielle utfordringer i sin yrkesutøvelse. Samtidig som de skal

være kvalifiserte pedagoger, må de ha kompetanse i yrket elevene skal ut i. Arbeidslivet er i rask endring og det stiller store krav til oppdatert kompetanse hos lærerne. Derfor har bevilget midler til kompetansehevingstiltak for yrkesfaglærere. Midlene skal brukes til å gi faglig oppdatering til yrkesfaglærere

Omfanget av utenlandsk arbeidskraft fra EU-land i Norge har økt betraktelig. Dette har ikke blitt møtt med en kapasitet til å vurdere arbeidskraftens kompetanse sammenlignet med norsk fagutdanning. Situasjonen er derfor utfordrende og utilfredsstillende for mange med utenlandsk fagutdanning og for bedrifter som trenger deres kompetanse. Utdanningsdirektoratet har utredet en nasjonal ordning for godkjenning av utenlandsk fagutdanning på videregående nivå.

Mange av tiltakene i Meld. St. 20, som vi har valgt å følge opp kan bidra til økt kvalitet og fleksibilitet i fag- og yrkesopplæringen. I sitt representantforslag 8:52 S (2009-2010) foreslo Høyre blant annet å gjøre praksisbrevordningen nasjonal, tillate alternative opplæringsløp og innføre påbyggingskurs til studiekompetanse. I representantforslag 3 S (2012-2013) foreslo Høyre å styrke yrkesretting av fellesfag og en alternativ, forsterket modell for Vg3 i skole. Dette er tiltak som senere ble tatt inn i stortingsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 893

Innlevert 21. april 2015 av stortingsrepresentant Sverre Myrli

Besvart 29. april 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen

Spørsmål:

«Med hvilken hjemmel kan Samferdselsdepartementet be Statens vegvesen om å stoppe etablering av streknings-ATK på fylkesveger når både aktuell fylkeskommune som vegeier og politiet går inn for det?»

BEGRUNNELSE:

Fylkesveg 170 i Akershus (Kompvegen) er sterkt ulykkesbelastet. Både Akershus fylkeskommune som vegeier, og Statens vegvesen og Romerike politidistrikt ønsker at det innføres såkalt streknings-ATK med måling av gjennomsnittsfart på vegen, som et tiltak for å få ned antall ulykker.

I brev til Vegdirektoratet av 29.11.2013 ber Samferdselsdepartementet om at nye streknings-ATK-

anlegg stoppes. I brev av 12.3.2015 skriver Vegdirektoratet at streknings-ATK ikke kan etableres på fylkesveg 170 Kompvegen. Akershus fylkeskommune er vegeier for fylkesveg 170 Kompvegen og har fattet vedtak om streknings-ATK.

Svar:

I samsvar med regjeringsplattformen ga Samferdselsdepartementet høsten 2013 Vegdirektoratet beskjed om at det ikke skal etableres ytterligere streknings-ATK før ordningen var evaluert. Etter TØIs rapport høsten 2014 har departementet, som redegjort for i mitt svar på spørsmål nr. 796 og spørsmål nr. 834, bare mottatt én søknad om etablering av streknings-ATK.

Vegtrafikkloven § 5 tredje ledd gir hjemmel for å sette opp utstyr for kontroll av trafikk.

Blant annet hensynet til forutsigbarhet og rettsikkerhet tilsier at trafikantene gjøres uttrykkelig oppmerksom på hvor ATK benyttes. Det er derfor et krav at det på de aktuelle punktene og strekningene skiltes med opplysningsskilt 556 Automatisk trafikkontroll, slik som beskrevet i skiltforskriften § 12 og skiltnormalen, håndbok N300 Trafikkskilt.

Skiltforskriften er fastsatt av Samferdselsdepartementet og myndigheten til å fatte vedtak om opp-

setting av det aktuelle skiltet ligger til Statens vegvesens regionvegkontor, jf. skiltforskriften § 28. Fylkeskommunen har ikke myndighet til å fastsette eller vedta skilting av ATK.

Adgangen til å be Statens vegvesen som skiltmyndighet å stoppe etableringen av streknings-ATK følger dermed av den alminnelige instruksjonsmyndigheten departementet har overfor direkte underliggende etat.

SPØRSMÅL NR. 894

Innlevert 21. april 2015 av stortingsrepresentant Per Olaf Lundteigen

Besvart 28. april 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Kan statsråden leggja fram ei oversikt over alle grunnskular som er lagt ned i tjueårsperioden frå 1986 til 2015 der oversikta inneheld både nedleggingsår, elevtal ved nedlegging, grunngeving for nedlegginga, kommune og tilhøyrande estimert reisetid frå nedlagt skule til det som blei ny offentlig grunnskule for elevane på nedleggingstidspunktet?»

GRUNNGJEVING:

Det har dei siste åra blitt lagt ned mange skular i Noreg. Mange elevar har fått lengre reiseavstand. For betre å forstå omfanget av skulenedleggingane og konsekvensane desse har fått vert statsråden bede om å samanfatta ei slik oversikt som det ovanfor blir spurt om.

Svar:

Det er kommunane som har ansvaret for grunnskolen i Noreg. Det er kommunane si oppgåve å finne gode løysningar for skolen som er til beste for deira innbyggjarar. Kunnskapsdepartementet ber difor ikkje kommunane om å rapportera på kvifor dei gjer endringar i skolestruktur eller ny reisetid for den einskilde elev.

Grunnskolanens informasjonssystem (GSI), som skolar og kommunar årleg rapporterer inn til, vart oppretta i 1992. Vi har difor ikkje tal på skulenedleggingar/ eller -opprettingar frå tida før dette. Kvaliteten på dei data som blei rapportert i GSI dei fyrste åra er av varierende kvalitet. Utdanningsdirektoratet la i 2013 fram ein rapport kor dei analyserer utviklinga i skolestrukturen dei siste 10 åra. Vurderingane i dette svaret baserer seg difor på perioden frå 2003-2014.

Det er inga klar trend som tilseier at det stadig leggst ned fleire skoler. Det er likevel fleire skoler som er lagt ned i siste halvdel av tiårsperioden enn dei første fem åra av perioden. Det er heller ingen landsdelar som skil seg ut når det gjeld nedleggingar.

Talet på skolar som vert oppretta og lagt ned varierer frå år til år, men dei siste ti åra er det i gjennomsnitt lagd ned 56 og oppretta 19 skoler i året.

Frå skoleåret 2013-14 til skoleåret 2014-15 er 49 grunnskolar lagde ned. Av desse var 42 kommunale, 1 interkommunal, 2 private, 3 fylkeskommunale og 1 statleg. Samtidig er 28 nye grunnskolar oppretta. Av desse er 12 kommunale, 14 private og 2 fylkeskommunale.

Tendensen går mot færre og større skolar i Noreg. Per 1. oktober 2014 er det 2 886 grunnskolar. Dette er 21 færre enn i 2013, og nesten 400 færre enn i 2003.

I stor grad er dette ein konsekvens av endringar i busettingsmønsteret. Det er først og fremst dei minste skolane som leggst ned. Når grunnskolar vert lagde ned, er det vanlegaste mønsteret at elevane flytter til næraste offentlege skole. (Utdanningsspeilet 2014)

Utdanningsdirektoratet gjorde i 2009 ei kartlegging blant fylkesmennene om talet på nedlagde skolar, talet på elevar som var omfatta av nedleggingane, årsaker til nedleggingar og endringar i skyss for elevar som måtte flytte fordi skolen vart lagd ned, for perioden 2007-2010. Rapportane frå fylkesmennene viste at lågt elevtal, dårleg kommuneøkonomi og ynnskje om betre ressursutnytting var hovudårsakene til at skolar vart lagde ned. Ofte ein kombinasjon av dårleg kommuneøkonomi og lågt elevtal. I tillegg skuldast nokre nedleggingar dårlege og lite hensiktsmes-

sige bygningar og utfredsstillande pedagogisk tilbod. Undersøkinga viste at det var om lag 4 % av elevane (264 elevar) som fekk meir enn 20 km skoleveg ein veg som følgje av skolenedleggingane.

Utdanningsdirektoratet har gitt ut eit rundskriv om handsaminga av sakar om skoledeleggingar. Rundskrivet er å finne på direktoratet sine heimesider, om omtaler mellom anna at spørsmål om skolestruktur i stor grad vil angå foreldre og nærmiljø, og at skolen sitt samarbeidsutval eller foreldreråd bør få uttale seg når det gjeld slike vedtak.

Lokale folkevalde har god kunnskap om, og nærhet til, lokale forhold og er derfor dei beste til å ta avgjerder om skolestruktur.

I vedlegget til dette svaret ligg ei liste over nedlagte og oppretta skolar, med informasjon om kommunenummer og elevtal året før nedlegging.

Vedlegg til svar:

<https://www.stortinget.no/dok15-201415-894-vedlegg>

SPØRSMÅL NR. 895

Innlevert 22. april 2015 av stortingsrepresentant Kjersti Toppe

Besvart 28. april 2015 av kunnskapsminister Torbjørn Røe Isaksen

Spørsmål:

«Vil kunnskapsministeren sørge for at Universitetet i Tromsø (UiT) kan starte opp utdanning for ernæringsfysiologer ved å bevilge de 8 millioner kronene som UiT har søkt om?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge NRK Troms 21. april er Universitetet i Tromsø (UiT) klare til å ta imot 20-25 studenter i ernæringsfysiologi til høsten, men mangler 8 millioner kroner. De ber Kunnskapsdepartementet om bevilgning til dette formålet. Interessen for å ta studiet er stort og behovet for kliniske ernæringsfysiologer er stort i hele landet. UiT har søkt departementet om finansiering til å starte opp studiet der studieplan er utarbeidet av fagmiljøet ved UiT.

14. april reiste undertegnende interpellasjonsdebatt i Stortinget om underernæring av eldre og hva regjeringen gjør for å bedre dagens situasjon der det for ofte rapporteres både om alvorlig systemsvikt og at ernæringsbehandling i helsetjenesten ofte er tilfeldig, ustrukturert og mangelfull.

Helse- og omsorgsminister Bent Høie svarte blant annet:

«Det er viktig at kommunene og helseforetakene jobber systematisk på ernæringsområdet, og på en målrettet måte tar i bruk verktøyene og kompetansen som finnes, slik at underernærte pasienter og pasienter i ernæringsmessig risiko får riktig og god behandling. Jeg vil følge nøye med på utviklingen. Samtidig er det viktig at ernæring inngår som tema i utdanningene til helse- og omsorgspersonell og at det utdannes nok kliniske ernæringsfysiologer.»

Det er i dag mangelfull tilgang på spesialkompetanse i klinisk ernæring i spesialisthelsetjenesten og i primærhelsetjenesten er den ofte helt fraværende.

Helsedirektoratet har dokumentert at det fram mot 2020 vil være behov for å øke antall ernæringsfysiologer i helsetjenesten med 700 årsverk. Behovet for utdanningstilbud for kliniske ernæringsfysiologer slik Universitetet i Tromsø nå kan tilby er med andre ord veldokumentert og stort.

Svar:

Kunnskapsdepartementet har mottatt søknad fra Universitetet i Tromsø – Norges arktiske universitet (UiT) om midler til oppstart av bachelor- og masterstudium i ernæring. Departementet er også kjent med det dokumenterte behovet for kliniske ernæringsfysiologer.

Siden 2009 er UiT tildelt 130 strategiske studie-plasser for å støtte opp under særskilte prioriterte satsingsområder. UiT står fritt til å opprette og nedlegge studietilbud i tråd med institusjonens strategiske profil og samfunnets behov. Styret ved den enkelte institusjon er ansvarlig for å forvalte den samlede rammebevilgningen best mulig og gjøre nødvendige prioriteringer for å nå målene som er fastsatt for institusjonen og sektoren.

Departementet vurderer søknaden fra UiT inn i de ordinære budsjettprosessene. Om det vil bli prioritert midler til studie-plasser i ernæringsfysiologi ved UiT i 2016, vil regjeringen komme tilbake til gjennom forslag til statsbudsjett som blir lagt fram for Stortinget i oktober 2015.

SPØRSMÅL NR. 896**Innlevert 22. april 2015 av stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt****Besvart 29. april 2015 av forsvarsminister Ine M. Eriksen Søreide****Spørsmål:**

«Hva vil regjeringen gjøre for å nå målet fra NATO-toppmøtet i Cardiff om at alle medlemsland skal forsøke å nå et forsvarsbudsjett som består av 2 prosent av landenes BNP?»

BEGRUNNELSE:

Arbeiderpartiets landsmøte har vedtatt at vi vil styrke innsatsen for å ivareta våre allianseforpliktelser etter Wales-toppmøtet. Et endret sikkerhetspolitisk bilde nødvendiggjør økt satsing på forsvar. Arbeiderpartiet er åpne for et bredt forlik med regjeringen for å trygge vår felles sikkerhet.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 22. april 2015 med spørsmål fra stortingsrepresentant Anniken Huitfeldt om forsvarsbudsjettet og NATOs målsetting om at 2 pst. av brutto nasjonalprodukt (BNP) brukes på forsvar. Det er gledelig at Arbeiderpartiet ønsker å se på mulighetene for økt satsning på forsvarssektoren og styrking av våre allianseforpliktelser. Det nye sikkerhetspolitiske bildet krever vesentlige tiltak for å bedre forsvaret av Norge.

På toppmøtet i Wales i 2014 ble NATOs medlemsland enige om å snu den negative trenden i utviklingen av forsvarsbudsjettene. Medlemslandene sluttet seg på nytt til den langsiktige målsettingen om at minimum 2 pst. av nasjonenes BNP brukes på forsvar, og at minimum 20 pst. av forsvarsbudsjettet brukes på investeringer. NATO tar med dette et felles ansvar for å snu den negative økonomiske trenden som har preget alliansen de siste årene. Norge bruker i dag over 20 pst. av forsvarsbudsjettet på investeringer, og oppfyller med dette NATOs investeringsmål. Dette er viktige investeringer, som også vil komme alliansen til gode.

Målsettingen om å bevege seg i retning av 2 pst. av BNP innenfor en tiårsperiode ligger fast. Å oppnå en situasjon der Norge bruker 2 pst. av BNP på forsvar vil være svært krevende på kort sikt. Regjeringen har vært åpen om dette. I 2014 utgjorde forsvarsbudsjettet om lag 1,5 pst. av BNP. Forsvarsbud-

sjettet for 2015 utgjør en reell økning på om lag 1,4 mrd. kroner, til-svarende om lag 3,3 pst. i forhold til 2014. Regjeringen har altså økt forsvarsbudsjettene, og vil fortsette denne styrkingen. Forsvarsbudsjettene har i perioden 2005-2013 hatt en gjennomsnittlig økning på 0,21 pst. Fire av budsjettene hadde realnedgang i bevilgningene. Prognoser for utviklingen i årene fremover er imidlertid beheftet med betydelig usikkerhet. Dette skyldes først og fremst at størrelsen på BNP-veksten vil ha stor innvirkning på hvor raskt Norge kan nærme seg NATOs målsetting. Norge har gjennom en lengre periode hatt en høy BNP-vekst, noe som har medført at økte forsvarsbudsjetter ikke har gitt tilsvarende økt andel av BNP. Basert på prognoser fra Statistisk sentralbyrå, vil denne utviklingen av Norges BNP vedvare.

Regjeringen legger vekt på utviklingen av et sterkt og moderne forsvar, som også evner å ivareta våre allianseforpliktelser på en troverdig måte. Dette dreier seg ikke bare om nivået på forsvarsbudsjettene, men også om å prioritere riktig, og sørge for at vi opprettholder og utvikler kapasiteter som NATO trenger og etterspør.

Som medlem av NATO har Norge sluttet seg til 2 pst.-målet. Dette viser politisk vilje til å satse på og styrke Forsvaret over tid. Jeg har bedt forsvarssjefen utarbeide et fagmilitært råd med utgangspunkt i hans operative behov for å løse Forsvarets mest sentrale oppgaver. Regjeringen vil komme tilbake til kostnadsbildet i forbindelse med fremleggelsen av ny langtidsplan for forsvarssektoren våren 2016.

Stortingets behandling av langtidsplanen vil være avgjørende, både for den fremtidige innretningen av sektoren og for de økonomiske planforutsetningene som skal legges til grunn for utviklingen på lengre sikt.

I arbeidet med langtidsplanen ønsker regjeringen å invitere alle politiske partier til å være med på å skape gode og bærekraftige løsninger som bidrar til å sikre et styrket forsvar. Vi står overfor en varig endret sikkerhetspolitisk situasjon, og det blir avgjørende med en bred politisk oppslutning om viktigheten og nødvendigheten av å investere i felles sikkerhet og forsvar.

SPØRSMÅL NR. 897**Innlevert 22. april 2015 av stortingsrepresentant Terje Aasland****Besvart 28. april 2015 av klima- og miljøminister Tine Sundtoft****Spørsmål:**

«I Nasjonalparkplanen, slik Stortinget vedtok den i 1992 gjenstår det fire forslag til nasjonalparker med store naturverdier, som ikke er ferdigbehandlet eller opprettet. Dette gjelder særlig Tysfjord-Hellemo i Nordland og utvidelsen av Øvre Anárjohka i Finnmark.

Vil statsråden ta stilling til videre framdrift i de gjenstående sakene i nasjonalparkplanen i forbindelse med stortingsmeldingen for naturmangfold?»

BEGRUNNELSE:

Store sammenhengende områder med produktiv barskog er dårlig representert i våre nasjonalparker. Nasjonalparkplanen slik Stortinget vedtok den i 1992 har fire nasjonalparker som ikke er opprettet per 1. oktober 2014. Blant disse er utvidelsen av Øvre Anárjohka nasjonalpark, og den foreslåtte nasjonalparken i Tysfjord-Hellemobotn.

Øvre Anárjohka nasjonalpark på 1409 kvadratkilometer ligger i Finnmark. Rundt Øvre Anárjohka er det registrert flere viktige skogområder som er foreslått innlemmet i nasjonalparken. I november 2011 tilrådet Miljødirektoratet en utvidelse av Øvre Anárjohka nasjonalpark med 473,3 km² og opprettelse av det tilstøtende Máhtošvuovdi naturreservat på 4,1 km², begge i kommunene Karasjok og Kautokeino.

Ved mindre arealmessige korrigeringer av Miljødirektoratets innstilling til avgrensning, vil man i tillegg sikre svært store naturverdier. Dette vil bidra til å sikre både naturtyper og forekomster av arter som nasjonalt og internasjonalt er svært sjeldne og hvor Norge har et internasjonalt forvaltningsansvar.

Hvis disse utvidelsene blir gjennomført, vil det samlede vernearealet i nasjonalparken kunne utgjøre nærmere 2000 km².

Svar:

Det gjenstår, som representanten Aasland riktig påpeker, fire av verneplanforslagene i nasjonalparkplanen fra 1992 (St.meld. nr. 62 (1991-92) Ny landsplan for nasjonalparker og andre større verneområder i Norge). I tillegg til forslaget til utvidelse av Øvre Anárjohka nasjonalpark i Finnmark og forslaget til opprettelse av en ny nasjonalpark i Tysfjord-Hellemobotn i Nordland, gjenstår forslagene til Muvvrešáhpí nasjonalpark med Gohteluoppal landskapsvernområde i Finnmark og Treriksroya i Troms.

De to verneforslagene i Finnmark har vært på høring og har møtt stor lokal motstand. I Tysfjord-Hellemobotn har det lulesamiske miljøet ikke ønsket å starte opp verneplanprosessen. Verneplanprosessen med Treriksroya i Troms er heller ikke startet opp fordi dette verneforslaget forutsetter et samarbeid og samkjøring med tilsvarende prosesser i Finland og Sverige hvor heller ikke prosessene er startet.

Jeg er opptatt av at vi må bevare et representativt utvalg av norsk natur for kommende generasjoner. Etter min mening er områdevern et godt virkemiddel for å oppnå dette. Samtidig mener jeg det er viktig at vernet er lokalt forankret. Jeg ønsker derfor at det for opprettelsen av nye verneområder er lokalpolitisk enighet om verneforslagene.

Når det gjelder verneforslagene i Finnmark og i Nordland vil jeg ha en nærmere dialog med Sametinget og med de som berøres lokalt, før jeg tar en endelig beslutning om hvordan disse forslagene eventuelt bør videreføres.

Regjeringen vil fremme for Stortinget en stortingsmelding om handlingsplan for naturmangfold. I meldingen vil jeg vurdere hvilke virkemidler som kan bidra til å bevare norsk natur slik at vi oppfyller nasjonale og internasjonale mål. Jeg vil derfor vurdere både vern etter kapittel V i naturmangfoldloven og virkemidler basert på aktuelle sektorlover.

SPØRSMÅL NR. 898**Innlevert 23. april 2015 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 4. mai 2015 av samferdselsminister Ketil Solvik-Olsen****Spørsmål:**

«Statsråden er kjent for å ikke være redd for å la seg inspirere av gode løsninger fra USA. En forenkling som de har mange steder i USA er at man i enkle 90 graders kryss kan svinge til høyre selv om det er rødt lys. Det forutsetter selvsagt at det er klar bane, og er en praktisk løsning fordi man har god oversikt siden man ikke skal krysse veien og man enkelt kan se om det kommer biler fra venstre. Man kan uansett ha stopp- og/eller vikeplikt.

Er dette en regel statsråden vil vurdere å innføre også i Norge?»

Svar:

Kjøring til høyre på rødt lys, såkalt «Right turn on red» (RTOR), ble opprinnelig introdusert i California. Deretter i et begrenset antall stater fram mot oljekrisen på 70-tallet, da de fleste statene innførte dette for å redusere tomgangskjøring og dermed drivstofforbruket. Også i Europa har en slik regel vært foreslått i enkelte land, men så langt uten å vinne tilslutning.

Jeg har selv bodd flere år i USA, og praktisert regelen. Mine personlige erfaringer er positive og opplever at ordningen gir en litt smidigere flyt i trafikken ved gitte forutsetninger. Samtidig viser amerikansk forskning at ulykkesrisikoen for gående og syklende øker med henholdsvis 56 og 71 prosent, der en slik regel innføres. Årsaken er hovedsaklig dødinkelproblematikk ved høyresving i kryss, dvs ulykker som følge av at føreren ikke ser syklisten/fotgjengeren ved siden av kjøretøyet. Det er også en kjent utfordring i Norge, og hvor andelen myke trafikanter generelt er høyere enn i USA.

Regjeringen har som kjent et uttalt mål om at flere skal sykle og gå, og vi må da også ha et særskilt fokus på disse trafikantenes sikkerhet i transportsystemet. Herunder så langt mulig sikre at deres behov for synlighet ivaretas gjennom trafikkreglene. I arbeidet med å legge bedre til rette for sykling drøftes økt bruk av egne sykkelfelt, justering av reglene vedr vikeplikt for sykkelister, m.m.. Slike faktorer medfører at trafikkbildet må være enda mer forutsigbart for alle trafikkantgruppene. Jeg vil derfor prioritere dette arbeidet i tiden fremover foran forslaget fra representanten Ropstad.

SPØRSMÅL NR. 899**Innlevert 23. april 2015 av stortingsrepresentant Jenny Klinge****Besvart 28. april 2015 av justis- og beredskapsminister Anders Anundsen****Spørsmål:**

«I hovedstaden har det dei siste åra vorte sett i gang ei rekke prosjekt for å motverke og bekjempe arbeidslivskriminalitet, svart arbeid og sosial dumping. Eit illustrerende eksempel er prosjekt «Svartmaling», som med hell har avdekket ei rekke saker innanfor handverksbransjen. Enn så lenge blir desse prosjekta drivne som tidsbestemte prosjekt, kor fleire etatar samarbeider.

Meiner statsråden at desse prosjekta bør bli videreførte ved prosjektperiodens tiltenkte utløp, og kjem ei slik vidareføring til å skje?»

Svar:

Regjeringa lanserte sin strategi mot arbeidslivskriminalitet 13. januar i år, og kampen mot arbeidslivskriminalitet skal styrkast. For 2015 er det gått ut felles styringssignal om prioritering av dette området og om auka satsing på tverretatleg samarbeid til ei rekke etatar, blant andre Skatteetaten, Arbeidstilsynet, NAV, Riksadvokaten og Politidirektoratet.

Politiets budsjett er i 2015 styrka med 350 nye politistillingar og 50 påtalejuristar. Det er gjeve klare føringar i tildelingsbrevet til Politidirektoratet om at kampen mot økonomisk kriminalitet, herunder arbeidslivskriminalitet skal prioriterast, når stillingane skal fordelast i politidistrikta og særorgana. Eg legg til

grunn at disse styrkte ressursane, saman med læring frå røynsla som politiet gjer seg i dei ulike prosjekta som representanten Klinge viser til, vil bli integrerte i det vidare arbeidet mot arbeidslivskriminalitet.

Eg tilføyer at nye, større politidistrikt, etablering av eit nasjonalt tverretatleg analyse- og etterretnings-

senter, eit nytt studium på Politihøgskolen innan arbeidet mot økonomisk kriminalitet og utgjeving av ein nasjonal vegleiar om informasjonsutveksling i det tverretatlege samarbeidet, både skal løfte innsatsen og forbetre resultatane i 2016 og åra framover.

SPØRSMÅL NR. 900

Innlevert 23. april 2015 av stortingsrepresentant Marit Arnstad

Besvart 28. april 2015 av finansminister Siv Jensen

Spørsmål:

«I eige-domsskattelova § 3 G er det åpnet for at kommuner kan skrive ut eiendomsskatt på fast eiendom i heile kommunen, men unntatt næringseiendom. Finansdepartementet har lagt til grunn at hytter som inngår i eiers utleienæring ikke kan regnes som næringseiendom selv om virksomheten er regulert til formålet og det drives f.eks. gårdsturisme. Dette slår urimelig ut.

Vil statsråden åpne for en praktisering av reglene slik at en kommune kan skjerme utleieenheter oppsatt på områder som er regulert til spesialområde?»

BEGRUNNELSE:

Utleieenheter på områder regulert til spesialområder som camping og gårdsturisme er ofte plassert i distriktskommuner der etablering av slik virksomhet kan utgjøre en viktig del av næringsgrunnlaget og både har betydelig kostnad og risiko. Når kommunene velger å innføre eiendomsskatt på en slik måte at næringseiendom skjermes, virker det svært kunstig at slike enheter ikke kan defineres inn under næringseiendom og dermed gi fritak. Områdene er regulert til næringsformål, de kan ikke selges enkeltvis og eieren utnytter enhetene samlet i sin virksomhet. Sagt på en annen måte; dersom dette var bygd som et hotell og ikke som enkeltvis hytter, ville man neppe vært i tvil om at det var en næringseiendom. I lovprp. 1 LS (2011-2012) ble formålet med lovalternativet å gi mulighet til å skjerme næringseiendom generelt uten begrensninger på andre eie-domstyper. Det sies også i samme lovprp. at «offentlig regulering av ubebygd areal til næringsformål vil i utgangspunktet være tilstrekkelig til næringsklassifisering».

Et skattesystem er avhengig av å bli oppfattet som noenlunde rettfærdig om det skal ha bred samfunnsmessig aksept. Det at denne typen utleieenheter

ikke skal kunne ansees som næringseiendom, vil oppfattes som svært urettferdig i og med at det rammer skjevt mellom næringsaktører.

Svar:

I 2011 ble det etter forslag fra Stoltenberg II regjeringen vedtatt et nytt utskrivingsalternativ i eige-domsskattelova. Det følger av § 3 bokstav g) at kommunen kan velge å skrive ut eiendomsskatt på «faste eiendomar i heile kommunen, unnateke verk og bruk og annan næringseigedom.» Bestemmelsen fikk virkning fra og med skatteåret 2012.

Lovforslaget ble fremmet i Prop. 1 LS (2011-2012). Det heter under pkt. 20.3 at:

«Denne utformingen innebærer at en eiendom positivt må kunne klassifiseres som næringseiendom for å være unntatt i dette alternativet.

Det nye alternativet vil dermed omfatte ikke bare helt eller delvis ferdige boliger og hytter med tilhørende tomt, men også ubebygd areal uten næringsklassifisering, samt bebygget eiendom som ikke er næringseiendom, selv om den heller ikke er bolig eller hytte. Offentlig regulering av ubebygd areal til næringsformål vil i utgangspunktet være tilstrekkelig til næringsklassifisering. Uten slik regulering må grensdragningen skje etter en samlet vurdering av eierens utnyttelsesplaner, der den konkrete sannsynligheten for næringsutnyttelse må være overveiende før slik klassifisering kan skje. En næringsdrivende entreprenørs anskaffelse og bebyggelse av tomter for senere bolig- eller hytteomsetning regnes i denne forbindelse ikke som næringsutnyttelse. Det samme gjelder utleide boliger og hytter selv om de inngår i utleienæring for eieren.

Om det sistnevnte vises for øvrig til hva departementet uttalte i Prop. 1 LS (2010-2011) ved innføring av næringseiendom som nytt utskrivingsalternativ. Det heter under avsnitt 14.4:

«Departementet legger til grunn at utleid boligeiendom faller utenfor kategorien «næringseiendom» i eige-domsskattelova, selv om utleien ligningsmessig anses som næringsvirksomhet for eieren. Også slike

boligeiendommer skal følge boligreglene for eiendomsbeskatning. Det samme gjelder boligdelen av kombinert nærings- og boligbygg. Dersom bare en av kategoriene inngår i kommunens skatteutskrivning i området der det kombinerte bygget ligger, må den skattepliktige delen takseres separat.»

Det følger altså av lovens forarbeider at utleiehytter ikke omfattes av begrepet «næringsseiendom». Jeg legger til grunn at en annen løsning vil kreve lovendring. Finansdepartementet kan derfor ikke avgi en slik fortolkningsuttalelse som det bes om.

Jeg er enig i at et skattesystem er avhengig av å bli oppfattet som rettferdig. Jeg tar til etterretning at

forrige regjering, der spørsmålsstillers parti også var representert, etter hennes mening innførte regler som «vil oppfattes som svært urettferdig», og attpåtil presiserte i forarbeidene at det burde forstås slik.

Denne regjeringen tar sikte på å føre en bedre skattepolitikk, samt forenkle regelverket. Vi vil bestride oss på å utforme regler som oppleves som rimelige, og vi vil så langt det er mulig rydde opp i regler innført av tidligere regjeringer som enten er utgått på dato, eller representerer en politikk denne regjeringen ikke ønsker å føre.